

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 112 / IV legislatura / Sisè període

Divendres, 23 de desembre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 60

Quarta i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i set minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (Reg. 23246) (Continuació.)

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 484, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 488 i 490 (p. 6181).

Esmena del G. P. Popular (núm. 485, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 415).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 486, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Pueyo (ERC), juntament amb l'esmena núm. 492 (p. 6184).

Esmena del G. Mixt (núm. 487, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Reguant (M) (p. 6186).

Institut Català de la Vinya i el Vi

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 488, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 484).

Esmena del G. P. Popular (núm. 489, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Arnalot (P), que la dóna per defensada (p. 6188).

Forestal Catalana, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 490, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 484).

Esmena del G. P. Popular (núm. 491, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 415).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 492, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 486).

Esmena del G. Socialista (núm. 493, a la totalitat)

El Sr. Carnicer (S) n'anuncia la retirada (p. 6188).

Torn en contra conjunt: Sr. Companys (CiU) (p. 6188) i Sr. Suñer (CiU) (p. 6190).

Departament de Treball

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 494, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb l'esmena núm. 497 (p. 6191).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 495, a la totalitat)

Retirada.

Esmena del G. Mixt (núm. 496, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Reguant (M) (p. 6192).

Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 497, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 494).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 498, a la totalitat)

Retirada.

Torn en contra conjunt: Sr. Jané (CiU) (p. 6193) i Sr. Bertran (CiU) (p. 6195).

Departament de Justícia

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 499, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC), juntament amb l'esmena núm. 505 (p. 6196).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 500, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Rodri (ERC), juntament amb l'esmena núm. 506 (p. 6198).

Esmena del G. Mixt (núm. 501, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Reguant (M), que la dóna per defensada (p. 6199).

Esmena del G. Socialista (núm. 502, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb l'esmena núm. 504 (p. 6199).

Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 503, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 499).

Esmena del G. Socialista (núm. 504, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 502).

Centre d'Iniciatives per a la Reinserció

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 505, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 499).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 506, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 500).

Esmena del G. Socialista (núm. 507, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Oliart (S) (p. 6201).

Torn en contra conjunt: Sr. Orriols (CiU) (p. 6202).

Departament d'Indústria i Energia

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 508, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 510, 513, 516 i 519 (p. 6204).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 509, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC), juntament amb les esmenes núms. 511, 514, 517, 522 i 523 (p. 6205).

El Sr. Codina (CiU) (p. 6207) i el Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6207) intervenen per una qüestió d'ordre.

Torn en contra conjunt: Sr. Tomàs i Riba (CiU) (p. 6207).

Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 510, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 508).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 511, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 509).

Esmena del G. Socialista (núm. 512, a la totalitat)

Defensada després (esmena núm. 521).

Laboratori General d'Assaigs i Investigacions

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 513, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 508).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 514, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 509).

Esmena del G. Socialista (núm. 515, a la totalitat)

Defensada després (esmena núm. 521).

Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 516, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 508).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 517, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 509).

Esmena del G. Socialista (núm. 518, a la totalitat)

Defensada després (esmena núm. 521).

Institut Català de l'Energia

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 519, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 508).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 520, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb l'esmena núm. 524 (p. 6209).

Esmena del G. Socialista (núm. 521, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb les esmenes núms. 512, 515 i 518 (p. 6210).

EPLICSA

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 522, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 509).

Cecapri, SA

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 523, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 509).

Eficiència Energètica, SA

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 524, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 520).

Torn en contra conjunt: Sr. Sabanza (CiU) (p. 6211).

Departament de Comerç, Consum i Turisme

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 525, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb l'esmena núm. 528 (p. 6213).

Esmena del G. P. Popular (núm. 526, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Ros (P) (p. 6214).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 527, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Bargalló (ERC), juntament amb l'esmena núm. 529 (p. 6215).

Torn en contra conjunt: Sra. Ruiz i Margalef (CiU) (p. 6216).

Institut Català del Consum

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 528, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 525).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 529, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 526).

Departament de Benestar Social

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 530, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 535, 539, 542, 544 i 547 (p. 6218).

Esmena del G. P. Popular (núm. 531, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Ariza (P)*, juntament amb l'esmena núm. 536 (p. 6221).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 532, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 537, 540 i 548 (p. 6223).

Esmena del G. Mixt (núm. 533, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Reguant (M)* (p. 6225).

Esmena del G. Socialista (núm. 534, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)* (p. 6227).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 535, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 530).

Esmena del G. P. Popular (núm. 536, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 531).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 537, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 532).

Esmena del G. Socialista (núm. 538, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 433).

ICASS – Seguretat Social

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 539, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 530).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 540, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 532).

Esmena del G. Socialista (núm. 541, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 433).

Institut Català del Voluntariat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 542, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 530).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 543, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 545 (p. 6228).

Torn a favor de l'esmena núm. 549: *Sr. Oliart (S)* (p. 6229).

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 544, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 530).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 545, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 543).

Esmena del G. Socialista (núm. 546, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Madueño (S)* (p. 6230).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 6231) i *Sra. Vendrell (CiU)* (p. 6232).

Torn a favor de les esmenes núms. 552, 554 i 557: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 6234).

Torn a favor de l'esmena núm. 558: *Sr. Madueño (S)* (p. 6237).

Administració, Promoció i Gestió, SA (Adigsa)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 547, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 530).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 548, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 532).

Esmena del G. Socialista (núm. 549, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 543).

Departament de Medi Ambient

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 550, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 553 i 556 (p. 6238).

Esmena del G. P. Popular (núm. 551, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P)* (p. 6239).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 552, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 546).

Junta de Sanejament

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 553, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 550).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 554, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 546).

Esmena del G. Socialista (núm. 555, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6240).

Torn en contra conjunt: Sr. Serratusell (CiU) (p. 6242) i Sr. Espadaler (CiU) (p. 6244).

El Sr. Riera i Olivé (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 6245).

Junta de Residus

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 556, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 550).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 557, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 546).

Esmena del G. Socialista (núm. 558, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 546).

Consell Consultiu

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 559, a la totalitat)

Retirada per escrit.

Votació de les esmenes núms. 484 a 558: *rebutjades per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 6245).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1, el preàmbul, el títol, els títols i els annexos de la llei: *aprovats per 62 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions* (p. 6246).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei per la qual s'estableixen coeficients correctors del cànon d'infraestructura hidràulica per a usos domèstics de l'aigua (Reg. 22297) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6246).

Article únic

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

La Sra. Martí i Conill (S) *n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 4 i 5 i del paràgraf tercer de l'esmena núm. 6. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núms. 2 i 3 i de la resta de l'esmena núm. 6* (p. 6247).

Torn en contra: Sr. Codina (CiU), *que anuncia la presentació d'una esmena transaccional a l'esmena núm. 2* (p. 6247).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Addició de noves disposicions

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Disposicions finals

Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Segona

Exposició de motius

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

El secretari segon llegeix l'esmena transaccional (p. 6248).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 6248).

Votació de l'esmena núm. 3: *aprovada per unanimitat (p. 6248).*

Votació de l'esmena núm. 6, tret del paràgraf tercer: *aprovada per unanimitat (p. 6248).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 6248).*

Explicació de vot: *Sr. Farrés (IC) (p. 6248) i Sra. Montserrat (P) (p. 6248).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre seguretat nuclear (Reg. 24013) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 6249).*

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 6249 i 6250), Sr. Gimeno (IC) (p. 6249), Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6249) i Sr. Sabanza (CiU) (p. 6250).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 6250).*

Sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de normalització lingüística

El president comunica la sentència del Tribunal Constitucional, favorable a la Llei de normalització lingüística (p. 6250).

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 60

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, els lletrats Sr. Vintró, Sr. Sol i Sr. Pau i la lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei de pressupostos
de la Generalitat de Catalunya
per al 1995
(Continuació)**

Continuem amb el debat del Projecte de llei de pressupostos de 1995. Passem al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Esmena 484, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, defensaria les esmenes 484, 488 i 490, que són totes les que tenim al Departament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: I des de l'extraordinària expectació que està suscitant aquest debat, especialment en aquestes hores del matí de l'últim dia —esperem— del debat pressupostari, Iniciativa hem de dir que teníem l'esperança que després d'un any tan problemàtic, tan conflictiu com ha estat per al sector agrari aquest any que acabem de passar —per una banda, la sequera, per l'altra els incendis, després els aiguats—, confiàvem —com dic— que hi hauria una atenció prioritària al sector agrari i que això es veuria reflectit en els pressupostos per a l'any 95.

Òbviament, el que podem dir, una vegada mirats els pressupostos, és que ens ha decebut l'atenció que al Govern li mereix la preocupació, la situació real del camp català. I ens ha decebut tant si analitzem les xifres generals com si després també anem al detall del pressupost. I les xifres generals, sobretot la xifra més general, que és la del volum global dels pressupostos, és obvi que no en podem estar satisfets, perquè un augment de no arriba a un punt, exactament del 0,95% respecte a l'any 94, indica que hi ha un increment real que no sols és considerablement menor que la xifra mitjana que augmenten els Pressupostos de la Generalitat, sinó que augmenta menys que el mateix nivell de vida. Dit d'una altra manera, que al Departament tindrem per a l'any 95 menys recursos reals que l'any 94.

I això, amb la consideració que dèiem al principi, vol dir o bé que hi ha un desconeixement de la realitat, cosa que coneixent el conseller crec que no és així, no és desconeixe-

ment del que ha passat durant l'any 94, les conseqüències que això pot tenir, sinó que potser sigui o bé una insensibilitat de la resta del Govern de cara a les pressions que ha pogut fer el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca o, en definitiva, una constatació de la no-consideració del valor estratègic que té el sector agrari, dins del que és l'economia i dins del que és el conjunt de Catalunya i de la configuració present i futura del país, i que això és evident que contradiu en certa manera la possible expectativa que podria crear aquesta recent aprovació al Ple últim de, per unanimitat, crear una comissió que estudiés la problemàtica del món rural; perquè, si per una banda hi ha la voluntat dels grups parlamentaris de dedicar-hi una atenció preferent, a la problemàtica del món rural, que —no hem d'oblidar-ho— en una gran part, no total però en una gran part, està depenent del sector agrari, per altra banda, en aquestes circumstàncies específiques que deia que han passat l'any 94, és tancar una porta a l'esperança a aquest sector tan castigat.

I el problema és que s'agreuja més la consideració de l'escassetat de recursos quan fem una valoració dels grans números del pressupost, si analitzem el pressupost per capítols, perquè hem vist que l'únic capítol que puja d'una manera, home, notòria dins l'escassetat de la notorietat, és el capítol primer, que puja 462 milions de pessetes, el que són sous i seguretat social dels funcionaris; és a dir que puja un 5,8%, més del 5,8%, que vol dir que s'engoleix de sobres tot l'increment aquest tan modest de 212 milions de pessetes que té el pressupost del 95 respecte al 94. Per tant, vol dir que l'escàs increment està dedicat únicament i exclusivament a incrementar els salaris interns dels funcionaris, i que fins i tot ha d'endur-se aquest increment dels salaris part dels capítols següents. I ho veiem així que el capítol 2, el 4 i quasi el 7 són pràcticament iguals que l'any 94 i que al capítol 6, el capítol d'inversions, hi ha una reducció de 262 milions. Passem dels 5.838 als 5.576.

També teníem una certa reflexió; dèiem: és possible que com que l'any passat hi havia una inversió tan notòria en la nova seu del Departament, els 1.100 i escaig milions dedicats a la seu del Departament poden enguany dedicar-se a inversions externes, és a dir, a inversions que contribueixin a paliar aquest escàs increment pressupostari. I la veritat és que, per una banda, la mateixa inversió en adquisició i en equipaments, però també pensàvem que disminuiria molt substancialment el lloguer, els lloguers; lògicament, si tenim una nova seu alliberem una sèrie d'edificis, i algunes excuses que donaven també des del Departament era que així ens estalviaríem molt, també, amb la nova seu, en telèfons, és a dir, els telèfons eren una despesa exorbitada degut a la necessitat de comunicar-se dels mateixos funcionaris, de gestions internes entre edificis i edificis, i que això es notaria d'una manera substancial.

El que hem vist és que la inversió no ha disminuït; el lloguer disminueix, el lloguer disminueix però mantenim uns lloguers molt elevats, a mi em sorprèn que encara mantinguem un edifici que ens costa 34 milions i mig de pessetes cada any, és a dir, aproximadament 3 milions de pessetes

cada mes, quan tenim aquesta nova seu. Llavors, no sé com es justifica gastar-se més de 2.500 milions de pessetes en la nova seu i mantenir, encara, edificis que ens costen aquesta gran quantitat de diners. I dic 2.500 perquè als de l'any 93 i als de l'any 94 hi hem de sumar els de l'any 95, i a l'any 95, jo que creia i confiava que tindríem pocs recursos ja destinats a això, ens trobem que també s'enduu la grossa, la inversió grossa està en inversions internes. 775 milions de pessetes destinats a la nova seu: 525 a adequació i condicionament dels edificis; 150 milions en equips d'oficina, i 100 milions en organització i informatització. Vol dir que difícilment aquests diners ajuden a la reactivació econòmica del sector, ajuden a un dels objectius prioritaris —dit pel conseller d'Economia quan presentava els pressupostos—, a la reactivació econòmica, en tot cas, la reactivació econòmica d'aquests pocs constructors o professionals que equiparan la nova seu. I que això penso que fa reforçar la sensació que hi ha una impossibilitat de complir els dèficits produïts durant l'any 94 al sector agrari; que hi ha, fins i tot, una contradicció manifesta entre les resolucions del debat de política agrària, que encara es manté mig recent i que penso que haurien de ser vàlides, i del mateix Pla director de política agrària i pesquera, en el sentit que la voluntat del Departament és el manteniment de l'activitat i de la població agrària i, en definitiva, del món rural, considerant el valor estratègic que té per a la configuració de Catalunya.

Jo diria, fins i tot, que, a part d'aquesta contradicció, hi ha una confrontació en la voluntat expressada recentment —molt recentment— pel sector agrari en les recents eleccions. El fet que d'una manera prou notòria guanyés el sindicat Unió de Pagesos amb un 70% dels vots i, per tant, dels representants a les eleccions a cambres, el model de sindicalisme que expressa de defensa de l'explotació familiar agrària i de les tradicions agràries, fa que sigui difícil compaginar aquesta voluntat expressada democràticament i aquests pressupostos tan difícilment compatibles.

I el que ens acaba de colpir és l'anàlisi del detall d'aquest pressupost decebedor d'enguany. La literatura del pressupost per programes, és a dir, quan es diu què és el que es pensa fer i què és el que es vol fer, sí que ens parla de quasi tot. Ens parla que es potenciarà tal cosa, s'incentivarà tal altra, és farà tal..., però el que ja són els números..., vull dir, la voluntat queda molt bé, però els números són els que realment manen, i ens trobem que en incendis i aiguats la preocupació pressupostària és escassa. Compten uns 900 milions d'inversions en el tema del Foc Verd, de restauracions, de repoblacions i de lluita contra l'erosió, quan això ho diuen al pressupost, al debat del pressupost, però en canvi a l'annex d'inversions jo no he sigut capaç de trobar-ne més de 839,3 milions. Vull dir, buscava els 900 i no els he trobat perquè els altres no són per a temes que tinguin ni directament ni indirectament a veure res amb el tema de prevenció, de restauració d'àrees afectades per incendis o d'àrees afectades per aiguats.

Hi han 290 milions en ajuts extraordinaris, ja sigui per a empreses o per a famílies i institucions sense finalitat de lu-

cre, i jo crec que és prou lamentable veure que hi han 200 milions i 40 milions per a incendis, o 25 i 25 milions per a afectats pels aiguats. Diria que només caldria anar a una comarca de totes les comarques hi han afectades pels incendis o afectades pels aiguats, i això ja s'ho enduen les mateixes necessitats, els mateixos danys que s'han produït. I que a la Direcció General de Medi Natural també trobem uns 380 milions, bàsicament d'actuacions en ajuts a boscos i prevenció d'incendis, i uns 100 milions d'increment per a les agrupacions de defensa forestal, que potser l'únic que poden fer és la reparació dels materials o la restauració dels materials afectats per incendis en molts dels casos.

En definitiva, pensem que són dotacions molt poc apreciables, molt insuficients per a la magnitud dels danys produïts, i que és impossible amb aquests recursos poder complir ni les ordres ni els decrets d'ajuts que s'han plantejat ni, evidentment, les expectatives de la gent afectada per tots aquests desastres naturals d'enguany —naturals o no tan naturals.

Al marge d'aquesta gran contradicció, també veiem altres elements insatisfactoris d'aquest Departament d'Agricultura, ja que per una banda, tot i que hi ha una disminució constant en la inversió en camins —i això ja saben alguns diputats que sempre diem que els camins no era la millor política agrària que podia fer el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que era la principal inversió des de fa uns anys—, ara sí que hi ha una inversió notòria en inversions en regadiu. Hi ha concretament un augment del 27,5% en les dotacions per a reg; de 1.576 milions que hi havia al 94 a 2.010. El que passa és que també hi ha un paper creixent de Regs de Catalunya, Societat Anònima, a la qual li fem una transferència que l'any passat era de 600 milions i per al 95 arriba quasi als 1.600; és a dir, 995 milions de pessetes més transferits a una empresa i en què no actua directament el Departament.

Hem de dir que en principi no hi estem tan en contra, de la política de regadius, però sí que volem fer dues o tres observacions. Una és que aquest increment no és lineal a tots els apartats de regadius, perquè hi ha, primera, una disminució notòria en les inversions per a aprofitament de les aigües subterrànies o de les aigües residuals depurades. L'any 91 hi havien 132 milions per a aquest apartat, i això ha anat disminuint fins que enguany tenim ni més ni menys que la mísera xifra, d'aquests 2.576, de l'1% —no arriba a l'1%: 15 milions. Amb 15 milions poden fer alguna actuació anecdòtica, però està clar que la prioritat del Departament no va per aquí; no va per l'aprofitament d'aigües subterrànies ni residuals. Segueix també sense aparèixer cap partida específica, cap actuació destinada a millores del sistema de regatge. En definitiva, és modernització de sistemes de regatge, i en això la necessitat de potenciar l'estalvi de l'aigua, la millora de l'eficàcia en els sistemes, en alguns dels sistemes tradicionals fortament consumidors d'aigua.

I si a això li afegim el fet que aquesta política d'incrementar els regadius la controla, no el Departament d'Agri-

cultura, sinó el Departament de Política Territorial i Obres Públiques –l'empresa Regsa depèn de Política Territorial–, creiem que el que aquí hi ha és una voluntat de justificar les previsions del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya, les fortes necessitats de recursos hidràulics per a Catalunya i que, en definitiva, aquesta no és una voluntat d'Agricultura, sinó que és una voluntat justificatòria de nous consums d'aigua, siguin urbans, siguin agraris, siguin de l'ordre que siguin, però que no és una política agrària, sinó que és política territorial d'un model de política territorial que, com vostès saben, Iniciativa no compartim en absolut. I que és obvi que el principal problema del món rural avui tampoc no és poder regar o no poder regar, sinó que és saber quines sortides poden tenir els productes.

I en això crec que influeixen altres qüestions. No fa molt llegia declaracions del conseller, del mateix conseller, en què parlava que dos dels factors importants per a garantir el futur de l'agricultura a Catalunya eren la promoció dels productes, la promoció i la preocupació per a la millora de la qualitat dels productes, i també la millora de la sanitat animal i vegetal. Doncs bé, aquestes dues partides, amb caràcter no únic –no hi ha un únic article, sinó diversos–, tenen les dues una disminució en l'atenció del Departament. Concretament, el de la promoció i el foment de productes de qualitat té una disminució aproximadament del 30% des de fa dos anys, del 93 al 95. L'any 93 teníem 176 milions de pessetes; per al 95 ens queden només 133,4. Difícilment promovem la qualitat dels productes quan cada dia hi destinem menys recursos i menys atenció. I la millora de la sanitat, el conjunt de les diferents partides que hi han per a la millora de la sanitat, ja sigui animal o vegetal, també basant-nos en aquesta consideració de fa dos anys, de dos anys fins ara, fa dos anys teníem 747 milions de pessetes i enguany n'hi dedicarem, l'any 95, només 626,6. Vol dir que, òbviament, les paraules són unes, però els fets són uns altres molt diferents.

També hi ha unes altres partides per nosaltres considerades estratègiques en el tema del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és, per una banda, la necessitat d'adaptar la pagesia a les noves tecnologies, a les noves tendències de mercats, als nous productes, i que per a això l'important és la formació agrària no reglada. Segueix sent una actuació molt poc atesa des del Departament, que hi dedica molt pocs recursos. I per l'altra banda, la necessitat d'afavorir i enfortir la producció agrària, l'organització dels pagesos en aquesta famós Pla de reestructuració de cooperatives, tenim l'estancament crònic de la partida pressupostària de 900 milions de pessetes, any rere any, sense que s'accepti, per part del Departament, que pugui com a poc ser, ja no dic incrementada directament als pressupostos, sinó declarada ampliable en funció de les mateixes necessitats i de la mateixa planificació de les cooperatives, sinó que ens hem de limitar simplement a això: que 900 milions de pessetes siguin les demandes que es puguin fer; que pot significar en molts moments un estrangulament de les possibilitats de reestructurar aquest sector cooperatiu agrari.

Hi ha algunes partides més que creiem que també demostren la voluntat, no sols del sector agrari, sinó de sosteniment del món rural. Per una banda està l'atenció al desenvolupament rural. També la suma de totes les partides, tant les despeses destinades a les corporacions locals com a les empreses com a institucions i famílies sense afany de lucre, va reduint-se progressivament. Enguany tindrem 175 milions respecte als 187 de l'any 94, i a més a més és prou significatiu el fet que les corporacions locals veuran reduïdes de 100 milions que tenien a 10, simplement a 10. La modernització de les estructures agràries, necessària per adaptar, com hem dit, algunes estructures anquilosades dels pagesos, l'any 92 tenien 819 milions, una quantitat no diríem exagerada però sí almenys considerable, apreciable; l'any 93 i 94 vam declarar partides ampliables per ser complementàries en les línies comunitàries, i enguany ja no és ampliable i s'ha quedat reduït a 340 milions; és a dir, menys de la meitat del que teníem fa tres anys. Difícilment modernitzarem d'aquestes maneres les estructures agràries.

Ja acabaria amb una breu referència al medi natural. Aquesta direcció general, que hauria d'estar dintre del Departament de Medi Ambient, però que es manté d'una forma –jo diria– numantina dintre del Departament d'Agricultura, i que tampoc no li veiem cap voluntat de complir moltes de les resolucions del Parlament. Per una banda, el foment de la ramaderia extensiva, que de cara el manteniment de la població rural seria un apartat important, veu reduïda la seva dedicació pressupostària en un terç: de 60 milions passem a 40 milions per a l'any 95; i per l'altra, si tenim un PEIN aprovat, si anem fent propaganda que el PEIN ha de protegir una part important del territori, tenim un estancament dels recursos destinats a parcs i espais naturals. Difícilment desenvoluparem el PEIN si per a protegir els espais que hi havien fa cinc anys destinem els mateixos recursos que els 144 espais declarats dintre del PEIN. El desenvolupament d'un pla especial, un pla d'espais d'interès natural, hauria de significar més recursos si no és que el que ens vulguin dir és que hi ha una optimització i que amb els mateixos recursos, administrant-los millor, arribem a més espais, però dubtem que sigui aquesta la política.

Ja acabo amb una referència molt breu als dos organismes que també hi hem presentat una esmena a la totalitat. L'Incavi es caracteritza, diríem, per l'estaqueïtat i per la poca activitat. És significatiu que hi ha una partida d'increment..., dues partides d'increment d'ingressos, que és una per interessos dels comptes corrents i que l'altra és pels romanents de tresoreria dels exercicis anteriors; és a dir, que els han sobrat diners. És curiós perquè hi ha molts departaments que paguen les subvencions a dos anys vista –a dos anys vista del dia que el tenen compromès– i que, en canvi, l'Incavi té romanents de tresoreria –22 milions de romanents– que li permeten destinar-los a l'any següent. I que aquests 22 milions es destinen únicament a incrementar la despesa corrent, és a dir, només al capítol 2. És prou significatiu en un moment en què es parla de la polèmica de la re-

forma de l'organització comuna del mercat del vi. Vol dir fins a quin punt està al dia aquest Institut.

I Forestal Catalana, que una vegada més se'ns demostra com una empresa possiblement rendible des del punt de vista comercial. Té un pressupost d'explotació de 1.750 milions: 100 són de venda de plantes, és a dir de venda de la producció, i 1.650, és a dir la gran majoria, són de treballs forestals a forests a tercers. Resulta que després, quan veiem com es destinen aquests 1.650 milions, són 1.320 a treballs realitzats per altres; és a dir, hi ha una plusvàlua generada per aquesta transacció comercial de 330 milions, que és exactament el 25% dels diners, dels recursos que es paguen: entre pagar i cobrar guanyem 330 milions, un 25%. En definitiva, és una empresa que al que es dedica és a comprar i vendre treballs. I que això sigui una empresa pública, que l'actuació més important siguin les actuacions fora del territori de Catalunya, posa molt en dubte quina és la utilitat d'aquesta empresa, a part de la utilitat que pugui tenir des del punt de vista estrictament econòmic. I que, donades les especials circumstàncies, com hem dit, d'incendis i d'aiguats, això diria que és una mostra més d'aquesta provocació, d'aquest quasi insult... Alguns ho han qualificat, un sector molt representatiu de l'agricultura, ho han qualificat com una estafa als pressupostos d'enguany. I hem de dir que aquests pressupostos entenem que no ajuden gens a l'assentament de la població rural, no ajuden gens a aquest futur Pla territorial general de Catalunya, que parla, teoritza sobre el reequilibrament territorial, i crec que posa un seriós entrebanc al començament mig optimista de la Comissió –encara no constituïda– del Món Rural, que hauria de ser la que hauria de posar unes determinades bases de sensibilització per al món rural. Si la Comissió serveix durant l'any 94 per canviar aquestes pautes, podem dir que almenys s'haurà fet alguna cosa positiva, però si això continua així vostès entendran que no puguem aprovar, no ens puguem sentir ni mínimament satisfets per aquest pressupost i que demanem el retorn, demanem una reformulació i demanem un increment d'atenció al sector més dèbil de la societat catalana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'estat de despeses, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. El senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Amb la seva vènia, agruparíem l'esmena 914, que correspon al Departament, i la 951, que correspon...

El Sr. PRESIDENT: 486...

El Sr. PUEYO: Sí, efectivament.

El Sr. PRESIDENT: ...i 492.

El Sr. PUEYO: Efectivament, senyor president. Que correspon a Forestal Catalana.

Bé, senyor president, senyors diputats, senyores diputades, honorable conseller, bon dia. En aquest context jo diria que on estadísticament gairebé preponderen els senyors diputats i les senyores diputades de la Catalunya nova; voldria dir, en representació del Grup d'Esquerra Republicana, que

any rere any, i molt especialment des de 1993, és a dir, després de l'*sprint* pressupostari de 1992, ens veiem obligats a fer manifest el nostre rebuig i la nostra crítica d'aquest pressupost, que es materialitza en la presentació d'aquesta esmena de retorn, i ho fem no pas des de la disparitat tangencial o des del matís, sinó des de la divergència profunda, profunda i absoluta, basada però no tant en les legítimes prioritats polítiques i programàtiques d'Esquerra Republicana –com legítimes són les prioritats dels grups polítics que recolzen el Govern–, com en les que entenem nosaltres evidents contradiccions intrínseques, greus i profundes que hi ha entre allò que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca programa, presenta i divulga, i allò que el Govern de Catalunya finalment pressuposta.

Enguany, amb el suport implícit si més no d'un altre grup parlamentari important d'aquesta cambra, la majoria de Convergència i Unió, en les seves tasques de defensa i suport del Govern, és aquí representada per defensar quelcom que no és fàcil de defensar, i que és un pressupost, des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, passiu, conformista i poc operant en relació amb les circumstàncies i necessitats del camp de Catalunya, o, el que és el mateix, d'aquest aproximadament 32% de superfície conreada, i per aquest percentatge encara més gran del país real que té la seva supervivència en mans, directament o indirectament, de les cada cop més escasses famílies que lliguen, o que poden lligar, el seu futur a l'explotació de l'agricultura, la ramaderia i la pesca, i fins i tot d'aquest nou..., nosaltres ens permetríem de dir-ne lumpenproletariat agrari: són més el que nosaltres entenem que és un semipacte de la fam i que vostès, de vegades, denominen agricultura a temps parcial. Que no ens passi per alt, tampoc, evidentment, que ens referim a un sector que, unit a l'agro-business, a l'agroindústria, constitueix el 6% del PIB, constitueix el 8,3% de la població ocupada i d'alguna manera, indirectament, constitueix la base del tercer sector econòmic de Catalunya. A més a més, a finals de 1990, per citar una argumentació que sens dubte, si més no teòricament, tots nosaltres compartim, l'aleshores comissari europeu d'Agricultura, el senyor Ray Mac Sharry, recalava la doble funció de l'agricultor europeu com a productor d'aliments i com a conservador del territori, doble funció que aquí també s'ha recalcat en moltes ocasions, que des de la mateixa Conselleria s'ha assumit –si més no, ja dic, teòricament.

Avui per avui, però, aquest agricultor català –i agricultor– assisteix a la destrucció d'aquest mateix territori, en mans del foc, en mans de l'especulació i la manca de planificació, en mans –en alguns aspectes– de la incúria de les administracions, i cau, si parlem d'empreses familiars agràries amb futur, per sota de la mitjana europea –no estem parlant de rendes des d'un punt de vista estrictament estadístic: estem parlant de viabilitat de les unitats familiars agràries–, en una espiral que entenem que compromet seriósament la nostra sobirania, que incrementa la dependència exterior del nostre sector agroalimentari o agroindustrial i que deteriora el territori i compromet la seva conservació.

En el procés de reforma de la PAC, de la política agrària comuna, vull citar expressament el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya, quan diu: «El que cal veure és si es deixa que la faci el mateix mercat» —aquesta reestructuració— «amb un cost social i territorial no menyspreable, o si l'Administració la condueix, amb ritme i contingut, d'acord amb el model d'agricultura i d'ocupació de l'espai que es decideixi tenir l'any 2000.» I el Pla director —i, per tant, el Govern— pren posició i diu: «Escull aquesta segona opció, i planteja obertament estudiar quins mecanismes públics afavoridors de la mobilitat fundiària serien els més adients i barats perquè aquesta agricultura familiar, de la qual depèn majoritàriament la preservació del teixit socioeconòmic del camp català, esdevingués veritablement competitiva a mitjà termini.» Doncs bé, des del nostre punt de vista, si més no, la realitat pressupostària desmenteix les pretensions d'aquest Pla director, les preses de posició d'aquest Pla director, teòrica font de criteris, d'objectius i actuacions del Departament fins a l'any 2000.

En aquest context que m'he permès d'esbossar, ens trobem discutint un pressupost, en números rodons, de 22.670 milions de pessetes, la qual cosa suposa, en relació amb enguany, 1994, un increment de 212 milions de pessetes. Des dels nostres números, som una mica més pessimistes que el senyor Gimeno: un 0,94% pelat d'increment, que coincideix amb el 0,94% d'increment que es va produir entre 1993 i 1994, i, per tant, haurem d'arribar a la conclusió que, per tant, es tracta, en tot cas, d'un increment purament tècnic, minúscul i certament difícil d'argumentar, si no és des d'un optimisme a prova de bomba, fins i tot acceptant i considerant que ens trobem en un període, o en períodes, de restricció pressupostària.

I, malgrat tot, per què creix aquest 0,9% el pressupost del DARP? Per què fa aquesta estiradeta de departament estret de pit, de bonsai, d'estalagmita sense urgències? Doncs, estrictament, senzillament i exclusivament, com ha dit el senyor Gimeno, perquè s'incrementen les despeses de personal, que en relació amb 1993 creixen un 6,4%, i que, si analitzem les liquidacions dels pressupostos, veurem que a finals d'enguany, a finals de 1994, amb una desviació positiva prevista d'un 10,8% en l'apartat de personal, hem acabat amb una desviació real positiva d'un 14,5%. I com sia que aquest creixement parcial es produeix any rere any, com sia que és sempre i sistemàticament imputable al creixement de les despeses de conservació i engrandiment de l'estructura de la Conselleria —personal, lloguers, despeses immobiliàries, aparcaments, llum, telèfons...—, no és gens difícil d'arribar a la conclusió que, per contra, les inversions, les transferències productives i tot allò que impliqui descentralització, estímul i suport, constitueix cada any, cada any, proporcionalment i necessàriament, seguint aquesta tònica, una part més petita, una part més insignificant del pastís.

Se'ns dirà, segurament, que disminueixen en un 57% els lloguers de béns immobles, però no es pot amagar, al mateix temps, que l'any 1993, posem per cas, s'havia incrementat en un 92% la inversió en edificis. Se'ns assegurarà que

abans de sis mesos, o potser fins i tot abans, s'unificaran tots els locals preexistents a Barcelona en un de sol, però que no s'oblidi, senyors diputats, senyores diputades —hi ha memòria, hi ha diaris de sessions—, que no s'oblidi, dic, que la mateixa solemne promesa es va fer, públicament i des d'aquesta mateixa tribuna, a la fi de 1992, quan es discutien els pressupostos de 1993; que aquesta mateixa promesa es va repetir fil per randa a la fi de 1993, quan es discutien els pressupostos de 1994, i que es repetirà avui, n'estic segur, per tercera vegada —i esperem que a la tercera vagi realment la vençuda, com assegura la sentència popular—, malgrat, dic —com també el senyor Gimeno ha remarcat—, que les despeses de telecomunicacions pressupostades per a l'any vinent no reflecteixen, en absolut, l'hipotètic estalvi que la reunificació hauria de produir, com tantes i tantes vegades se'ns ha assegurat. Simultàniament, els lloguers de les diverses seus continuen pressupostats per a tot el primer trimestre de 1995, i haurem de veure, ens agradarà veure si no els tornen a perllongar, com en els anys anteriors.

Sembla com si..., si em permeten un *excursus*..., com si l'insigne Isaac Newton —que, per cert, segons el calendari julià, va néixer precisament el dia de Nadal, és a dir demà passat—, sembla, dic, com si l'insigne Isaac Newton pensés en la peculiar distribució territorial del Departament d'Agricultura a Barcelona, i com si aquesta peculiar i persistent distribució l'hagués inspirat a l'hora d'escriure les ratlles següents sobre la mecànica celeste, quan ell deia: «Els cometes es mouen en òrbites molt excèntriques, en tota mena de posicions. Un fat cec mai no podria fer que tots els planetes es moguessin d'una mateixa manera en òrbites concèntriques, exceptuant algunes irregularitats inconsiderables, que poden haver sorgit de les accions mútues de cometes i planetes, i que podrien incrementar-se fins que el sistema necessités una reforma.» La nostra és modesta, la que reclamem en aquests moments des d'aquesta tribuna: és la reforma definitiva d'aquestes ubicacions espacials. En fi, esperem i desitgem, fins i tot per a la satisfacció del mateix personal que hi treballa, que pugui reunificar-se, tornar-se a trobar, reunit i agrupat, sota un mateix sostre acollidor, enguany.

Ara bé, senyores diputades i senyors diputats, no és la intenció d'aquest diputat que els parla avorrir-los més del que sigui estrictament necessari. Els demanaria, però, que consultin els documents mestres del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya, el Pla general de política forestal, que tinguin ben presents les declaracions d'intencions del conseller i el Govern quan diuen, per exemple —i ho cito textualment—: «La voluntat del Govern de Catalunya és mantenir tota la població agrària actual activa en l'àmbit rural», declaració d'intencions que subscrivim plenament, i que comprovem, senyors diputats i senyores diputades, que comprovem, negre sobre blanc, les freqüents i importants desviacions existents entre aquestes declaracions, aquestes preses de posició i la realitat del retrocés de les expectatives d'una plena ocupació agrària per a les famílies, jo en diria, «resistents».

Amb aquesta voluntat de ser breus, senyores i senyors diputats, m'empararé exclusivament en algunes dades ben conegudes que ja han aparegut, algunes d'elles, i que segurament apareixeran en intervencions posteriors. És que potser els podríem convèncer, senyors i senyores de la majoria, si argumentàvem el manteniment a la baixa de les dotacions del Pla de reestructuració de cooperatives? Si argumentàvem les limitacions en matèria d'inversions per a regs de nova creació? Que no acabem d'assistir impunement a la immisericòrdia amb què han estat, jo diria, torejats els regants expectants del Segarra - Garrigues en els recents debats parlamentaris a Madrid? No convencerem, sens dubte, però, els representants de la majoria, ni els qui els donen, en aquest cas, un silenciós suport en matèria pressupostària. Són més els apartats en què es produeixen reduccions sistemàtiques i continuades: sanitat animal i vegetal -reduccions continuades des del 1993 en totes les partides-, foment de productes de qualitat -reduccions continuades des del 1993: 175 milions; 1994, 147, i ara, 1995, 133-, formació agrària no reglada, com es deia abans, i que constitueix, la formació agrària no reglada, una de les columnes, un dels punts bàsics, principals, recollits no només en els acords agraris d'aquest Parlament, del 1992, sinó també en el mateix Pla director del Departament, programes agroambientals -destinen 27 milions i mig de pessetes a conservació d'hàbitats i espècies quan tots sabem que aquests 27 milions i mig de pessetes no permeten de cobrir ni tan sols un dels vint programes zonals previstos.

En fi, senyors diputats, senyores diputades, senyors de la majoria i senyores de la majoria, naturalment, com ja he dit al principi d'aquesta intervenció, el nostre principal motiu de discrepància amb el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no és un motiu de discrepància que neixi de les nostres opcions diferenciades en diversos aspectes en relació amb la política agrària, ramadera i pesquera del Govern, sinó que, essencialment, se sustenta en les mateixes contradiccions que hi ha entre la infraestructura pressupostària d'aquesta política agrària i ramadera i les previsions, declaracions i objectius assumits pel Departament i pel Govern. Per tant, és des d'aquesta reclamació de coherència entre les finances i els projectes i les previsions que nosaltres sol·licitem el retorn d'aquest pressupost al Govern.

Voldria acabar pràcticament com l'any passat, dient que reconeixem, valorem molt positivament l'esforç de diàleg, de comunicació, fins i tot de negociació, d'acord, que duu a terme la Conselleria, que duu a terme el mateix conseller, però ens permetríem, des d'una actitud crítica, ferma, però al mateix temps, també, com vostès saben, amb una mà estesa, responsable, oberta al diàleg, com hem estat sempre, però sense cedir ni un pam tampoc en les nostres posicions, ens permetríem de suggerir-los, d'aconsellar-los, si ens és permesa aquesta expressió, que d'alguna manera vostès han d'aconseguir en el marc del Govern de Catalunya que el pes específic -i el pes específic es defineix en gran mesura en termes pressupostaris- d'aquest Departament, que fa referència, com deia abans, no només a l'activitat primària,

sinó a tot un entorn que implica la conservació del territori, que implica el nostre sector agroindustrial..., dic que hauríem d'aconseguir una major entitat financera per a aquesta política.

Senyors diputats, senyores diputades, honorable conseller, senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Esmena del Grup Mixt, 487. El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, intentarem, per bé que breument, provar que en el pressupost d'enguany del DARP, a banda de la declaració d'intencions en els seus objectius, tal com està pressupostat i tal com són aplicats els criteris de prioritització, en el fons es fa la renúncia a fixar la població agrària, la població rural, la renúncia a fixar-la; la impossibilitat de fer un sector primari competitiu; la renúncia a l'autonomia agrària i agroalimentària, i la manca absoluta de correlació entre els objectius i la descripció dels programes i els recursos previstos per ser-hi esmerçats. És per aquests elements que acabo de citar que entenem que cal retornar el pressupost del DARP al Govern.

Si analitzem la descripció general dels objectius del Departament, ens trobem amb una declaració de bones intencions absolutament lloable i perfectament compartible des de qualsevol punt de vista del món de les idees; és a l'hora d'analitzar la quantitat pressupostària destinada a cadascun dels programes que diferim substancialment, i no només això, sinó que trobem difícilment o molt difícilment assolibles els objectius exposats en la descripció general. D'antuvi creiem que és del tot impossible impulsar «la millora global de la competitivitat del sector agroalimentari en el context general de l'economia comunitària i mundial» amb un augment pressupostari global, no el que deia el senyor Gimeno ni el doctor Pueyo, sinó del 0,93%. Difícilment aquest increment pressupostari -molt més ridícul si tenim en compte que l'augment de la inflació previst per al 1995, com vostès saben, és del 3,5%, cosa que significa la disminució real del 2,5%- podrà donar suport als sectors productius ni ajudarà a la modernització de l'agricultura, ni molt menys ajudarà a «mantenir la població en el territori, frenar la regressió demogràfica mitjançant el manteniment de l'activitat agrària, com a motor del conjunt de l'activitat econòmica», ni a augmentar la seva competitivitat, qüestió que està en boca, constantment i permanentment, del Consell Executiu, però que a l'hora de la veritat no té, no disposa o no proposa els recursos necessaris per a obtenir-ho.

Per tal de demostrar tot això, i per tal de sustentar la nostra proposta de retorn al Govern el pressupost del DARP, analitzarem uns quants aspectes que considerem cabdals si es volguessin complir els objectius plantejats pel mateix Departament. En primer terme, l'increment del capítol 1, remuneracions de personal, augmenta d'un 5,7%, cosa que representa més de 462 milions i mig de pessetes, el doble de l'augment net del pressupost per a tot el Departament, que és de 212 milions -això, ja s'ha dit aquí, també-, i passa a ser de quasi 8.371 milions de pessetes: és un 37,272% del

global del pressupost. Aquest increment en aquest capítol implica una retallada de diners en altres conceptes. En quins conceptes? Un de cabdal és la formació agrària per a la competitivitat. Doncs, bé, en la formació agrària i pesquera, per exemple, serà molt difícil, com dèiem –i hi insistim perquè considerem que és fonamental– fer un sector agrari i pesquer competitiu, si no hi ha una formació competitiva i moderna, i perquè hi hagi una formació competitiva i moderna, no cal dir que calen recursos, en canvi, i de manera *sorpresiva*, com diria Vargas Llosa, veiem que els conceptes relacionats amb la formació, el 481.01, «Conveni escoles formació professional no dependents del DARP»; el 485, «Ajuts a centres de capacitació agrària»; el 611.01, «Construcció, condicionament i conservació de les escoles i els centres de capacitació agrària»; el 621.01, «Dotació d'equips i maquinària per a escoles i centres de capacitació agrària»; 641.01, «Mobiliari i material inventariable per a escoles i centres de capacitació agrària», tots ells de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, reben un total de 134 milions de pessetes, un 28,4% menys que l'any 1994.

És molt difícil, realment molt difícil, que amb aquesta quantitat de diners, per altra banda inferior al que el Departament destina al concepte 226.03, de publicitat i propaganda, que suma 158 milions de pessetes, es pugui dar compliment a la pretensió de consolidar, a la consolidació de la xarxa de centres i escoles de capacitació agrària, a la creació de noves i a la millora de l'ensenyament de la formació professional agrària als joves que vulguin incorporar-se a l'empresa agrària, i que seran els que fixaran la població, en definitiva, agrària, en el seus llocs.

Actualment hi ha catorze centres i escoles de capacitació agrària, amb 653 places, segons resposta de la mateixa Conselleria. És aquest el nombre joves que volem fixar a les zones rurals, amb una formació competitiva i eficaç per garantir no solament la productivitat del sector, sinó també la conservació mediambiental? A més, d'aquestes escoles, només n'hi ha una destinada a la formació d'agents rurals amb especialització forestal, per exemple, i recentment el Grup de CiU va votar negativament una proposició no de llei nostra en el sentit d'augmentar aquesta oferta d'ensenyament amb l'explicació que s'augmentaven les places en ensenyament no reglat sobre la matèria. On es recull la dotació pressupostària per a aquestes places no reglades? On es recull?

Però això no és tot. Pel que fa referència a la formació agrària, si busquem els conceptes destinats a la formació de pagesos i a la divulgació de tecnologia agrària –conceptes 225.09 i 226.10, respectivament, de la mateixa Direcció General de Promoció i Desenvolupament–, veurem que la quantitat destinada per al 1995 és de 30 milions, dels quals corresponen només 7.730.000 pessetes al concepte formació de pagesos. Aquestes partides s'han incrementat, és cert, però d'un 0,0058%. Vostès mateixos poden treure la conclusió de l'increment de competitivitat que això representa per al sector agrari. Uns 70.000 agricultors comptabilitzats a tot

Catalunya, i per tant, unes 110 pessetes destinades a la seva formació, *per capita*.

La formació professional nàutica i pesquera no surt més ben parada d'una anàlisi un xic acurada. El concepte 226.09, de la Direcció General de Pesca Marítima, recull una destinació per a l'any vinent d'un milió de pessetes: un 50% inferior als diners destinats el 94. Sense més comentari.

Però analitzem també un altre aspecte íntimament relacionat amb la competitivitat fronteres enllà, aspecte que, per altra banda, marca el nivell del sector agroalimentari d'un país: el foment de la qualitat dels productes. En la descripció del subprograma 6.3 del Departament es tracten sis punts relacionats amb la qualitat dels productes alimentaris, de les denominacions de qualitat, de la promoció d'aquests productes fora de Catalunya, de la qualitat en la transformació i comercialització dels productes, del foment de la indústria artesana i de la implantació de sistemes de qualitat a la Pime, aspectes tots ells absolutament imprescindibles per a la competitivitat aquesta que, ho repeteixo, forneix tots els discursos dels membres de l'Executiu i especialment, en aquest cas, del responsable del debat que estem mantenint. Doncs bé, el 1994 s'hi dedicaren 147.628.000 pessetes; l'any 1995, també s'hi dedicaren 97.400.000..., és a dir, l'interès del DARP envers el foment de la qualitat ha disminuït, malgrat les declaracions d'intencions, d'un 34%: 50 milions de pessetes, 30 milions menys que la Direcció General de Medi Ambient, per exemple, inverteix en publicitat i propaganda.

Hi ha més raons, però, per al retorn de la totalitat del pressupost del Departament al Govern. Per exemple, el foment de l'aqüicultura. Per a l'any 1995 es dedicaran 38 milions de pessetes a aquesta destinació, reflectits en els conceptes 481.09, «Beques estudis aqüicultura»; 681.01, «Seguiment condicionants del medi per a l'establiment de cultius marins», i 771.01, «Ajuts danys aqüicultura». Aquest total de diner, més de tres vegades inferior al que el Departament destina al concepte 226.08, «Altres despeses diverses», servirà, segons el DARP, per fomentar el desenvolupament de l'aqüicultura. A més, voldria remarcar que mentre el 1994 es destinava una partida a la modernització dels equipaments dels establiments d'aqüicultura –770.01, de la Direcció General de Pesca Marítima– de 7.245.000 pessetes, aquesta partida desapareix en el pressupost de 1995, i, en canvi, en trobem una altra de 18 milions de pessetes, destinada a l'ajut al port marítim de Torredembarra, SA. Cal remarcar aquí que les creixents necessitats d'alimentació mundial, juntament amb l'exhauriment dels bancs pesquers de diverses zones del planeta, converteixen l'aqüicultura en l'única alternativa que es disposarà al segle XXI, ben probablement, per consumir peix i marisc a preus raonables. També es calcula que l'aqüicultura catalana pot generar en deu anys un negoci de 20.000 milions de pessetes. A Catalunya només un 25% del peix fresc consumit el captura la flota pesquera del Principat; el 50% procedeix d'Espanya, i un 25% s'importa a l'exterior. És per això que no entenem ni compartim el criteri de la Conselleria a l'hora de destinar

un pressupost tan magre al foment i al desenvolupament d'aquest sector de futur, que tant pot fer per a l'autosuficiència del sector.

Un altre dels sectors de futur, l'aprofitament d'aigües subterrànies i residuals per a reg, recollit en el concepte 161.02, es veu «recompensat» —entre cometes— per al 1995 amb 15 milions de pessetes, amb un descens del 42,71% respecte al 94, en què s'hi van destinar 26.185.000 pessetes. És un altre més dels exemples de prioritització, dels criteris de prioritització del DARP, que no entenem ni compartim. Deixa de ser menys interessant l'aprofitament de recursos hidràulics alternatius aquest any que l'any passat? Amb aquesta inversió serà difícil assolir l'objectiu exposat en el programa 65.3: inversió per a l'aprofitament per al reg de les aigües subterrànies i de les aigües residuals depurades.

I, ja per acabar, volia fer esment d'un altre aspecte que també ha vist reduïda dràsticament la seva inversió econòmica, i és el tema de la protecció dels animals. Sortim d'un any en què hem aprovat per unanimitat una modificació de la Llei de protecció dels animals i entrem en un altre any en què debatrem una llei que intentarà protegir —segons el grau d'acceptació de les esmenes presentades pels grups— els animals que es fan servir en experimentació. Comprovem, però, que les partides destinades a la protecció dels animals i de la nostra fauna, que forma una part importantíssima del nostre patrimoni natural, entenem, i que tant ha patit les conseqüències dels incendis d'enguany, han sofert una davallada del 43,15%. Efectivament, els diners destinats a protecció dels animals el 1995, recollits en els conceptes 221.10, «Funcionament del Centre de Recuperació d'Animals»; 662.01, «Acció sobre la fauna piscícola i cinegètica i sobre les espècies protegides»; 761.02, «Subvencions per afavorir les comunitats rurals per a la protecció de la fauna»; 776.01, «Protecció de la fauna salvatge a Aqualéon», i 781.01, «Foment de la protecció dels animals», de la Direcció General de Medi Natural, pugen 101 milions i mig de pessetes, mentre que per a l'any 94, 1994, la quantitat recollida per aquell concepte fou de 178 milions i mig de pessetes, i no només ha disminuït la inversió de cadascun dels conceptes esmentats, sinó que hi havia un altre concepte que aquest any ha desaparegut absolutament, que és el 788.02, «A comunitats rurals per a protecció de la fauna».

Amb tot, amb això que de manera ràpida hem exposat, creiem haver provat..., no la perversió dels criteris de prioritització: senzillament, que no els compartim, per tot això que hem dit, perquè creiem que no ajudaran a fixar la població rural —com dèiem al principi—, el sector primari no es farà més competitiu, seguirem depenent molt més les importacions que no pas de la pròpia producció i, en definitiva —en definitiva—, seguirà essent, aquest Departament, un sector, dels que són a protegir per la productivitat, en davallada permanent; any rere any, perd possibilitats per manca de recursos i per manca d'uns criteris de prioritització que responguin a les expectatives dels objectius que la Conselleria manifesta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Esmena del Grup Popular 489, sobre l'Incavi. (*La Sra. Arnalot demana per parlar.*) Sí, digui, digui, senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, la donem per defensada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda defensada. 493, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: Per retirar-la, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra: el senyor Companys té la paraula.

El Sr. COMPANYS: Senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, ens repartirem el temps que tenim per fer el torn en contra entre el company diputat senyor Oriol Suñer, que portarà les empreses, i jo, que portaré el que són esmenes a la totalitat del Departament.

El pressupost de la secció 10, que correspon a la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i que en aquest moment estem debatent, té —com calia suposar— el suport del Grup majoritari, i s'ha elaborat partint de dues premisses fonamentals: en primer lloc, continuar dotant aquestes partides que marquen les línies prioritàries de la política agrària de la Conselleria i que després anirem analitzant, i en segon lloc, contribuir com a esforç solidari del camp al control del dèficit pressupostari de la Generalitat, sabent d'antuvi que aquesta restricció que ens autoimposem pot ser utilitzada de forma demagògica, i, de fet, alguns ja ho han fet, però ens toca, com a grup majoritari, assumir les responsabilitats pròpies dels partits que donen suport al Govern.

El pressupost propi del Departament per a aquest any 1995 és de 22.670 milions de pessetes, que representa un increment del 0,9% en referència a l'any anterior; quantitat que es veurà incrementada de 38.925 milions de pessetes, que corresponen a recursos procedents de la Unió Europea un 86%, i un 14%, aproximadament, del MAPA, i que tenen, aquests pressupostos que gestionarem, un increment del 13% respecte a l'any anterior. En conjunt, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca administrará un pressupost global, entre fons propis i fons gestionats, d'aproximadament 61.595 milions de pessetes, que representaran un increment real del 8,24%.

Si analitzem el pressupost per capítols, veurem que el capítol 1, capítol que ha sortit en boca de diversos portaveus de grups parlamentaris de l'oposició, té un creixement a l'entorn del 5,8%, que correspon a les següents partides: un 3,5% d'aquests 421 milions de pessetes d'increment corresponen a un 3,5% de l'increment del sou —276 milions de pessetes—; 100 milions de pessetes corresponen a personal de l'Icona i Fraus que han estat traspassats fa poc temps, fa pocs dies a la Generalitat, i 86 milions de pessetes a la Seguretat Social. Per tant, són 462 milions, en global, que creix el Departament.

El capítol 8 té un creixement del 6,6%, encara que hem d'acceptar que en termes absoluts sols són 30 milions de pessetes; els capítols 2, 4 i 7 tenen lleugeres modificacions, i el capítol 6 sofreix una davallada de 261 milions de pessetes

-4,47%— i que afecta totes les direccions generals, a excepció de la Direcció General de Medi Natural, que té un creixement del 7,8%.

Estem, doncs, davant d'un pressupost propi, de marcat caràcter restrictiu, que es situa a 3,6 punts per davall de la inflació i que està en concordança amb l'esforç per controlar el dèficit que es fa des de les diferents administracions. Però, com que les dades pressupostàries no han de ser únicament analitzades d'una manera aïllada, sinó que s'han de veure quines són les tendències reals al llarg dels anys, ens adonarem que, per exemple, des de l'any 1984 fins avui —onze anys—, el pressupost de l'any 1984 tot just depassava els 4.000 milions de pessetes i ha passat a 22.671 milions actuals, amb un creixement del 500% al llarg d'aquests onze anys. I si aquest creixement l'analitzem tenint en compte les pessetes constants, veiem que el pressupost ha tingut durant aquest temps un creixement del 260%. Per tant, malgrat que aquest any en el pressupost propi hi hagi una certa inflexió, no és menys cert que els augments dels últims anys han estat importants, sense voler amagar, aquestes dades, aquestes afirmacions, que una part important de l'augment és degut a increments de competències que anem assolint en compliment dels mandats estatutaris.

Si aprofundim en les interioritats del pressupost i ho fem per programes, malgrat tot el que s'ha dit, veurem quines són, d'una forma clara, les prioritats del Govern. El programa número 4, «Conservació i gestió del medi natural», amb una dotació de 2.703,6 milions de pessetes, té un creixement del 2,9%; un altre dels programes importants és «Aprofitament de recursos hídrics», amb 2.000,25 milions de pessetes, que fan que tingui un creixement del 25,8% respecte a l'any anterior; el programa número 9, de «Formació, recerca, experimentació i transformació tecnològica», amb 1.637 milions de pessetes i un creixement de l'1,3%; el programa número 8, de «Millora d'estructures de producció», amb 1.322 milions de pessetes i un creixement del 6,1% i que va destinat a la modernització de les estructures agràries, pesqueres, a les assegurances, així com als danys catastròfics; el programa número 6, d'«Industrialització i comercialització», amb 1.334 i amb una davallada del 3,4%, i el programa número 2, «Desenvolupament rural», bàsicament zones ZOE, que, encara que tingui una davallada del 17%, té una partida de 1.180 milions de pessetes.

Veiem com els programes sobre conservació i gestió del medi natural són els que s'emporten la partida més important de les operacions de capital dels pressupostos de la Conselleria. De fet, si analitzem la Direcció General de Medi Natural sense tindre en compte el capítol primer, que és on van adreçades la majoria de les esmenes que han presentat els diferents grups parlamentaris, voldria dir que l'any 1987 tenia pressupostat 683 milions de pessetes i que representava el 8,9% del pressupost global del DARP en aquell moment, i que avui, vuit anys després, el 1995, les despeses de la Direcció General estan situades per damunt dels 3.000 milions de pessetes, amb un creixement durant aquest temps de quasi el 450%, i que en aquest moment la relació de la

Direcció General de Medi Natural amb el pressupost global del DARP és del 13,53%. Per tant, hem vist que, pel que fa referència al pressupost propi, no hi ha cap mena de dubte de la voluntat del Govern de fer créixer d'una manera especial aquesta Direcció General número 4 o tots els programes que van lligats a la natura. D'alguna manera, estaríem d'acord amb la filosofia de la majoria dels grups de l'oposició, perquè, una vegada analitzades les esmenes que han presentat, jo diria que el 90% de les esmenes que s'han presentat van dirigides a fer créixer les partides d'aquesta Direcció General.

El programa número 3, «Aprofitament de recursos hídrics, nous regadius», té un creixement d'inversions de l'ordre del 25%. Entenem nosaltres —i aquesta visió sembla, tenint en compte les esmenes, que no és compartida per tots els grups polítics, perquè alguns fins i tot presentaven esmenes a la baixa— que, realment, cal fer un esforç molt important en aquest moment en la reconversió de secans i regadius i un esforç especial a ficar els regadius en funcionament. Hem passat de 1.500 milions de pessetes que teníem en el programa hidràulic de l'any passat a 2.000 milions de pessetes i escaig per a aquest any, i per tant entenem que és un esforç important en aquesta línia.

I el programa número 9, d'«Investigació i recerca», bàsicament l'IRTA..., jo diria que són aquests tres programes, el de medi natural, el de conservació de la natura, el d'obres hidràuliques pel que fa referència, bàsicament, als nous regadius, i el que va dirigit a investigació, ensenyament i recerca, jo diria que aquests són els tres pilars bàsics de la Conselleria d'Agricultura i que s'emporten gran part dels pressupostos, a més amb importants creixements.

Segueixen un altre grup de programes que nosaltres considerem que són importants: «Foment de la industrialització i la comercialització», els que van dedicats a la millora de les estructures de la producció, els que van dirigits a fomentar l'equilibri territorial, bàsicament al desenvolupament de les zones ZOE. El conjunt d'aquests programes, d'aquests sis o set programes, s'emporta el 90% de les despeses dels programes per a l'any 1995, tenint en compte solament els capítols 4, 6, 7 i 8 del pressupost, i, per tant, representen —com he dit abans— les línies mestres de la política agrària del Govern de Catalunya.

Si analitzem a grans trets el pressupost global de la Conselleria —per tant, el pressupost propi més tot el pressupost que gestiona—, veurem que els capítols 4, 6, 7, 8 pugen més de 51.000 milions de pessetes, que representen el 83,3% del total de la despesa, mentre que els capítols 1 i 2, per tant personal i despeses de funcionament, suposen només el 16,7%.

Resumint, ens trobem davant d'un projecte de pressupost equilibrat que tots voldríem que fos més generós però que des del Grup majoritari estaríem disposats a acceptar una gran part de les esmenes que ens han presentat els diferents grups de l'oposició, les esmenes a l'alça. El que passa és que les aplicacions que fan a les baixes, la majoria d'elles farien inviable totalment el funcionament de la Conselleria i,

per tant, la responsabilitat pròpia del Grup que dóna suport al Govern no ho pot acceptar.

Voldria, abans d'acabar, agrair les aportacions i el to de les intervencions dels diferents grups de l'oposició; jo diria que en el fons, sempre des de les òptiques pròpies de cada una de les formacions polítiques, jo diria que són aportacions de caràcter positiu, cosa que se'ls agraeix d'una forma especial i que tenim en compte, que analitzem i que intentarem en la mesura de les nostres possibilitats totes aquelles que coincideixen amb les nostres grans línies d'actuació de, a poc a poc, anar-les incrementant.

Per tant, a mi m'agradaria —i amb això acabar— dir que al capítol primer, que preocupava a alguns dels diputats, no hi ha increment de personal; hi ha increment estricte del 3,5% més les transferències que hem tingut aquest últim any, per tant, no hi ha més creixement que aquest. Les inversions en regadius crec que són molt importants, les inversions, el creixement del departament de l'IRTA i, sobretot, en un any com aquest on hem tingut danys catastròfics, que tots estem d'acord que ha estat un any desgraciat, un *annus horribilis*, que diria la reina d'Anglaterra, pensem que aquest any nosaltres hem continuat mantenint, hem continuat mantenint el creixement de la Direcció General número 4 o del programa que fa referència en aquest moment al medi natural. La sensibilitat del Departament jo crec que s'ha fet palesa i continuarem treballant des dels nostres propis pressupostos, des de la responsabilitat que tenim, pensant en la migradesa del finançament que tenim no podem anar més enllà de la responsabilitat que comporta el fet de no entrar més en una situació de dèficit que tenim entre tots que d'intentar parar i, per tant, encara que, després de les intervencions, el que acabo de dir potser pot sonar a buit, jo demanaria a tots els grups que retiressin les esmenes a la totalitat, que donessin suport al pressupost que ha presentat el Govern, perquè entenem que és un pressupost equilibrat, un pressupost que ajudarà que aquest any que ve l'agricultura pugui funcionar una mica millor.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Companys. Per continuar el torn en contra, té la paraula el senyor Suñer.

El Sr. SUÑER: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré un torn en contra de les dues empreses del Departament d'Agricultura, Forestal Catalana i Incavi.

Any rere any, els grups d'aquesta cambra han presentat esmenes a la totalitat en alguna d'aquestes empreses i, per tant, no m'aturaré a explicar el perquè, el com i de quina manera es varen crear ja que consta a bastament en els diaris de sessions. Però sí molt breument he de dir que, malgrat que vostès hagin presentat esmenes a la totalitat a aquestes dues empreses, són indispensables per tirar endavant el sector vitivinícola del nostre país i atendre la gran demanda de treballs silvícoles i repoblacions forestals a causa dels incendis forestals.

Començaré a fer el torn en contra de Forestal Catalana, que queda viva una esmena, la 492, d'Esquerra Republica-

na. El pressupost de Forestal Catalana augmenta un 22% respecte a l'any 1994, i el d'explotació, un 26%. Per contra, el pressupost de capital baixa un 26%, també. Aquesta baixa es deu al fet que l'any 1994 es va fer una gran inversió en maquinària i, consegüentment, aquesta partida va ser molt elevada. Enguany aquesta despesa no s'ha fet, ja que les inversions per a aquests conceptes són cíclics i es fan cada ics anys. L'augment del 26% en el pressupost d'explotació es deu a la partida 201.01 per la quantitat de 1.300 milions de pessetes, que fa front als pagaments de treballs realitzats per altres empreses.

Per tant, senyores i senyors diputats, Forestal Catalana es nodreix de recursos propis provinents de la venda de plançons i de prestació de treballs a tercers. El Grup que represento entenem que aquesta posició és correcta i el que no ho seria és veure, per exemple, set-cents o vuit-cents funcionaris plantant pins o netejant boscos. És normal, doncs, que aquests treballs es duguin a terme per empreses públiques o privades contractades.

En aquesta línia, són objectius bàsics de Forestal Catalana: elaborar estudis i projectes per atendre el Pla quinquenal de forestació i reforestació i fer front a la gran demanda de planter per reforestar les zones cremades a Catalunya.

Quant a l'Incavi, queda una esmena, la 488, d'Iniciativa, per fer-hi el torn en contra. Els pobles mediterranis...

El Sr. PRESIDENT: En queden dues, eh?

El Sr. SUÑER: Dues...

El Sr. PRESIDENT: Perquè l'altra s'ha donat per defensada, la del Grup Popular. No s'ha defensat però s'ha dit que...

El Sr. SUÑER: Gràcies, sí, senyor president. Els pobles mediterranis i part d'occident estem fortament arrelats a la cultura de la vinya i el vi i, fins i tot, sembla ser que tenim uns enzims que molts orientals no tenen que fan que puguem gaudir d'un bon vi a l'hora de la taula i que, pres sempre amb mesura, ens dóna el to a la nostra cultura. Per tant, el Grup que represento, considerem que l'Incavi és un instrument bàsic per a divulgar la cultura dels vins catalans i controlar la seva qualitat.

El pressupost de 1995 augmenta un 12%, el mateix augment es tradueix en operacions corrents ja que per capítol 2 es paguen 10 milions de pessetes per a organització de cursos, 30 milions a assistència a fires i 12 milions en maquinària. Són objectius d'aquest Institut continuar vetllant per la qualitat dels nostres vins i caves; divulgar-ne a Catalunya i fora de Catalunya les diferents denominacions d'origen, mitjançant fires, mostres, exposicions i cursos de formació.

És per tot el que he exposat que el Grup que represento votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Suñer. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats una mica d'atenció. Atès que la crida a la prudència que va fer aquest president a l'inici d'aquesta sessió plenària, doncs, ha tingut una acollida més aviat descriptible; arribats a aquesta alçada

del debat, la presidència ha decidit, a partir d'aquest moment, doncs, concedir com a temps màxim per esmena cinc minuts.

Passem al Departament de Treball. Esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. (*Pausa.*) Són dues: 494 i 497, de manera que té deu minuts, senyora...

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Es poden dir moltes coses en deu minuts.

La Sra. MAYOL: Penso que, fins i tot, no esgotaré els deu minuts. Jo en aquest debat crec que és important la brevetat i la concisió i per tant ahir vaig intentar fer-ho i avui continuaré en la mateixa línia. A més, crec que en el cas de l'esmena a la totalitat del Departament de Treball, nosaltres vam esmerçar una bona part de la nostra intervenció, de la intervenció del portaveu d'Iniciativa en l'esmena a la totalitat del Pressupost a explicar els nostres arguments de rebuig al Pressupost en general, també basat, en part, en el desacord amb els pressupostos de Treball. Per tant, la meua argumentació avui serà repetir de manera succinta les idees de fons que ja vam expressar en el seu moment en el debat a la totalitat.

Mirin, nosaltres, quan vam fer la descripció del perquè presentàvem una esmena a la totalitat dels Pressupostos de la Generalitat, vam dir que hi havia un motiu de fons, un d'ells era que els consideràvem socialment injustos. En aquest sentit, una de les explicacions de què volia dir per nosaltres «socialment injustos» era que en un moment de reactivació econòmica, una reactivació econòmica inferior a la que hi ha hagut aquests últims anys, els anys noranta, però amb unes característiques molt peculiars que no crea ocupació, és a dir, estem en un moment de reactivació econòmica que no comporta la creació d'ocupació, fins i tot aquestes afirmacions les fem a partir de la informació de la Generalitat, el document que vostès ens han entregat, l'*Informe econòmic i financer* preveu, en el millor dels casos, un descens de l'atur del 0,3%, que situaria més o menys la realitat catalana que avui per avui tenim unes 538.000 persones aturades, en més de 530.000, per tant, és un descens molt relatiu, amb aquesta conjuntura econòmica de creixement sense ocupació, sense creació d'ocupació, per tant amb un problema d'atur molt important, vostès, les polítiques d'ocupació les redueixen. Per nosaltres això és incomprensible; evidentment, la creació d'ocupació —ho diem any rere any— no es tracta només de fer plans d'ocupació; comporta mesures macroeconòmiques i microeconòmiques, comporta mesures econòmiques, comporta mesures de política industrial que hem debatut a bastament i després també debatrà el meu company Víctor Gimeno, però també comporta plans d'ocupació; uns plans d'ocupació que no són la solució però són una eina important en un moment com el que tenim ara de crisi econòmica i de tanta presència de l'atur en la nostra societat.

No entenem —i jo demanaria al Grup de la majoria que ens ho expliquin—, no entenem per què de l'any 94 a l'any 95 es produeix un descens de la partida per als plans d'ocu-

pació. L'any 94 ens semblava absolutament insuficient; eren 817 milions, ens semblava insuficient; aquest any ens situem en 510 milions. És incomprensible, francament incomprensible. Per tant, voldríem una explicació i, en qualsevol cas, ja els dic que és un argument de fons pel qual nosaltres rebutgem aquests pressupostos.

En el segon argument de fons hi hem insistit també: no estem d'acord que a la partida del PIRMI es mantingui la prestació bàsica inamovible des de l'any 91. No estem d'acord que des del 91 fins ara encara estiguem a 37.000 pessetes de prestació bàsica. El senyor Escudé, en el debat de l'altre dia, en una esmena addicional que aquesta diputada va defensar, ens va dir que aquest era un tema d'estudi, que el Govern havia, diguem-ne, rebut bé els nostres arguments i que, per tant, en aquest moment, s'estudiaria això. Nosaltres rebem, ens felicitem d'aquesta, diguem-ne, atenció del Govern en relació amb els nostres arguments; el senyor Escudé va dir que ho estudiarien. Si avui poguessin avançar algun element més, jo, evidentment, hauria de treure aquest argument dintre dels que tenim per fer l'esmena a la totalitat.

Voldria dir una altra cosa, en relació amb el PIRMI. Després del treball fet, després de conèixer-ne les mancances, tenim una avaluació rigorosa del que ha significat la seva aplicació; potser seria el moment d'estudiar decididament la realització d'una llei, de regular aquest programa a partir d'una llei que definís les prestacions i que definís cap a on hem d'anar amb aquest tema. Avui no és motiu de debat, però, és clar, a l'hora de fer la reflexió sobre el PIRMI necessàriament pensem que haurien, vostès, de caminar cap a regular aquest programa a través d'una llei.

Aquests dos arguments, hi insisteixo, ja podrien ser suficients per a una esmena a la totalitat. Jo n'afegiré tres més de manera sintètica. Ho vam dir: la salut laboral; insisteixo que és incomprensible que una partida que ja era molt minsa, de 28 milions de pessetes, quedi reduïda en 25 milions de pessetes. Van arribar vostès a un acord amb els sindicats l'any 89, aquest acord no és aplicable en la mesura de destinar-hi tan pocs diners i d'anar-lo reduint any rere any.

El quart argument: ha davallat també de manera ridícula, perquè la partida també era ridícula, el suport als sindicats, de 43 milions a 38 milions. No entenem tampoc què ha passat, insistim que és una retallada que han anat fent sistemàticament a totes les partides del Departament de Treball i també en aquest cas en el sindicats. No creiem que sigui de rebut que, donats els pocs diners que s'hi destinen, a sobre hi hagi aquesta retallada. I l'últim argument és la davallada que també hi ha hagut considerable en la partida de turisme social; aquest va ser un tema molt debatut i hi va haver una moció aprovada per unanimitat que plantejava un replantejament d'alguna forma del Pla de turisme social i en qualsevol cas marcava decididament la voluntat d'aquest Parlament que aquest turisme social pogués beneficiar un conjunt més ampli de la població de Catalunya; amb la retallada no s'expressa aquesta voluntat que el Parlament va recomanar al Govern.

Per tant, acabo dient que és un pressupost, des del nostre parer, burocràticament..., és a dir, va retallant les partides que estaven definides d'una manera diguem-ne sistemàtica, i que no s'adequa a la realitat conjuntural que viu el nostre país. Per tant, és un pressupost que no té en compte les necessitats conjunturals i no creiem que tal com està hi pugui donar resposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El Grup Mixt té l'esmena 496.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per argumentar el retorn del pressupost de Treball a l'Executiu, passaré breument –perquè sembla ser que cinc minuts serà el temps màxim de què es disposarà d'ara endavant– un repàs breu, deia, de partides que des del nostre punt de vista van a la baixa i que, realment, justifiquen molt poc el pressupost.

Pel que fa al capítol segon del Gabinet del Conseller, per exemple, en el capítol segon, en els anys 93 i 94 estaven pressupostats 11 milions, i el 95, 23. Aquesta diferència, aquest increment, el trobem en «Publicacions editades pel Departament», 10 milions, i «Altres despeses diverses», una quantitat de 3 milions, segons l'increment de l'any 93 a l'any 95.

Pel que fa a la Secretaria General, el capítol 1 creix 150 milions, el 2 decreix 250 milions i el quart decreix també de manera significativa un 12%. Pel que fa al suport a les centrals sindicals, a la formació i assessorament i foment d'activitats sindicals decreix un 12%. El capítol sisè evoluciona de la següent manera: al 93 hi havia 841 milions de pessetes –vull dir, inversions reals–; el 94, 743, i el 95, 585. El capítol setè aquest passa, del 93 a 80 milions, al 95 a pràcticament el 50% menys. No vull recordar ara aquí tota aquella qüestió del turisme social i la promoció i suport al turisme social, perquè no és tampoc ara hora ni moment, però aquests aspectes van a la baixa.

De la Direcció General de Relacions Laborals l'evolució també és negativa, i passa del capítol segon de l'any 93 al 95 a menys 50 milions de pessetes. I pel que fa a l'article 22, el concepte 226.10, «Funcionament del Consell Català de la Seguretat Social Laboral», més el Consell Català de la Formació Ocupacional, minva en 10 milions de pessetes, cosa que es contraposa a l'increment de 15 milions de pessetes pel que fa al concepte 227.09, a «Publicacions editades pel Departament». Ens sembla, doncs, que aquest tipus de repartiment del diner no es pot dir que vagi encaminat a fomentar –jo entenc– els eixos primordials del Departament, que han de ser el diàleg social que comporti productivitat i aquesta productivitat que comporti creació d'ocupació.

A la Direcció General d'Ocupació veiem que, en el capítol quart, per tant, transferències corrents, veiem que hi ha també el 93, 94 i 95 una evolució que resulta curiosa: és la mateixa, sempre hi ha la mateixa quantitat, però en canvi hi ha una matisació conceptual que a mi m'ha semblat interessant de manifestar aquí, que és que el mateix diner l'any 93 anava als ajuntaments, l'any 94 anava a ens territorials i

l'any 95 va als consells comarcals. És el mateix diner –diguem-ne–; només vull dir que és el gir propi del Govern de recolzar els ens supralocals i, d'alguna manera, conculcar el principi de subsidiarietat –diguem-ne–, no? I aquí es veu força bé. No cal dir que de la Direcció General d'Ocupació també crida l'atenció poderosament que, per exemple, aquest any, l'any 95, s'hi dediquen 500 milions menys de pessetes que no pas l'any 94.

I aquí cal també tenir en compte, pel que fa a empreses privades, tot el diner que va a empreses privades, on han tingut l'habilitat de col·locar en el concepte 470.01 tots els conceptes que van del 471 al 478.01. És a dir, que abans podíem saber amb relativa facilitat de quins diners es disposava per aquells programes com el de xoc, com programes diversos per a ocupació amb especial dificultat, al PIRMI, en relació amb la formació de gent que està al PIRMI, a orientació, etcètera. Ara és més difícil de saber, però no sabem bé el diner que ve dels fons socials europeus; tot està col·locat en un sol concepte i tenim la impressió que hi ha menys recursos, però no ho sabem provar; està tot concentrat aquí però no ho hem sabut almenys esbrinar, i la impressió que tenim –ja ho hem dit abans– que en conjunt tot el que fa referència a l'ocupació minva en el seu conjunt.

Per exemple, una cosa clara és que l'únic programa ben definit, que és el 474.01, que és Programa... –i estic acabant, senyor president–, Programa d'intercanvi per a la formació ocupacional en l'àmbit europeu, passa de 120 milions els anys 93 i 94, ara a 105 milions. Per això ens fa pensar que també han hagut de retallar els altres programes, que, per exemple, el que era el Programa d'acció de xoc era molt important l'any 93 amb 820 milions, el 94 va quedar reduït a 256 i el 95, si me'l contesta, m'agradaria saber..., jo no he sabut trobar quant hi dediquen a aquest programa.

Per últim –i ja per finir– podria també esmentar pel que fa a la Direcció General de Cooperatives, doncs, la minva important pel que fa que es puguin acollir als avals de l'ICF, de l'ICCA; és a dir del 94 al 95 es perden 30 milions –no?–; passa de 100 a 70 milions. Té un sentit important, en el sentit que és un terreny on la productivitat a Catalunya tenia un gran arrelament històric i ara crec que passa hores baixes.

I pel que fa a la Direcció General de Seguretat Social, pel que fa al PIRMI, jo crec que és el que desvirtua absolutament tot el pressupost perquè és que l'any passat no hi era inclòs i es va gastar, aquest any hi és inclòs. Per tant, no disposem de més diner, hauríem de restar del volum global aquests 2.000 milions de pessetes. L'any passat vam sortir amb 400 ampliables i vam gastar 2.600, 2.700, i ara els reflectim com un diner ordinari, quan és un diner extraordinari que no comptava. És a dir, que l'increment del conjunt de Treball, per bé que puja, crec que és fictici, que en realitat el que fa és baixar i que en realitat –i per acabar– dir que, sense desmerèixer les gestions de la Conselleria en aquest terreny i en aquest món, potser sí que s'aconsegueix incrementar la productivitat, és cert que el PIB puja, és cert que aquest increment de productivitat no crea llocs de treball; l'atur està al 13 i escaig a Catalunya, quatre punts per sota al

de l'Estat, però permeti'm que haurem de començar a introduir un altre concepte, que vostès diuen: «Ara estem creant ocupació»; no senyors, vostès estan creant precarietat. O sigui, ocupació vol dir un treball estable que doni possibilitats de desenvolupar les expectatives que tot ciutadà té per viure una vida de qualitat, no les té tot el treball precari que creen; i, per tant, hem de dir: l'Estat espanyol és el que té més atur en el context de la Unió Europea; Catalunya quatre punts per sota, però quatre punts per sobre la Unió Europea, i ara crea precarietat. És a dir, tenim tants...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor...

El Sr. REGUANT: Immediatament, senyor president. Tants punts a l'atur i tants punts en treball precari; aquell treball que cap de nosaltres voldríem, però que nosaltres ens posem a la boca com que l'estem..., com a cosa positiva.

I res més, desitjaria només, senyor conseller, que en el proper serrell a negociar amb Madrid tinguessin en compte aquell Inem pendent, que el tenim aprovat i que no arriba mai, que resoldria molt i incrementaria els recursos dels 500 milions en formació, en fi el Servei Català d'Ocupació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Torn en contra? *(Pausa.)* No, la tenen retirada. Està retirada, i a més per escrit. *(Pausa.)* Molt bé, doncs, torn en contra: el senyor Jané té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Li pregaria que després el diputat senyor Bertran defensarà l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperativista.

El Sr. PRESIDENT: Té cinc minuts.

El Sr. JANÉ: Deu minuts.

El Sr. PRESIDENT: Deu minuts.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a la memòria explicativa del Departament de Treball, acompanyant aquest pressupost, es marquen uns objectius a consolidar i també uns objectius engrescadors empresos, que vull destacar: el Servei Català de Col·locació i les polítiques d'estímul a l'autoocupació. Hem de recuperar a Catalunya allò de plantar-se per compte propi; quan una persona coneixia el seu ofici, el dominava una mica, la màxima aspiració a casa nostra era plantar-se per compte propi. Això cal anar-ho estimulant, estem en una altra època, estem en uns altres condicionaments econòmics, mundialment parlant, europeament parlant, però cal recuperar plantar-se per compte pròpia, i d'aquí polítiques d'estímul a l'autoocupació.

En comissió, en el debat de l'articulat, ja vàrem assenyalar —i en el Ple es va tornar a repetir en el Departament d'Ensenyament— una partida de primera instal·lació per a alumnes que acaben la formació professional. Aquesta partida, curiosament, no s'exhaureix en els últims anys. És un objectiu del Departament de Treball, evidentment, el treball i també combatre l'atur. El diputat senyor Fuentes ens deia que el creixement econòmic és evident i que cal superar desequilibris i la senyora Mayol ho instava i hi insistia fa un moment. El diputat senyor Santiago Riera també ens va fer atenció als indicadors econòmics que parlen d'una millora.

L'atur, en la marxa econòmica del nostre país, és una greu preocupació de tots plegats. Certament que hi ha una millora, una recuperació econòmica, i això és evidentment els esforços del món treballador, del món empresarial, de les seves organitzacions, però evidentment que alguna cosa també deu fer el Govern i les polítiques dels nostres dos partits que parlamentàriament li donem suport. A un any vista, gairebé, hi ha uns indicadors, evidentment; la taxa d'atur a Catalunya al gener del 94 era del 14,4; el novembre del 94, del 12,95. A l'Estat, mentrestant, el gener del 94 era del 18,72 i el novembre del 94 marca un 17,57. Però cal seguir treballant en aquesta línia —estem plenament d'acord— ja que la mitjana de la Unió Europea per al 94 es col·locarà en l'11,6 i hi ha una previsió de l'11,3 per al 95.

Volem optimitzar el Departament de Treball perquè creiem en el treball com una realització de la mateixa persona i com un servei a la comunitat i no només en una perspectiva economicista. La societat no millora —no pot fer-ho— amb polítiques de subsidi i, per tant, aquest pressupost ens ha de permetre la millora dels condicionaments del món del treball amb unes polítiques de seguretat i d'higiene, la prevenció, la formació per a reduir la morbiditat i la mortalitat. Fa un moment la portaveu d'Iniciativa per Catalunya ens feia menció d'aquesta qüestió: durant els darrers cinc anys ha anat disminuint la morbiditat i la mortalitat en aquests accidents.

A les relacions laborals també és reconeguda la tasca de la Direcció General per la seva eficaç feina quant a la seva relació amb les disponibilitats que té. S'augmenta, en aquest sentit, el suport al Tribunal Laboral de Catalunya amb un 50% respecte a la partida que hi havia el 94, totalitzant aquest increment 41.600.000 pessetes, que dona un total de partida de 122.400.000 pessetes.

Una altra de les eines de treball és el Servei Català de Col·locació. Està dotat inicialment amb una partida de 500 milions i és partida ampliable. El Reial decret del 3 del XII del 93, entre altres disposicions, trencava el monopoli de la intermediació que fins aleshores tenia l'Inem; monopoli, per altra banda, que de fet només donava per a l'any 93 a tot l'Estat un 8% dels contractes. Segons la seva pròpia memòria del 93, a Catalunya compta amb setanta-dos centres i a Barcelona, tot essent la seva delegació territorial ben dinàmica, va obtenir el 3,5% dels contractes del 93. El Servei Català de Col·locació, tal com s'ha vingut explicant i, per tant, molt breument —només ho comento—, està obert com a servei a tots els treballadors, a tots els ciutadans, a totes les empreses. A tots els ciutadans, els aturats i els que treballen; està concebut com a suport modern i àgil als agents socials del món del treball; vol estar col·laborant i obert als ajuntaments, als mil dos-cents actuals centres col·laboradors del Departament de Treball, als sindicats, a les patronals. Es compta ja en aquests moments amb uns dos mil vuit-cents i escaig de punts d'informació, de suport, de captació d'ofertes.

El Servei català de col·locació tindrà —té, perquè ja està funcionant almenys de manera experimental— el suport tèc-

nic d'una xarxa informatitzada. No es tracta d'obrir noves oficines; es tracta d'optimitzar el que ja es té i fer-ne un servei de qualitat als ciutadans i a les empreses, de manera sectorial i per grau de formació, així com d'acord amb el cada vegada més canviant mercat laboral, i això amb una total transparència. La seva partida de 500 milions és ampliable, i així ho remarcuem, per tal que ja volem preveure les possibilitats d'atenció a les necessitats reals que es vagin plantejant.

Les polítiques de treball, segons els nostres criteris, han de tenir una perspectiva europea. La Unió Europea per a nosaltres no és una utopia, és la nostra opció, és el repte de formar-la i de conformar-la; no podem deixar de contemplar les problemàtiques de treball sense inserir-les en el marc de la Unió Europea. Cal donar-li un impuls de transnacionalitat i de mobilitat de treballadors en tot moment; és una de les condicions de diversos programes de la Unió Europea. Entre d'altres destaquem de la Direcció General d'Ocupació la partida 474.01, amb programes formatius d'intercanvi en l'àmbit europeu.

Els plans d'ocupació que s'han citat i, evidentment, que també són motiu de la nostra preocupació, estan concebuts amb plans amb els consells comarcals i amb els ajuntaments, dotats amb una partida de plans d'ocupació i formació en col·laboració amb les entitats territorials, plans d'ocupació i dinamitzadors comarcals, de 317 milions; i amb les entitats sense finalitat de lucre que, a més, tots ells, tant els d'ens locals com d'entitats sense lucre, poden accedir als plans comuns amb una altra partida, la 480, i dotada amb 193.600.000 pessetes. Els seus objectius són la creació de llocs de treball, la millora de la situació laboral, la integració laboral.

Cooperatives i societats anònimes laborals, des de la Direcció General corresponent: es promou el seu estímul i la seva formació. Són importants, ens sembla, a l'hora de fer funcionar polítiques d'autoocupació; no són models únics, però són ben importants. En la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals hi podem observar un increment del 51,20% respecte al 94, d'aquí el compromís adquirit del nostre Grup en la darrera Comissió de Política Social, amb la compareixença de representants de la Fesalc. A la disposició addicional vint-i-cinquena hi ha per a formació ocupacional, per a les cooperatives de treball associat i societats anònimes laborals la dedicació d'un mínim de 80 milions. Aquestes, també, lògicament tenen l'accés a tots els altres programes comuns. En les nostres polítiques de formació, en les quals avui tothom estem d'acord amb els plantejaments, no pas de les nostres, sinó amb plantejaments de polítiques de formació, ja que la necessitat social i els canvis tecnològics ens imposen una formació permanent i contínua, ja no val parlar de formació professional i pensar en una sortida per després de bàsica: la formació professional és plantejada àmpliament i abasta tota l'edat de tots i cadascun dels ciutadans; la formació professional es converteix dia a dia en la necessitat de les polítiques de treball, ja que ens hi juguem la competència actualitzada dels treballadors de tots

els oficis i de totes les professions. Això s'entén al si de la Unió Europea i també ho hem d'anar entenent a casa nostra. La Unió Europea va crear el Fons social europeu, fons estructural, que representa el 45% del cofinançament dels plans, però per part del Govern cal fer l'esforç pressupostari del 55% restant. El Fons social l'any 94 introdueix una novetat respecte a l'ordenació del 88, i els seus dos grans objectius del 88 els fon en un sol objectiu, d'aquí que les partides de formació ocupacional estan condensades en una de sola. Això no obstant, el senyor Escudé ja ens va dir que realment hi ha dedicat més d'un 75% dels programes de formació ocupacional al col·lectiu d'aturats. El Departament de Treball ja ha publicat en el DOGC l'Ordre del 3 de novembre de 94, de convocatòria d'accions formatives, i s'hi especifiquen tots els col·lectius.

En l'explicació de la despesa es detallen les partides també i s'especifiquen les accions de xoc, orientació, amb especials dificultats, PIRMI... El temps de debat realment s'acaba, però jo voldria deixar, amb permís de la presidència... (*veus de fons*), dir que el PIRMI és un programa molt important dotat amb 2.617.600.000 pessetes i és ampliable. El Govern està disposat a discutir a la Comissió de seguiment d'aquesta l'aplicació del programa PIRMI i el possible augment de la prestació de manera adient, tant en la seva quantitat bàsica com als altres elements de la família i poder acordar noves quantitats.

Alguns manifestem a vegades el nostre desig de buidar certes competències, com va passar en comissió, de Seguretat Social. Nosaltres manifestem que volem continuar l'ampliació de competències aconseguint els traspassos adients, polítiques actives, escoles taller i cases d'ofici, la gestió de prestacions de l'Inem, el retorn de les seccions que ara gestiona la Forcem, en virtut de l'acord tripartit, i, en Seguretat Social, la gestió de la tresoreria, l'INSS, la Inspecció de Treball, també, el Centre Nacional de Seguretat i Higiene en el Treball i l'Institut Social de la Marina...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Jané...

El Sr. JANÉ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Si no, retallarem el temps del seu company.

El Sr. JANÉ: Sí, senyor president. Simplement dir que creiem que, resumint, aquest és un pressupost que presentem a l'aprovació d'aquesta cambra, que si bé disminueix el capítol 2, el capítol 6, el capítol 7, però, augmenta respecte al 94 en un 7,10% en la seva globalitat, i que significa poder disposar d'un increment de 1.715 milions, que totalitzen un crèdit inicial de 25.880. A més de la previsió de partides ampliables cofinançades, com hem manifestat, pel Fons social europeu, en formació Servei Català de Col·locació i el mateix PIRMI.

Hem intentat manifestar que volem servir polítiques de treball per mitjà de la formació de la seguretat, de la millora de la col·locació, de l'autoocupació i per atendre, tant com es pugui, els que no poden seguir. Per això també creix la partida al PIRMI. És per tot això que el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat.

Amb el vostre permís, senyor president, voldria, abans d'acabar aquest torn, manifestar des d'aquesta tribuna la salutació més cordial, a la llum del Nadal, a l'amic diputat Domènec Sesmió, i també a la diputada Montserrat Raurell i al diputat Ignasi Riera, així com el desig que ben aviat les seves millores de salut els permetin participar en la feina parlamentària i puguem seguir comptant amb les seves aportacions als nostres debats.

Gràcies, senyor president, i moltes, moltes disculpes; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. El senyor Bertran té la paraula. Recuperarem el temps?

El Sr. BERTRAN: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, defensaré el torn en contra de les esmenes a la totalitat que fan referència a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Al nostre Grup entenem i és evident que l'Institut és un organisme autònom i, per tant, un organisme que té capacitat de generar recursos propis, capacitat per ell mateix i pel que sigui assignat als pressupostos. Per altra banda, també l'Institut, senyores i senyors, és un organisme de promoció i formació, cosa que demostra clarament que l'Institut no és una institució que requereixi de realitzar inversions de certa importància. En tot cas, inversions mínimes, com és el mobiliari i la seva adequació. Però és que tampoc és una institució condicionada a la concessió de subvencions de cap tipus, per tant, la seva activitat fonamental o les seves competències no es veuen condicionades per aquests motius, inversions i/o subvencions. En conseqüència, amb aquests arguments, l'Institut no necessitaria grans partides o grans quantitats per al seu bon desenvolupament, per tant, és així que el Departament de Treball, com ha anunciat molt bé el meu company senyor Jané, ha aplicat reduccions en diferents capítols de la seva despesa, a excepció feta de les partides destinades a formació ocupacional, i com a tal restricció també l'ha sofert l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, però no a la partida de la promoció i la formació. Com veiem en el capítol 1, personal, s'incrementa només el 3,5%, tal com marca la Llei de l'increment dels salaris; en el capítol 2, de béns corrents, baixa més d'un 10%, i en el capítol 4, d'activitats i formació, tenim en compte que es manté, tota vegada que també hi vénen partides, hi vénen finançaments de la Direcció General d'Ocupació, i en el capítol 6, petites inversions, es redueix en un 50%.

La reducció del pressupost de l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives per al 1995 ha sofert, dic, una disminució global del 5,31% respecte al 94, però no —ho repeteixo— a l'apartat de promoció i formació. L'Institut, doncs, dona resposta, en promoció i formació, de manera directa pròpia, a petició de la Direcció General d'Ocupació, de la Direcció General de Cooperatives, la dotació de la qual s'ha incrementat amb un 51,20%, i a petició de la Federació de Cooperatives, a aquesta Federació de Cooperatives es destinen enguany uns 100 milions de pessetes, per tant, rep

la col·laboració tècnica de l'Institut. Com he dit abans, tenint en compte que l'Institut, i això crec que l'Institut —tots ho tenim clar— no és un organisme creat per donar ajudes econòmiques o subvencions, és un organisme creat, senyores i senyors, per donar serveis del Departament de Treball, complementant, alhora, les tasques tant de la Direcció General d'Ocupació com de la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals. Les cooperatives o les cooperatives en potència necessiten tot el suport que sigui possible, vinguin d'on vinguin, de la Direcció General o de l'Institut. I, quant a la formació i assessorament, el més adient és l'Institut, per les seves dimensions i per la seva capacitat de resposta ràpida a qualsevol problemàtica de les empreses cooperatives.

L'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives té com a funcions principals la d'estudiar i difondre l'ocupació o cooperativisme com a moviment econòmic i social, amb quatre punts bàsics: organitzar cursos i conferències sobre el cooperativisme; formar tècnics per a la direcció i la gestió d'empreses cooperatives; fer estudis de suport financer a les empreses d'economia social, i atendre tot allò que es refereix a la formació i a la promoció cooperatives. Com és evident i ja hem apuntat abans, l'Institut és un organisme amb plena i total autonomia, i, òbviament, em permet afirmar que el Departament de Treball i l'Institut estan en contacte i treballen, en perfecta col·laboració i coordinació i en harmonia, amb totes les direccions generals del Departament de Treball. Aquesta col·laboració de l'Institut amb el Departament de Treball i en perfecta harmonia amb la Direcció General de Cooperatives i la Direcció General d'Ocupació ha comportat que les activitats que l'Institut desenvolupa no siguin gens menyspreables, al contrari, han estat moltes i amb una bona eficàcia. També podríem dir-ne una gran activitat, malgrat les restriccions econòmiques del Departament que afecten l'Institut. Activitats que, a més d'estudiar i difondre el cooperativisme, organitzar cursos i conferències, formar tècnics, fer estudis de suport i informació, fa, entre altres, cursos adreçats a directors i professionals, col·labora i coordina amb la Direcció General d'Ocupació i la Direcció General de Cooperatives, també, a petició de les escoles de formació professional, als consells comarcals, ajuntaments, etcètera. Té més de trenta cursos previstos, com ho demostra el programa.

Una altra tasca de l'Institut és, i molt prioritària, l'intercanvi amb altres col·lectius dedicats a la promoció cooperativa, tant en altres comunitats autònomes de l'Estat com en diferents països de la Unió Europea. En definitiva, i això és el que és vertaderament important, ha portat a terme una tasca encaminada a la creació de llocs de treball, a través del cooperativisme, i aquí és allà on podríem dir: si han estudiat bé el pressupost del Departament de Treball, s'hauran adonat que es dona molta importància a l'autoocupació, i de l'autoocupació al cooperativisme només hi ha un pas, i de la conseqüència cooperativista a la cooperativa hi ha automàticament la creació de llocs de treball. Allò que ha dit el company Jané: plantar-se per ell mateix. La veritat és que, com

ha dit la senyora Mayol, és clar, s'augmenten molt pocs llocs de treball i aquesta pot ser una de les bases que necessitem, que és l'autoocupació, per generar aquests llocs de treball que sembla que no es desenvolupen prou. Imaginin-se que siguem capaços de fomentar iniciatives provinents de col·lectius humans amb formació i ganes de treballar, imaginin també que siguem capaços tots plegats de fomentar una consciència cooperativa, el cooperativista, al nostre país, i què tindríem per a ells? Doncs l'autoocupació i el cooperativisme, i, com he dit abans, de l'autoocupació al cooperativisme només hi ha un pas, i si això és possible hauríem donat un molt bon pas endavant. Dic això perquè vegin que nosaltres, el nostre Grup, creiem en l'Institut i en tot allò que sigui promoció cooperativista. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Bertran.

El Sr. BERTRAN: Sí. En conseqüència, tenint en compte l'activitat del mateix Institut i tenint en compte també les seves coordinacions amb les altres direccions generals, Departament de Treball, tenint en compte també les seves col·laboracions i, alhora, com ha quedat demostrat, que l'Institut genera recursos propis, té una dotació pressupostària equilibrada, en conseqüència, amb la seva demanda.

Per tant, el nostre Grup considera que el pressupost és correcte, suficient i equilibrat i, per això, senyores i senyors, no donaríem suport a aquestes esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bertran. Passem al Departament de Justícia. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té tres esmenes: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. En començar voldríem dir que defensaria dues esmenes, en retiraria una, com a bona notícia li diria, senyor president, que en retiraria una; no he portat aquí el *Butlletí*, vostè té el número de la que retiraria, que seria l'esmena al Centre de Formació Especialitzada.

El Sr. PRESIDENT: És la 503.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, per tant, defensaria l'esmena a la totalitat del departament i l'esmena al Cire, el Centre d'Iniciatives a la Reinserció. Les dues esmenes conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ORANICH: Bé, senyores i senyors diputats, com cada any presentem una esmena a la totalitat del Departament de Justícia i també com cada any direm que tampoc és una esmena a la totalitat amb un rebuig absolut de com el Departament de Justícia distribueix el pressupost, però sí que tenim cada any motius suficients per, malgrat tot, mantenir l'esmena a la totalitat.

L'any passat vaig començar la meua intervenció des d'un punt de vista molt optimista, felicitant l'augment important que tenia la partida de normalització lingüística en el Departament de Justícia. Aquest any voldria començar al contrari: lamentant que el tema de normalització lingüística ha tingut una baixada important en el Departament de Justícia. Jo sé, senyors diputats, i també senyor conseller, de qui agraeixo

aquí la presència, que evidentment hi ha prioritats polítiques i que, evidentment, el Departament de Justícia necessita molts diners, sobretot des que tenim una transferència important, que és el tema de presons, i que, per tant, caldria més diners, i a mi em consta la voluntat de voler-ho arreglar tot, però, en el tema de normalització de justícia..., del català a la justícia, entenem que aquest tema hauria de ser un tema de prioritat política.

El meu company Roc Fuentes, ahir, quan defensava l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura, i també agafant paraules que havia deixat preparades el meu company Ignasi Riera, els deia la idea i el total suport que el nostre Grup ha donat sempre al tema de normalització. Per tant, no em diguin que hi ha prioritats, perquè, en aquests moments, una prioritat política en la nostra nació és el tema de la normalització del català a la justícia. Estem pendents avui..., sembla, per les últimes notícies quan jo venia aquest matí, que el Tribunal Constitucional dictarà avui la sentència —alguns de vostès potser ja la coneixen; jo no la conec—, sembla que declararà, evidentment, la constitucionalitat de la Llei de normalització lingüística, per bé que fan alguna petita explicació sobre com l'hem d'aplicar. Per tant, jo entenc que, donat tot el que ha passat el darrer any, és important —i seria un dels punts prioritaris de la política del Govern de la Generalitat— el tema de normalitzar el català en tots els aspectes. Sempre hem dit —i no hem deixat de dir-ho— que el primer lloc on va ser prohibit el català va ser justament als tribunals de justícia, i que seria el darrer lloc on s'aplicaria. S'ha dit dia rere dia; no fa ni un mes vam tenir a la Comissió de Justícia la compareixença dels col·legis d'advocats de Catalunya, que ens van explicar quin era el problema i les queixes que tenien quant a normalitzar el català.

Per tant, entenem que aquest és un tema de prioritat absoluta, i lamentem, però realment, amb tota sinceritat ho dic —ho sap molt bé el senyor conseller, i suposo que també ho lamenta ell, perquè, evidentment, no tinc cap dubte que cada conseller voldria com més diners millor per al seu departament—, que s'hagi hagut de rebaixar aquesta partida. Em consta també —i ho sé— que no només va a les partides de normalització lingüística tot el que fa referència al que es diu textualment «normalització», sinó que també en el tema de la informatització i, a part, per la normalització lingüística a la informatització, però així com l'any passat vam començar aquest tema amb tot optimisme, aquest any és un tema que lamentem.

Una altra qüestió important per la qual nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat —hi ha tres o quatre punts, només citaré aquests tres o quatre, però un d'ells important, també— és el tema del dret civil català. El Departament de Justícia ha prioritzat aquest tema, el nostre Grup hi té molt interès, aquesta diputada, personalment, hi treballa, en el tema del dret civil català, i, escoltin, mirin, es donen molts diners per als estudis de dret civil català, i hi estem d'acord. Nosaltres hem estat dos-cents cinquanta anys sense tenir institucions pròpies per normalitzar, per modernitzar el dret civil català, i les partides que cada any s'hi destinen són im-

portants, però entenem, des del nostre Grup i de manera clara, que amb els anys que tenim una autonomia i funciona el Govern de la Generalitat, amb una certa autonomia, i aquest Parlament, caldria haver modernitzat molt més el dret civil català. S'estudia i s'estudia, i jo diria que em sembla molt bé que s'estudiï, i hem col·laborat en aquests estudis, però hi ha una part que és que no es vol reconèixer la realitat, que és que el dret civil català en uns aspectes s'ha de modernitzar, en uns aspectes que vostès no volen modernitzar, amb una defensa numantina: fa poc, i tristament, en el Parlament espanyol va haver-hi una votació sobre el tema de donar drets a les parelles de fet —no fa ni un mes que va ser aquesta votació—, i tots els grups de la cambra, a nivell d'Estat, van votar-hi a favor, amb dues excepcions, que es van abstenir...

El Sr. PRESIDENT: Torni als pressupostos...

La Sra. ORANICH: Sí, però és que estem estudiant això, senyor president, i als pressupostos hi ha diners per estudiar aquest tema...

El Sr. PRESIDENT: No, no...

La Sra. ORANICH: ...i s'estudia en una línia que em sembla que anirem malament, i per tant...

El Sr. PRESIDENT: Està molt ben estudiat, això.

La Sra. ORANICH: ...em sembla que els diners estan molt enrere perquè vostès no volen normalitzar aquest tema. I, per tant, no es va votar aquest tema i, per tant, s'estudia un punt que em sembla que va contra la realitat; per tant, donem una despesa de milions important, que potser la realitat social, que és la que caldria estudiar, va per una altra banda d'on van vostès.

Tema jutjats i mitjans materials dels jutjats. Tots sabem —i em sembla que no els diré cap notícia— que els mitjans materials dels jutjats necessitarien molta més ajuda, tant en el tema aquest dels jutjats com en la qüestió que he tractat en primer lloc, de la normalització lingüística; és evident que s'han fet, i en aquest sentit el nostre Grup ho ha valorat molt i molt favorablement, unes esmenes transaccionals, en aquest cas amb el Grup Socialista, de donar certa prioritat a la normalització lingüística, i també al tema de quedar algunes partides obertes per a la construcció de nous jutjats. Així i tot, entenem que, malgrat tot, els pressupostos són massa baixos en aquest tema: molts dels jutjats de Catalunya fa vergonya com funcionen; sabem que no és culpa del Govern de la Generalitat, sinó que és un tema que ve molt de lluny, però tot cal modernitzar-ho: la justícia sempre ha estat una assignatura pendent de la democràcia i, per tant, entenem que, globalment, el Departament té un pressupost massa baix per poder tirar endavant un tema tan important com la justícia; malaurament, en la nostra actuació política, tant a nivell de Catalunya com a nivell d'Estat, sembla que tota la política passi pels jutjats avui dia, i, per sort, molts d'aquests casos que surten no es filmen, per part de la premsa, determinats jutjats a Catalunya, que no estan en condicions de poder impartir justícia: la imparteixen malament, lentament i d'una manera que, realment, si tinguessin més mitjans, segurament el tema aniria diferent.

Una altra qüestió que considerem també prioritària, per la qual cosa nosaltres també hem presentat esmena a la totalitat i vam fer esmenes a l'articulat, i vam fer esmenes també addicionals, que no van ser admeses, i en aquest cas eren coincidents també amb alguna altra del Grup Socialista: creiem que la qüestió de la justícia juvenil hauria de tenir un pressupost superior. Els centres de justícia juvenil de la Generalitat han funcionat amb algunes petites pegues, però de manera bona, però realment el canvi que hi haurà, crec que seria millor una previsió major, perquè el canvi que hi haurà quan es modifiqui l'edat penal, que pujarà dels setze als divuit anys; això ha de representar una despesa important, uns nous tractaments, que jo sé que evidentment es té en compte, perquè hi ha educadors i el tema es tracta, però que nosaltres hem considerat que d'una manera clau..., i per això creiem també que podia ser tractat en una disposició addicional important a l'articulat d'aquesta Llei de pressupostos, aquesta qüestió, d'una manera prioritària, i vam lamentar molt que no s'admetés aquesta esmena, que creiem que era de total actualitat.

Miri: tema presons. Aquest és un tema també que cada any es tracta. La qüestió de les presons. Aquesta diputada saben que no ha tingut mai problemes a dir que la qüestió de drets humans, la qüestió d'educació a les presons es tracta segurament bé —ho he dit cada, cada vegada—; ara, la qüestió de pressupost, que és pel que estem avui dia, la qüestió de pressupost és inferior. Hi ha hagut aquí també un desgavell important, perquè mentre no estava prevista en els pressupostos la construcció de nous edificis..., suficients..., nova presó, perquè es parlava que es farien mòduls, etcètera, el conseller va declarar, i en aquest sentit tant de bo que així sigui, que d'una vegada tinguem nous centres penitenciaris. No sé si això serà suficient per poder tancar la Model i la Trinitat, però, en tot cas, sí, descongestionar-la de manera important, perquè jo sempre he dit, una vegada rere l'altra, que, a la Model, moltes més coses no s'hi poden fer: per molts esforços que esmercin allà la situació no té més «arreglo»; és com el tema del dret civil català, que hi ha coses que ja no val la pena estudiar-les més, que el que cal és solucionar-les d'una vegada i, per tant, si no hi ha un pressupost important per a construcció de noves presons, no podem fer-hi més. En aquest sentit, també cal dir que el nostre Grup ha valorat favorablement el fet d'un esmenes transaccionals, en el sentit que té una porta oberta, de manera legal, amb aquesta Llei de pressupostos, que es pugui fer la qüestió de les noves presons.

L'altra esmena que hem presentat nosaltres, a la totalitat, és a la qüestió del Cire, que tractaré molt breument. Nosaltres també l'hem presentada perquè creiem que el pressupost del Centre de Reinserció no és suficient, no és suficient; entenem que puja cada any molt poc en funció, en canvi, de la quantitat de presos nous que hi ha; creiem que el tema del Cire és important, perquè el treball per la qüestió penitenciària és fonamental, i, per tant, només si se'ls dóna possibilitats de treballar en millors condicions que les actuals, i es tenen en compte sobretot nous tipus de feina, etcètera, es podran reinserir... El tema de presons, sabem —jo

ho he dit sempre, i ho repetiré— que és un tema molt difícil: jo vaig ser present ara a la celebració que es va fer dels deu anys de transferències de presons al Govern de la Generalitat; en aquest sentit, val a dir que és l'única comunitat autònoma que la tenim transferida, que és una valentia per part de Catalunya acceptar una transferència que el mateix president ens deia —i vostè ho recordarà, senyor conseller, perquè hi era present—, el mateix president de la Generalitat ens deia que era una transferència enverinada: és enverinada perquè, evidentment, cada pres costa molts diners; va dir el president de la Generalitat que tots els presos també són catalans i, per tant, havíem d'assumir aquest cost. Aquest cost s'ha d'assumir amb un pressupost més elevat, per molt que costi, perquè tota prevenció que hi pugui haver en el tema de presons és una prevenció que val la pena, perquè tots plegats ens ho estalviàvem després en el tema de la delinqüència.

Per tant, sense ser un rebuig total a aquest Departament ni tampoc al Cire, creiem que s'haurien, les partides, segurament, d'enfocar de manera diferent, i sobretot en aquest moment que la defensa de la llengua en el nostre país és un tema prioritari, lamentem realment, com s'ha lamentat en altres departaments, que en el tema de normalització i de justícia s'hagi abaixat la quantia que hi ha aquest any, per bé que està dividida entre diferents qüestions —ja ho sé: informatització, etcètera—, però d'aquesta manera entenem que continuarem l'any que ve tornant a lamentar que en la justícia no hi ha normalització lingüística i que falten mitjans.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té dues esmenes a aquest Departament; el senyor Rodri té la paraula. Les defensarà totes dues?

El Sr. RODRI: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RODRI: La 500 i la 506. Suposo que això no acumula temps, però espero no haver-lo de necessitar.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, acumula temps: són dues esmenes.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, doncs, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ara, si no ho vol acumular, la presidència no li posarà cap pega.

El Sr. RODRI: Suposo que la presidència i els companys també ho agrairien. Intentarem, per això, que tingui un cert profit el fet d'aquest debat que estem fent aquí.

Voldria començar recordant els objectius generals que es planteja el Govern en presentar-nos aquests pressupostos. Diuen que l'objectiu principal és reduir la necessitat de finançament per atendre despeses no financeres, a fi de millorar el deute; i aleshores conclouen..., un deute que tothom sap que és excessiu i és creixent; excessiu, sobretot. Lògicament, això comporta dues coses, diuen vostès: la racionalització i la prioritització. Jo diria que són bons propòsits, que compartim en teoria, però el detall quotidià de l'acció de govern es desdiiu d'aquests bons propòsits, a parer nostre; per exemple, en els pressupostos que ara analitzem, nosaltres

entenem que hi ha poca racionalització, i la prioritització, en tot cas, evident, potser, però nosaltres no la compartim. Així, globalment, el lloc, per exemple, que ocupa Justícia en el total de pressupostos de la Generalitat, per nosaltres té poca racionalitat i té una desproporció, i no té la prioritització que nosaltres voldríem: en qualsevol comunitat humana, la primera de les coses és la justícia. En aquest cas, nosaltres titllaríem a dir que en el Govern del senyor Pujol la justícia és una de les «tres maries» que nosaltres, quan anàvem a estudi, ens donaven així, de pas.

Pel que fa a vostè, senyor conseller, en el seu moment va dir que tenia dos objectius, que jo voldria resumir molt breument dient que nosaltres compartíem, que era: català a la justícia —per tant, normalització— i justícia en català, tot el que suposa desenvolupar el cos doctrinal que nosaltres teníem i que hem de revifar. En tot cas, aquest any, oh! meravella de les meravelles, pel que fa sobretot a normalització lingüística, vostè farà això sense diners. Aquí alguns diuen: «Bingo!», els altres diuen: «Eureka!», els que venim de més enrere. Fer una cosa tan important sense dotació per a aquest any: vostè sap que això baixa.

El 70% dels diners del seu Departament són per a presons, i contràriament al que es deia ahir, que vam descobrir en aquesta cambra que la Generalitat no té competències exclusives ni per a fer una agenda de felicitació anual, sí que en té en qüestió de presons. Aleshores, tenint exclusivitat en aquest tema, entenem que la situació de Catalunya continua essent dramàtica, *borderline*, dintre d'una situació democràtica.

Atentament, doncs, considerats els pressupostos per a l'any 95, costa de deduir que a partir d'aquí hi haurà millor servei a justícia —i ho explicaré més endavant. Resulta que any rere any tenim més o menys uns pressupostos similars, i cada any hi ha una guinda *ad hoc*, una guinda diferent, i aquest any seria —i està bé— la informatització. El cost de fons continua essent exactament el mateix.

En el global, doncs, ens provoquen a nosaltres grans discrepàncies, aquests pressupostos: Justícia té poca, a parer nostre, dotació econòmica, i la té distribuïda de manera que nosaltres entenem poc racional. En el fons de la qüestió hi ha un fet, senyor conseller, senyores i senyors diputats, i és que la realitat depassa el treball de l'acció de govern: tenim el carro davant dels bous, i fa molt de temps que l'hi tenim, pel que fa a Justícia. És a dir, augmenta cada any, diàriament, la població reclusa i baixen aquest any les inversions, i baixen les solucions, i baixa l'acció de govern per resoldre aquest tema.

La massificació a la presó Model és inadmissible, la inadequació a Wad-Ras i a la Trinitat no és tolerable, i això afecta persones concretes, a qui l'acció de govern vol readaptar i hauria de voler readaptar. Si algú que ha visitat la presó Model creu que la gent que estan allà surt amb una pedagogia, se'ls fa una pedagogia suficient per poder-se readaptar, jo li demanaria que repassés el treball de fa anys, ja, d'un català-mexicà, el senyor Santiago Genovés, amb aquell experiment que va fer: la massificació, per ella mateixa, pro-

voca violència i provoca acció contraofensiva a qualsevol pedagogia possible.

No és creïble, amb aquests pressupostos que els dic, que es puguin construir noves presons. Hi han uns diners que es deuen per altres coses, hi han vuit milions, que avui dia, llevat d'algun conseller que fa fet grans compres amb vuit milions, no crec que es puguin comprar grans partides de terreny per construir-hi res. Catalunya, vostè ho sap, ho saben tots els diputats, per decència i per urgència necessita nous centres penitenciaris, per decència i amb urgència. Per tant, la racionalització i la priorització que hi poden haver darrera d'aquests pressupostos, nosaltres, el nostre Grup, no les comparteix. I a títol telegràfic enumeraria només algunes de les coses significatives que amb urgència nosaltres prioritzaríem i que no es fan.

Hospital penitenciari psiquiàtric, ni partida ni diners. Règim obert, ni programa ni pressupost. Places per a presons amb infants –normalment es parla de dones, també s'hauria de parlar amb homes–, tampoc està suficientment dotat. I una cosa greu i important, els centres de menors: tres-cents deu i escaig són, en aquest moment, els interns, i això va creixent, i baixen pressupostos per a centres propis, per a centres col·laboradors i per a centres amb règims oberts, tot això baixa, i la població, en aquest sentit, en aquest segment de la població, augmenta. La reforma dels centres, també les partides baixen; baixen, i tothom sap com estan, les reformes, com estan els centres. I pel que fa a les famílies i ajuts sense finalitat de lucre també baixen. No cal dir que també baixen tots els convenis, o desapareixen pràcticament les partides dels convenis amb ajuntaments.

Per fer també, i amb tota urgència, caldria una millora en el programa de beques; un centre d'assistència a les víctimes del delictes; els dipòsits municipals –jo no sé si algú ha tingut ocasió de veure com estan–; programes de tractament de menors –150 milions menys, ho dèiem–, programes per a la reinserció professional, programes de prevenció i rehabilitació, etcètera, etcètera.

En canvi, entenem que sobren diners –i per això parlàvem de prioritzacions distintes–, sobren diners en treballs tècnics i estudis. «Som un país...», deia la Rigoberta Menchú a propòsit del seu: «Escoltin, no ens estudiïn tant, per favor.» Els presos de Catalunya podrien dir: «Escoltin, no facin més estudis»; el cos doctrinal català: «Per favor, no estudiïn tant i comença'l a aplicar.» Som la pota, la tercera pota de govern, que no té res de catalana, en el que és constitutiu d'un estat de dret, i això ho anem dient i ho anem repetint.

Falten diners, en canvi..., perdó, dèiem que sobraven diners en treballs tècnics i estudis..., en publicacions comença a ser una mica d'escàndol, tot plegat, i parlo de l'acció del Govern en general. Les partides de personal són excessivament altes, no hi ha proporció, no hi ha proporció entre eficàcia i intern/funcionari. Falten diners, falten molts diners, i aquest any els retallen, per a la normalització lingüística, senyor conseller, senyors diputats de la majoria, tant pel que fa al mateix Departament com pel que fa a tota la relació de

l'Administració de la justícia. Falten diners i falta exigència moral, també: fa pocs dies presentàvem un document d'un departament de la Generalitat que presentava el seu expedient en castellà a Justícia.

No és, doncs, la nostra disparitat, una cosa que sigui de detall: és una disparitat realment de fons. Estem en contra d'aquests pressupostos perquè entenem, seriosament, que amb aquests pressupostos no hi ha haurà més justícia, i ja n'estàvem enormement escassos. Aquest Departament, doncs, aporta al conjunt de l'acció de govern poca cosa en una cosa que és fonamental, que és la justícia. Nosaltres reclamem que el nostre Govern sigui un govern amb autonomia, amb totes les atribucions i, si em permeten l'expressió, amb tots els atributs, també. I aquest li fa falta. En aquests pressupostos, per tant, el servei de la justícia a Catalunya no millora; sembla que hi hagi una desgana pressupostària o que en l'acció de govern aquest Departament tingui una condició de tercera «maria», doncs, que fa que, amb la major voluntat, potser, de les persones que hi treballen, no acabi de sentir l'exigència que sí que sent, entenem nosaltres, la societat.

Per acabar, jo no voldria fer sang, perquè sembla que..., és clar..., però em penso que és la nostra obligació, sobretot en un departament que la rumorologia fa que estigui en aquest moment una mica suspès, o penjat, pel que fa a l'acció de govern, a continuar, a seguir..., i aquí podríem potser aplicar aquell refrany, o aquella dita popular, que no està bé, no és de bona persona –no és de bona persona– començar a comptar els dits dels peus d'una persona que només en té nou. Però, malgrat tot, tot i això, nosaltres ens vèiem obligats a haver-ho de dir, que, honestament repassat, i fet amb la manera telegràfica que em penso que tothom agraeix que hàviem de fer avui, poguéssim dir tot això que hem de dir.

De l'acció de govern, de totes maneres, de vostè, conseller, nosaltres n'esperem una cosa que és il·legal, i és que desbordin aquests pressupostos. Esperem que això que és mesura i manera de fer d'aquest Govern, en aquest cas reclamem una anomalia per intentar esmenar una injustícia greu a la nostra societat, que és, sobretot, en el Departament que vostè ocupa, i en el 70% d'aquests pressupostos, la gent, els nostres conciutadans que estan privats de llibertat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Grup Mixt, esmena 501, senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per manifestar que dono per defensada aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Socialista: el senyor Abelló ens dirà quines esmenes defensa?

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, la 502 i la 504.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat una esmena a la totalitat del Departament de Justícia, fonamentalment, per una raó: nosaltres, quan vam estudiar aquests pressupostos, vam treure una conclusió que em

sembla que a les altures que estem del debat del Departament han tret tots els grups d'aquesta cambra, i és el poc pes polític d'aquesta Conselleria a l'hora de valorar els pressupostos. Per tant, la millor prova que tenim del poc pes polític d'aquesta Conselleria en el si del Consell Executiu, la tenim a l'hora d'estudiar els pressupostos: nosaltres estem convençuts que aquest pressupost no correspon a les necessitats del Departament i —el que més ens preocupa— no correspon precisament a la necessitat dels usuaris de la Conselleria.

Fa un temps, el conseller de Justícia, en una compareixença que va tenir lloc a la Comissió de Justícia, fixava unes prioritats de govern i pressupostàries a l'hora de tirar endavant la seva política. Parlava de la normalització, fonamentalment, del desenvolupament del dret civil català. Nosaltres, quan valorem aquests pressupostos, tant des del punt de vista estrictament pressupostari o dels programes, que són els que donen orientació, precisament, a aquesta Conselleria, veiem que precisament això no es desenvolupa: en aquests moments, tot el treball legislatiu d'aquesta Conselleria ha quedat al voltant d'una llei ja entrada en aquest Parlament, que és la Llei d'associacions —que per cert en aquests moments es troba aturada; estem convençuts que en el nou període de sessions la podrem desenvolupar—, però tots els altres aspectes que incidien directament en el desenvolupament del dret civil català, i que aquests darrers anys els dos programes de la Conselleria ho fixaven —codi de família, anar cap a un codi patrimonial, modificació de la Llei de col·legis professionals, llei de fundacions—, no es troben desenvolupats. Per tant, aquesta és una qüestió que, des del punt de vista del Grup Socialista, hauríem de tenir en compte.

Una altra característica d'aquests pressupostos és que tenen poques idees noves: és un pressupost molt continuista, en la seva major part de programes, com veiem anteriorment, i que tampoc es desenvolupen. Des del punt de vista dels capítols que hi ha, veiem que és cert, que hi ha un capítol que es desenvolupa molt, que és el capítol primer, tant en el conjunt dels departaments com en la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, però el que hauria de ser una prioritat a l'hora d'inversions, i per tant dels aspectes més importants de la política d'aquest Departament, ens trobem que no solament no augmenta, sinó que disminueix. Això ho veiem en política penitenciària, a l'hora de veure si hi ha nous centres penitenciaris, en la política de menors, també en la construcció i la reforma d'edificis judicials, i finalment en la qüestió de normalització lingüística. És a dir, en els quatre o cinc aspectes més importants que hauria de desenvolupar la seva política aquest Departament, veiem que disminueixen les partides.

Quant a política penitenciària, no hi ha dubte que la política penitenciària ha de ser la més important d'aquesta Conselleria, tant des del punt de vista de competències com de pressupost. Els objectius, que amb tota probabilitat estem totalment d'acord amb la Conselleria, i jo crec que amb tots els grups, de tirar endavant la reforma penitenciària i desmassificar els centres penitenciaris per obtenir una reinser-

ció i la rehabilitació dels interns, realment, quan observem aquests pressupostos, veiem que aquests objectius són difícilment assolibles. Repassem les partides d'inversions i veiem, des de l'any 93, que va ser un any important a l'hora de desenvolupar una política d'inversions des del Departament, al voltant de 2.500 milions, l'any passat ja es va reduir a 1.300 i aquest any no arriba a 900 milions. Per tant, des d'aquest punt de vista és evident que hi ha hagut una disminució clara.

La situació de la presó Model, nosaltres hem de dir que estem satisfets de l'esmena transaccional a què vam arribar a l'hora del debat del text articulat; creiem que és la primera vegada que, mitjançant una esmena, no solament es fixa com a prioritat que hi hagi nous centres penitenciaris, sinó que es diu que se substituirà tant la presó de la Trinitat com la Model. Creiem que la situació de la presó Model no admet realment que duri més temps: nosaltres, com vostès saben, hem presentat diferents iniciatives en aquest Parlament a l'hora que aquesta presó, finalment, desaparegui o, com a màxim, quedi una presó molt reduïda, per a aquells interns que realment estan en una situació de provisionalitat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, aquesta també hauria de ser una altra prioritat.

S'ha fet esment també que no hi ha partida per a l'hospital psiquiàtric. I, finalment, un aspecte que des del Grup Socialista ens ha preocupat sempre: la necessitat de..., no solament avançar a l'hora de desmassificar les presons, sinó avançar en la reforma penitenciària. Veiem que disminueixen significativament aquestes partides: les comissions d'assistència social penitenciària, que haurien de ser una qüestió i un element clau per a la reinserció, disminueixen —després, el meu company, el diputat senyor Joan Oliart, ja desenvoluparà tot l'aspecte que fa referència al Cire, que des del punt de vista del Grup Socialista també preocupa.

Segon aspecte, política de justícia juvenil. Jo crec que ens trobem amb un Departament que en aquests moments està en una situació, des del punt de vista del Grup Socialista, preocupant. Nosaltres ja hem dit diverses vegades que hi ha excel·lents professionals, que els centres que té la Conselleria, quant a la Direcció General de Justícia Juvenil, en general estan en bones condicions, però el que veiem precisament en aquests pressupostos és que la Direcció General de Justícia Juvenil té un descens molt important. En aquests moments..., l'any 94 tenia 700 milions, l'any 95 perd més de 150 milions. I és evident que això ho veiem si veiem que disminueixen partides tan interessants com la del funcionament dels centres propis de la Generalitat, dels centres col·laboradors, de despeses de tractament en medi obert..., que es podria entendre que disminuïssin els centres propis o els centres col·laboradors, però augmentés tot el que és la política de tractament de medi obert. No, disminueix no solament el que seria la institucionalització a l'hora de treballar amb els menors dels centres de justícia juvenil, sinó també en medi obert, i, finalment, tant la construcció i obres de reforma de centres com les famílies i institucions sense finalitat de lucre.

Jo crec que hi hauria d'haver una reflexió en profunditat al voltant d'aquests pressupostos, de què volem que sigui la política de la Direcció General de Justícia Juvenil. Amb el retrocés que s'està produint aquests darrers anys a l'hora de veure els pressupostos, creiem que realment hem d'abordar una qüestió... Moltes vegades ja hem discutit en aquest Parlament..., fa molt poques setmanes hem constituït precisament una comissió d'estudi sobre violència juvenil; per tant, som conscients que hi ha una problemàtica d'un sector important de la nostra joventut que pateix segurament amb més força la crisi de valors i de canvis que s'estan produint en aquesta societat, i jo crec que d'alguna manera s'hauria de plantejar en aquests pressupostos.

Respecte a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, jo crec que aquest és un debat, segurament, que portem els darrers anys. Nosaltres reconeixem que hi ha una part del treball que es fa des d'aquesta Direcció General que és important –tot el que significa el desenvolupament del dret civil català–; ara, no entenem gaire bé la necessitat d'una direcció general, estem convençuts que podria passar perfectament dintre de qualsevol direcció general, i fins i tot queda clar que podria dependre del Gabinet del Conseller. És a dir, estem parlant d'una direcció general que gestiona un pressupost de 250 milions, que aquest any també disminueix, com la major part de partides importants d'aquest pressupost, i, al mateix temps, nosaltres, el que veiem, com jo ja deia al començament, és que tampoc hi ha un desenvolupament important: hi ha moltes partides per a reunions, per a conferències, per a treballs al voltant del dret civil català, però no acaben d'arribar a aquesta cambra, precisament, les propostes legislatives, que són les que nosaltres esperem des de fa molt de temps, des del codi de família o altres compromisos que vostès tenen al voltant de la Llei de col·legis professionals o la Llei de fundacions.

Finalment, voldríem incidir en un darrer aspecte, que és l'Administració de justícia. Jo crec que des d'aquest punt de vista és cert que hi va haver una transacció al voltant de la normalització en l'Administració de justícia; ara bé, les partides són clares. En conjunt, el que hi havia per a normalització lingüística l'any passat, tant des del Gabinet del Conseller com des de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia, disminueix de més de 238 milions de pessetes. Jo crec que aquesta és una situació incomprendible; un dels eixos de la seva política, senyor conseller, era precisament la normalització; fa molt poques setmanes, en aquest Parlament, el Consell General del Col·legi d'Advocats incidia en el retard de la normalització en el món de la justícia a Catalunya, i, per tant, hi ha una disfunció clara entre els seus discursos i els pressupostos. Per tant, nosaltres la conclusió que hem de treure és que no és una prioritat del Consell Executiu.

Finalment, quant a la construcció i reforma d'edificis, hi ha una disminució important, més de 500 milions. És cert que al voltant d'una transacció vostès fixen prioritats, però són estrictament prioritats; el que no hi ha és un augment de la partida. La precarietat en què es troben la major part

d'oficines judicials a Catalunya és clara, i, per tant, nosaltres creiem que per part del Consell Executiu hi havia d'haver aquesta prioritat.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo crec que ha quedat a bastament demostrat que aquest pressupost és molt baix, és un pressupost que no es correspon a les necessitats que té l'Administració de justícia i, en general, al que hauria de ser una conselleria de Justícia en el nostre país, i, per tant, des del nostre punt de vista, sentim no el fet d'haver presentat l'esmena, que era la nostra obligació, sinó que, realment, el conseller de Justícia hagi de gestionar un pressupost que no es correspon a les necessitats de la justícia i dels usuaris de la justícia en aquest país.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El senyor Oliart té la paraula per defensar l'esmena 507.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Bé, amb els cinc minuts que em concedeix el senyor president, això m'obligarà a ser més telegràfic del que pensava ser en un principi, però tot sigui en benefici de l'agilitat d'aquest debat.

De fet, podria remetre a totes les senyores i els senyors diputats al disquet de la intervenció meua de l'any passat, perquè, realment, vull dir, no ha canviat absolutament res, no? Això té un avantatge també, i és que la Conselleria de Justícia ens força, als diputats de l'oposició..., no hem de fer un bon exercici de retòrica, perquè hem de dir el mateix amb diferents paraules. Jo li agraeixo, doncs, aquesta facilitat que ens dóna.

Miri, l'avaluació del pressupost del Circ del 1993 era de 545 milions de pessetes; el 94, de 538; el 95, 571 milions. Estancament pressupostari, estancament de l'empresa, no creix, diria també que no funciona gaire bé; augment de la població penitenciària, això sí, de mil interns aquests dos darrers anys, que són precisament aquests que acabo de fer la comparació.

Fem ara un estudi de l'evolució dels salaris dels interns: 1993, 200 milions; 94, 200 milions un altre cop; 95, 210 milions. Sembla impossible, però és veritat: cap canvi en tres pressupostos. Això sí, malgrat tot, ens diuen, cada cop que fem alguna pregunta, que cada vegada hi ha més interns que treballen; doncs, vol dir que, si l'import anual dels sous és sempre el mateix, els treballadors que van augmentant cobren cada cop menys. Què cobraran l'any 1995? 15.000 pessetes, exactament. Vostè, senyor conseller..., es resol aquest debat europeu sobre ocupació, i un preu que actualment està tan vigent. Valdria la pena de fer-li una pregunta: si cobren menys i treballen igual, o si cobren menys i tenen més temps per reciclar-se. El que passa és que, si tenen més temps per reciclar-se, ho tenen també molt difícil, perquè tot el tema de reciclament i de la formació professional dins d'aquesta institució i dins de les institucions penitenciàries és bastant deficient. En canvi, sí que augmenten els sous del personal contractat, que passen de 127 a 143 milions de pessetes; és a dir que aviat cobraran més les persones que es contracten que no pas els mateixos interns.

Inversions: 20 milions de pessetes; és a dir, cap propòsit d'ampliació ni de compra de maquinària moderna, tot i te-

nint en compte que s'ha posat ara una altra vegada en funcionament un nou mòdul —cosa que jo els felicito—, que hi han unes noves instal·lacions..., perquè ho vaig llegir, que també tenia instal·lacions per a tallers —lamento no poder anar-hi el dia de la inauguració; tenia també aquí un problema—, però, de qualsevol manera, està molt clar que no hi ha ampliació, quan hi ha actualment més espai, doncs, per poder treballar.

Una política de reinserció també molt peculiar. Anem-ho a veure. Joves treballant: trenta-tres, d'una població aproximada de 400; qui és el que té més interès que es treballi? Bé, els joves, precisament, perquè són els que tenen més futur per endavant. Doncs, només en treballen trenta-tres. Interns de règim obert que treballen en tallers del Cire —el Reglament penitenciari ho contempla, això—: cinc —cinc. Cooperatives de treball amb participació del Cire: ni una, cap. Treball formatiu —ja ho he dit moltes vegades—: escassíssim.

Conclusions i raons, doncs, per al retorn: el Cire, al nostre entendre, no compleix en absolut els objectius o la finalitat per als qual va ser creat; els pressupostos successius mostren un estancament absolut de la seva activitat i un nul·la voluntat d'avançar; l'actual pressupost per al 1995 segueix la mateixa tònica continuista dels anteriors i significa, de fet, una regressió si es té en compte l'augment de la població penitenciària i l'augment de l'IPC; és una empresa misteriosa, per altra banda, que ningú no coneix, no fa promoció, no estén les seves activitats, és un pes mort, incapaç de remuntar la seva pròpia inèrcia; dóna la sensació que els seus directius sols serveixen per cobrar a final de més —i, de fet, això és el que es diu entre els funcionaris de presons. En definitiva, és una situació que no podem acceptar, de la qual és únic responsable el Consell Executiu i el conseller de Justícia i que el Grup Socialista no pot fer sinó denunciar-la i demanar el retorn d'un pressupost que no fa sinó anunciar que res no canviarà ni en el funcionament ni en la filosofia d'una empresa que sembla que ha estat creada únicament a efectes d'aparador, una operació cosmètica —com ja s'ha dit en altres ocasions—, una operació cosmètica i una profunda frustració per tots aquells que creiem en la possibilitat de la reinserció dels delinqüents, que pensem que val la pena de fer tots els esforços per crear les millors condicions per facilitar aquest camí, donant una nova oportunitat a aquells que potser no la van tenir mai a la seva vida.

Vam saludar amb entusiasme la creació de l'empresa. Després, una vegada darrere l'altra, ens hem vist obligats a demanar el retorn d'uns pressupostos que no garanteixen ni un mínim d'esperança de millora. Ho sentim, ho sentim molt, senyor conseller, que sigui així.

I finalment, vull recordar una cosa, perquè la senyora Magda Oranich s'hi ha referit. Jo vull recordar que les competències de presons estan a l'Estatut d'autonomia i que la transferència de serveis era una obligació del Govern de l'Estat i un dret i també un deure de la Generalitat reclamar-los i assumir-los; no un gest de generositat i de caràcter voluntari, com ens volen vendre. Els polítics catalans que van

consensuar l'Estatut pensaven que era des de Catalunya com s'havia de reformar el sistema penitenciari de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra, el senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de les intervencions que s'han fet fins al moment jo voldria fer algunes puntualitzacions, per bé que els temes han sigut bastant els mateixos, dels diferents grups.

Jo estic d'acord amb moltes coses que s'han dit, i s'hi ha referit la senyora Oranich i s'hi ha referit també el senyor Abelló, a la necessitat d'increments en partides que afecten la vida normal d'aquest Departament, però el que vostès no podran tampoc obviar és que aquests pressupostos s'han d'entendre en una globalitat i que s'emmarquen dintre d'una política que des del debat de política de general ja s'hi va referir el molt honorable president quan va dir es primarien les conselleries d'índole d'economia productiva. I aquest és un fet, i és una prioritat, i potser alguns de vostès no hi estaran d'acord, però, en qualsevol cas, és la prioritat del Govern. Però, tot i amb això, aquests pressupostos de Justícia no s'han rebaixat, en absolut; ho poden comprovar.

I jo crec que el senyor Rodri podria ser que hagués entrat en una certa confusió referint-se sempre a la justícia i que la justícia... Hi ha una Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia; vol dir que l'aparell judicial en si no és una competència de la Generalitat, i vostè ho sap, això. Per tant, seria qüestió de precisar les coses: una cosa són els mitjans materials i l'altra és el funcionament de l'aparell.

El senyor Rodri també s'ha referit que no féssim més estudis, quan en realitat..., i la senyora Oranich s'hi ha referit, i algun altre grup també, a la importància del dret civil català, que forçosament requereix estudis i que és un treball que s'està fent; que és indubtable que amb els anys d'autonomia que portem la modernització del dret civil català o la posada al dia ha sigut una de les tasques més importants del Departament, i que té a veure molt i connecta molt amb la continuïtat històrica de la nostra personalitat nacional, i que aquest treball encara es fa. Modernització en relació a posar-lo al dia; una altra qüestió és si hi ha discrepàncies en relació amb temes com la parella de fet, que ja no..., ja estem fugint d'un debat pressupostari i estem entrant en un debat ideològic, i per tant no és el que s'escau avui aquí. Però això s'està fent, i això és necessari; això són estudis, naturalment, i treballs tècnics.

Les publicacions. Les publicacions també són molt importants, per la mateixa, pròpia vida de la normalització lingüística que vostè s'hi ha referit tant —la senyora Oranich també s'hi ha referit; tots els grups, en definitiva no? Les publicacions, també, els manuals són molt importants, i és un dels terrenys potser més importants; potser a vegades hi ha advocats —i aquest dia ho parlàvem a la Comissió— que per qüestió de temps i anar de pressa fan demandes en caste-

llà, quan en realitat tot això facilitarà molt més aquesta normalització. Això també és normalització lingüística, la publicació de llibres. És a dir que, tot i acceptant la seva argumentació i el respecte que puc tenir per la senyora Menchú, també hi ha aspectes de la normalització lingüística continguts en aquestes partides que vostè considera que són massa altes. Nosaltres no, òbviament.

Jo voldria rebatre una mica aquest tema de la normalització lingüística, perquè l'any passat jo recordo que va ser saludat satisfactòriament per tothom, perquè hi va haver un escreix de partida molt important, però —la senyora Oranich s'hi ha referit, perquè suposo que s'estudia bé aquest pressupost i el coneix—, a part de la partida de normalització lingüística, que és important, a part d'això, hi ha capítol 1, que afecta directament els cursos de formació dels funcionaris de l'Administració de justícia. Vostè s'ha referit també a la informàtica; hi ha normalització lingüística en la informàtica, d'una manera important, i no està a la partida pròpiament dita de normalització lingüística. És a dir que nosaltres entenem... Fins i tot m'atreiria a dir que les «Beques a jutges i fiscals» tenen alguna cosa a veure molt important amb la normalització lingüística, en tant que poden ocupar llocs dintre de l'Administració de justícia catalana que facilitin també aquest camí de normalització; que també vostès entendran i estaran perfectament d'acord que no és una qüestió de vareta màgica i no és una qüestió d'una rebotada d'un dia per altre. Tot això també és normalització lingüística. Per tant, nosaltres creiem que aquest esforç se segueix fent, perquè ja s'havia iniciat.

Sobre el dret civil català s'està treballant en el dret patrimonial i el codi de família; és quelcom que s'està fent en aquests moments i que tindrà la seva traducció parlamentària quan entrin els textos i que aleshores també serà potser el moment que tornarem a discutir de la parella de fet i d'alguns aspectes, doncs, que preocupen molt la senyora Oranich i altres senyors il·lustres diputats i diputades de la cambra.

Els mitjans materials de l'Administració de justícia..., doncs, vostès van veure que vam arribar a una transacció amb el Grup Socialista; que a més del tema de presons —que ara tocaré molt breument— hi havia el d'endegar alguns jutjats. Esquerra Republicana havia presentat una esmena en aquest sentit sobre el jutjat de Reus —el senyor Benach hi tenia un interès molt especial. Hem intentat recollir això; veurem què s'hi podrà fer. En definitiva, es tracta de partides obertes que es veurà de quina manera es poden avançar, però en tot cas és un instrument que té la Conselleria en aquest moment.

La justícia juvenil nosaltres creiem que, salvant algun petit aspecte, funciona bé; s'ha dit aquí també. I, en qualsevol cas, sí que no voldríem fer una aposta pressupostària, que podria ser també un salt a l'aire, de veure, en previsió de la reforma del Codi penal, quins són els diners que serà necessari posar-hi. Suposo que, a més de diners, s'hi haurà de posar imaginació i altres coses, perquè aquest no serà un problema senzill per a aquest Govern, ni suposo que per al Govern de l'Estat espanyol.

Sobre les presons, jo diria que —també s'hi han referit aquí— hem acceptat una transaccional, hem ofert, millor dit, una transaccional al Grup Socialista sobre el crèdit obert de noves construccions —s'ha referit el senyor Abelló a la substitució de la Model—, noves construccions que possibilitin en el futur... —el senyor Oliart s'hi va referir també—, que aquest és un tema que tampoc és d'avui per demà, ni pròpiament potser d'una legislatura, com és òbvi, no? El que sí que està clar és que això ens permet també tenir un instrument que ens faci baixar en aquest terreny.

Valgui a dir també que avui en dia, a través de figures jurídiques —la Llei de censos que va aprovar aquest mateix Parlament—, a través del cens emfitèutic..., permet que amb les mateixes partides que ja hi havia s'avancés en el terreny de la nova construcció. En qualsevol cas, per això, val la pena dir que aquesta esmena que es va acceptar reitera, d'alguna manera remarca, la voluntat explícita d'avançar en aquest camí, perquè és veritat el que deia el senyor Rodri, que la massificació és un dels greus problemes que hi ha; sobre els quals es treballa, també, perquè també ha dit el senyor Oliart que s'ha inaugurat un nou mòdul a Brians justament aquest any, i que això també afecta el capítol 1, necessàriament. És clar, es critica l'increment de capítol 1, a més del 3,5% si ha de tenir en compte, doncs, els serveis que s'han de donar amb aquestes noves construccions.

Nosaltres pensem que aquest és un treball que la Conselleria i el molt honorable conseller van formalitzant dia a dia, que s'ha d'avançar, que potser, segur, s'hauria d'avançar més de pressa, però que les disponibilitats són unes, les prioritats pressupostàries també ens marquen molt i que nosaltres creiem que, en general, doncs, estem satisfets que aquest pressupost donarà justa rèplica a les crítiques que aquí s'han formulat i que, per altra banda, són òbvies i hem d'entendre des de l'oposició.

Sobre el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, jo li diria al senyor Oliart que el que no podem fer és pensar que aquest és un centre desvinculat de la societat; el món del treball és un, no hi ha un món del treball només penitenciari i un altre, i que dintre d'aquest marc general vostè no s'ha referit en cap moment a la crisi econòmica que ha patit el país, que afecta també no només les empreses normals sinó també el treball penitenciari, i que dintre d'això aquest instrument no ha anat endarrere, sinó que s'ha mantingut i creix i hi ha una previsió de salaris més alta —mínima, però més alta— amb els reclusos; hi han problemes laborals en el sentit que la mateixa mobilitat dels presos, si són preventius o si canvien de destí, dificulta molt una organització perfecta del treball i, per tant, dels resultats del compte que vostè aquí ha criticat, nosaltres creiem que també seria desitjable millorar-lo, però en qualsevol cas no podem estar-ne gens decebuts.

És òbvi, doncs, senyor president, que haurem de votar en contra de totes les esmenes.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Ara, obrint un petit parèntesi en el curs del debat, haig de comu-

nicar a la cambra que ha quedat constituïda en el dia d'avui la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Cicle de l'Aigua a Catalunya; la presidència correspon al senyor Jordi Portabella i Calvete, la vice-presidència al senyor Llibert Cuatrecasas i Membrado i el secretari és el senyor Eudald Casadesús.

Passem al Departament d'Indústria i Energia. Esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Defensaria conjuntament l'esmena a la totalitat del Departament, la 510, del Cidem, la 513, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, la 516, de l'Idiada, i la 519, de l'Icaen.

El Sr. PRESIDENT: Que són totes.

El Sr. GIMENO: Que són totes les que tenim al Departament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Bé, en principi, dir que les hem presentat perquè, tot i que l'increment de les despeses del Departament és moderadament optimista, ja que no és tan restrictiu i tan auster com altres departaments —augmenta un 6,2% arribant a gairebé els 23.670 milions, vol dir que ha augmentat la disponibilitat pressupostària del Departament en 1.390 milions—, el que analitzem és que, realment, el Departament cada dia gestiona directament menys diners perquè el que s'observa és un increment notori de transferències a tots els organismes o empreses que hem citat al principi.

Concretament vol dir que de transferències corrents hi han 4.456 milions destinats a empreses públiques; de transferències de capital, 1.708, directament al Copca, i d'aportacions de capital, del capítol vuitè, hi han també 4.930 milions a diverses empreses públiques, tot això del Gabinet del Conseller i Secretaria General.

Però és que, després, també tenim que hi han 1.717 milions de la Direcció General d'Indústria que van també a diversos organismes públics, a EPLICSA, al Cecapri, o al Cidem, o a l'Institut Català de Finances, i això vol dir que tot junt, aquestes transferències ens porten a 13.711 milions, bastant més del 50%, que van directament a organismes públics i, per tant, que no és gestió pròpia, directa, del Departament. Què vol dir? Que dels quasi 10.000 —que dels quasi 10.000— en queden per gestionar pel mateix Departament 7.204 en els 2.754 del capítol primer i capítol segon, que és personal i manteniment. I d'aquests, n'hi ha 2.655 que són a promoció industrial i a accions de reequilibri territorial i 1.750 a accions de promoció industrial i tecnològica, una nova partida que apareix aquí.

Analitzant, també, el pressupost de les diverses empreses, el que podem observar és que segueix havent-hi una falta de claredat en l'exposició dels pressupostos d'aquestes empreses, i també hi ha uns criteris del que hauria de ser la prioritat o no-prioritat que s'intenta deduir d'aquestes empreses. És obvi que l'Institut Català d'Energia no és una de les actuacions o un dels objectius prioritaris, el del seu funcionament, ja que té una reducció en pessetes respecte a l'any 94 de 101 milions de pessetes. Vol dir que hi ha un desinterès

en els programes d'eficiència, d'estalvi, de foment de les energies renovables, i que això, a més, ho poden veure en el propi detall pressupostari, ja que les principals actuacions d'aquest Institut no són els deu programes específics que se citen, deu programes que en total són, sumen, uns 132 milions de pessetes i dels quals el més gran són 31 milions per a transferències, tecnologia, tercers països. I en canvi l'actuació més important de l'Institut és 830 milions de compra d'accions de societats i empreses públiques. És a dir, en deu programes es destinen 132 milions i en aquesta actuació 830 milions. És òbviament una prioritat manifesta del Departament.

Per altra banda, el que sí que hi ha una actitud de prioritització és en la gestió del Cidem. El Cidem té, enguany, un increment de pràcticament el 100% dels seus recursos, augmenta quasi en 1.800 milions respecte a l'any passat, i que la majoria —la majoria— de les seves actuacions amb certa concordança amb els anys anteriors estan en el pressupost d'explotació en altres despeses diverses per valor de 1.360 milions. Cal destacar, com a actuacions més importants, el Programa de captació d'inversions en 200 milions; un petit Programa d'artesanía, 50 milions; Programa d'assessorament empresarial, 280 milions; un programa que... —no tot ho hem de criticar, no hem de dir que tot ho fan malament, no ho hem dit així—, el Programa de qualitat i producció, destinat a 580 milions, i un programa de reequilibri territorial amb 16 milions de pessetes directament del Cidem.

Això és el que diu als pressupostos, senyor conseller. El que està clar és que part dels pressupostos de capital del Cidem van a EPLICSA, 1.715 milions és els que es dediquen del pressupost de capital del Cidem a compra d'accions a societats i empreses públiques, que coincideix substancialment amb el pressupost d'EPLICSA. El que plantejem és que segueix havent-hi una falta de claredat, una dificultat d'interpretar i de seguir els programes i les actuacions d'aquesta empresa.

L'Idiada també disminueix enguany 122 milions respecte a l'any 94, però manté un pressupost encara notori, de més de 2.650 milions, però les actuacions principals de l'Idiada són 1.160 milions de pessetes a amortització de deute i 641 milions a pagament d'interessos. El que vol dir és la gran majoria de l'actuació pública de l'Idiada per a l'any 95, i és una simple constatació de les dades pressupostàries que vostès ens han facilitat.

Igualment podríem dir del Laboratori: el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions redueix la seva disponibilitat pressupostària en 123 milions de pessetes. La principal actuació és amortització de préstecs: 815 milions de pessetes. Una actuació important és el pagament d'interessos: 135 milions de pessetes. De la resta —de la resta—, despeses de personal, vol dir que és una partida important, 660, però ens crida l'atenció les despeses diverses, altres despeses diverses, no sé si en aquest laboratori és la mateixa qüestió que a la resta de departaments, 99 milions de pessetes d'altres despeses diverses, Déu n'hi do per a la informació que tenim! Si el 15% de les despeses de personal són altres despeses di-

verses, ens falta saber a què es pensa destinar aquesta partida, que és de les més importants de les actuacions del Laboratori.

En definitiva –en definitiva–, la política industrial del Departament no té cap programa específic de la reconversió ecològica de la indústria; no té cap programa específic de reindustrialització; té una..., enguany dóna una escassa importància, una més reduïda importància a les actuacions de les corporacions locals, baixa dels capítols d'actuacions per a comarques en regressió demogràfica de 1.200 a 1.100 milions de pessetes, en canvi l'actuació directa del Departament de cara a les empreses puja de 624 a 900 milions de pessetes.

Hi han partides que, des del nostre punt de vista, considerem inapreciables per al seu destí al foment de l'estalvi energètic o a l'implement de mesures de cara a millorar l'eficiència energètica, i també destaca del resum funcional del pressupost de despeses fet pel Departament una partida que no l'han posat des dels grups de l'oposició sinó que la posa el propi Departament, que és «Desenvolupament cooperatiu», i en el desenvolupament cooperatiu de la distribució dels recursos del Departament hi destinen 0,00 pessetes. Vol dir que, com a mínim, han posat alguna cosa per dir que un dia o altre tractaran de les cooperatives des del punt de vista industrial, el que sí que sabem i sap el senyor conseller, que hi han experiències concretes de cooperatives que estan treballant en el món industrial competitivament amb altres empreses no cooperatives i que hi han també –i seria important que des del Departament es contemplés canviar aquest zero per alguna petita partida–, que hi han possibilitats d'actuació també cooperativa en el món industrial.

En definitiva, de tot això el que deduïm és que el lligam entre el Departament d'Indústria i Energia i el futur Pla territorial general de Catalunya i en les prioritats d'aquest desenvolupament sostenible que planteja el futur Pla territorial de Catalunya, que un dia o altre suposo que discutirem i s'aprovarà aquí –ja saben que no ho compartim perquè això són expressions que consten en aquest Pla territorial–, se'ns fa difícil, molt difícil de seguir la concordança entre les actituds del Departament i els plantejaments genèrics del que seria un model de país.

I com, d'alguna manera, se'ns demana una mica per qüestió de fe, no per la transparència dels documents aportats, que se'ns puguí donar la confiança, també comprendran que no són avui els millors temps per donar una confiança a cegues en la gestió pressupostària quan tenim tantes i tantes mostres de no excel·lent gestió pressupostària.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Es menes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a aquest Departament: el senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Les fa totes?

El Sr. PUIGCERCÓS: Sí, miri..., no, totes no, però n'agrupo unes quantes: 509, 511, 514, 517, 522 i 523. L'alta energia les farà el diputat Jordi Portabella.

El pressupost del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat passa de 22.000 milions de 1994 als 23.000 milions de 1995, o sigui, parlem d'un increment del 5%. Poc més de 1.000 milions de pessetes augmentarà enguany el pressupost del Departament encarregat, en teoria, de fer avançar industrialment i competitiva el país, tot aprofitant la xarxa exterior, incrementant el comerç exterior, atorgant ajuts a les empreses, invertint i incentivant la inversió en recerca més desenvolupament. Un increment a totes llums que és insuficient. Aquest increment, a més, es basa en operacions financeres, en aportacions a compte de capital que passen de 3.700 milions a 4.900 milions.

En Secretaria General i Gabinet del Conseller, la qual cosa ja és per si mateixa paradoxal, l'increment és, doncs, del 33% en relació amb el 94. El causant no és altre que les aportacions de capital al Cidem, que passa de 69 milions el 94 a 1.445 milions el 95. L'augment és astronòmic; l'increment és degut als actius financers; les transferències de capital augmenten lleugerament en relació amb el Copca, un 10%; hi ha, per primer cop, 1.750 milions destinats a la promoció industrial i tecnològica que esperem que puguin ser controlats per aquest Parlament. El que cal comprovar, com sempre, és si aquest ajut tan reclamat pel nostre teixit productiu es concreta i aquestes aportacions són realment significatives, encara que, a la vista de les experiències passades, permetin-nos dubtar-ne.

El primer increment notable a la partida d'aportacions a compte de capital, com he assenyalat, és el que fa referència al Cidem, Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, però també al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, l'Idiada o a l'Institut Català de l'Energia, un increment que no suposarà, per altra banda, un augment paral·lel de l'eficàcia d'aquests organismes. El que sí que signifiquem en aquests pressupostos és la substracció del control públic d'una part molt important dels pressupostos del Cidem.

En relació amb l'altre apartat dels pressupostos del Departament, els que tenen a veure amb les transferències corrents a empreses públiques i d'altres ens públics, enfront al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, per altra banda imprescindibles si volem incrementar el nostre nivell de competitivitat, hi ha menys transferències que el 94.

El manteniment de l'Idiada i el Consorci de la Promoció Comercial de Catalunya, del qual encara esperem una explicació de l'estratègia que se segueix, per exemple, a l'hora d'obrir centres a l'exterior, en aquest sentit no és un altre abandonisme, no seria –i hauríem d'entrar en aquest fet– un altre abandonisme el recent acord pel qual les comunitats autònomes més exportadores, entre elles Catalunya, formaran part de la cúpula decisional de l'Institut Español de Crédito Exterior? Les que corresponen al Cidem augmenten gairebé un 33%, mentre que l'Institut Català d'Energia baixa un 20%. El Cidem es converteix, doncs, en una eina difícilment controlable pel Parlament, del Govern, i que el Govern usa la seva suposada política en aquest camp.

Les inversions previstes en els pressupostos per al Departament s'han gairebé doblat en relació amb el 94. Malgrat aquest fet teòricament positiu, no hi ha cap partida per mínima que sigui dedicada no tan sols a la inversió productiva —prohibida per la Unió Europea—, sinó a atorgar ajuts a la inversió productiva. Es pot al·legar que són altres els organismes encarregats, com l'Institut Català de Finances. Tot no són només que cortines de fum per amagar una mediocre realitat. És evident un cop més que el Govern de la Generalitat practica l'abandonisme sistemàtic de qualsevol iniciativa pública que dugui a dirigir o originar la política del sector secundari d'aquest país. L'actual Govern fa seva la dita que diu que la millor política és la que no existeix.

Ni tampoc hem detectat cap partida per a la reconversió ecològica de la indústria, necessària si volem mantenir nivells de competitivitat i adaptar-nos a la contínua mutació de la normativa de la Unió Europea en aquest àmbit. Les empreses públiques o parapúbliques, ancorades al Govern i finançades per tots els catalans, són les encarregades —com es posa de manifest en aquests pressupostos— de tirar endavant la política industrial d'aquest país.

En un altre apartat, el de transferències de capital, cal remarcar la petita partida que no ha quedat massa manifesta, els 145 milions dedicats a l'Escola Superior de Comerç Exterior. Com s'explica en aquest cas, que aquesta escola superior, per altra banda imprescindible, que ens costa 145 milions, exigeix als seus potencials alumnes no només pagar prop d'un milió de pessetes de curs acadèmic, sinó que, a més a més, es demana un tipus d'ordinador de difícil accés per a la majoria? Als altres apartats, els pressupostos, per altra banda, expressen continuïtat aclaparadora. Les novetats són, a part de les mencionades, pràcticament inexistentes, el resultat també de la continuació d'una manca de política en aquest camp.

Però caldria insistir, en primer lloc, que cal tenir present que totes aquestes tasques del Departament i de les seves empreses públiques són la inexistent reiteració d'una política industrial i comercial clara, que no defugui el control d'aquesta cambra. Novament el Govern s'empara en la figura de les empreses públiques perquè la política, si és que existeix, depassa el control dels representants d'aquesta cambra.

No és que des d'Esquerra Republicana de Catalunya ens manifestem contra l'existència d'aquesta mena d'empreses; ans al contrari, si faciliten la millora de la gestió i l'actuació governamentals. El que manifestem és, senzillament, senyores i senyors diputats i diputades, el que pensem és que és una mala idea i una manera de defugir la seva responsabilitat enfront dels ciutadans de Catalunya que estan representats en aquesta cambra el fet de delegar part de la tasca del Govern en empreses alienes al control parlamentari. Evidentment es pot argumentar que els seus pressupostos passen per aquí, però la seva actuació, no.

En primer lloc, tenim Prodecasa, Promotora d'Exportacions Catalanes, SA; primerament cal una explicació de per a què serveix aquesta empresa, a qui està adreçada. Pensem

que són petites empreses les que poden gaudir dels seus serveis, però quins serveis? Ens ho han d'explicar. Qui pot fer servir aquests 330 milions de pessetes? A la partida de despeses 0.200.01, «Compra de mercaderies», hi són assignats 150 milions de pessetes. És que Prodecasa es dedica a comprar mercaderies per revendre-les després?, o bé es tracta d'un mecanisme per a ajudar empreses, més o menys vinculades a personalitats de la majoria, que estan en crisi.

Què vol dir que prop d'una quarta part del pressupost d'aquesta empresa pública es dediqui a «Treballs realitzats per altres empreses»? Cal que se'ns expliqui perquè no tinguem la sensació que es tracta d'un altre dels forats, dels forats negres que estan convertint l'administració d'aquest Departament. És que els afers d'aquesta empresa són tan obscurs que es té cura de no fer-se present al públic a què va adreçada?

En segon lloc, el Cidem, estrella de la promoció comercial del nostre país, amb un pressupost de 4.000 milions de pessetes. Es tracta de sostreure d'una manera cada cop més clara i descarada la política industrial de promoció de la Generalitat de Catalunya del control públic. És, a més, una empresa que rep de tot arreu i no ha generat cap mena de beneficis. Es podrà argumentar que no es tracta de donar beneficis —ho entenem—, sinó que es quantifica d'altres maneres més generals. Per què no se'ns explica tot el personal que té al seu càrrec i que suposa una despesa de 400 milions de pessetes? Potser es tracta d'operacions de personal inconfessables. A la secció d'altres despeses diverses hi trobem més d'una tercera part del pressupost del Cidem. La manera de repartir 200 milions per a la captació d'inversions ens recorda aquella novella de *Jude l'obscur*, on Jude tots sabem qui és. 1.750 milions es dediquen a la compra d'accions de societats i empreses públiques, els criteris es mouen contínuament per viaranyes inescrutables.

2.500 milions de pessetes es dediquen a una altra empresa pública, EPLICSA, Empresa per a la Promoció i Localització Industrial de Catalunya, SA. El primer que sorprèn és que el dèficit d'explotació, d'entrada, puja 284 milions de pessetes, tot un exemple de bona gestió!; 400 milions corresponen a interessos del deute a curt termini. Per què no es gestionen millor els diners públics? Segurament és per la incapacitat manifesta i reiterada, en aquest punt com en tants d'altres, per la majoria que conforma el Grup de Convergència, la coalició de Convergència i Unió, i en aquest cas també ho hem vist amb els acords recents amb el Partit dels socialistes de Catalunya.

Com hem assenyalat abans, ens trobem amb una aportació de capital del Cidem de 1.715 milions de pessetes, la qual cosa manifesta un cop més les tasques que tothom desconeix d'aquesta empresa i el fet que el Cidem és, sembla, la nineta dels ulls de tot el Departament i especialment del conseller, on ningú sap, però, a qui i on plouen els recursos i sempre, en definitiva, lluny, cada cop més lluny del control del Parlament.

Aquest país necessita reconvertir-se en un país competitiu i de serveis; per aquesta raó es crea el Centre Català de

Promoció i Reconversió Industrial. Aquesta empresa, la idea de la qual ens sembla positiva, només té assignats 271 milions de pessetes, la meitat dels quals es dediquen a remuneració de personal. Com és possible que es dediquin 19 milions a serveis professionals independents? La resposta és clara: el Govern crea un servei, una empresa, que a totes llums és ineficaç i necessita recórrer a professionals aliens a la mateixa empresa. És, si més no, un altre exemple de com no s'han de fer les coses. Les promocions a Àsia, Estats Units i Europa suposen un 15% aproximadament del seu pressupost. No ens agrada dir-ho, però novament se'ns sostenen fora del dret legítim de saber què es fa amb els diners dels ciutadans, per a què serveix exactament aquesta empresa. Possiblement només ho saben des del Govern.

En resum, senyores i senyors diputats, ens trobem una vegada més amb la deixadesa absoluta del Govern en matèria industrial, amagada, com sempre, darrere d'empreses públiques que dissenyen d'esquena a aquesta cambra el futur industrial del país. Per això demanem que aquests pressupostos siguin retornats, i sobretot perquè aquest Departament, que en teoria —ja ho hem dit també en l'esmena a la totalitat dels Pressupostos en el seu moment—, aquest Departament, que conjuntament amb el Departament de Comerç i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca haurien d'esdevenir la base dels sectors productius i de l'arrencada econòmica del nostre país, no compleix ni de bon tros les expectatives: ni ha fet un disseny industrial, ni ens ha preparat per a un model competitiu a nivell comercial a l'exterior, ni, en definitiva, té una orientació clara de quines han de ser les prioritats de la indústria catalana en el si de la Unió Europea.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El senyor...

El Sr. CODINA: Senyor president, senyor president, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui'm.

El Sr. CODINA: Per una qüestió de funcionament intern del Grup, ens convindria que el diputat Tomàs defensés les dues esmenes a la totalitat al Departament i, després d'escoltar el senyor Riera a les empreses, faríem el torn a les seves propostes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs té la paraula el diputat senyor Tomàs. *(El Sr. Puigcercós demana per parlar.)*

Sí, el senyor...

El Sr. PUIGCERCÓS: És per una qüestió d'ordre. És que el diputat Jordi Portabella defensaria les d'Energia, com les ha defensat, suposo, ja el Grup d'Iniciativa, i així ja les tenim totes acumulades. Em sembla que ja no en quedava cap més...

El Sr. PRESIDENT: No, però és que ara li contestaran només a les dues del pressupost estricte del Departament.

El Sr. PUIGCERCÓS: Cap problema.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Tomàs, té la paraula.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, parafrasejant el que ha dit el diputat d'Esquerra Republicana que «la millor política és la que no existeix», jo diria que podríem dir en aquesta sala, en aquesta cambra, que la millor esmena és la que no existeix. *(Remor de veus.)*

Jo penso que la contundència a través de la qual s'han expressat els diversos grups d'aquesta cambra, especialment el Grup d'Esquerra Republicana, hauria de fer-nos reflexionar en primer lloc no pas si la política del Govern de la Generalitat pel que fa referència a la indústria és o no insuficient, si la política que s'ha portat aquests darrers anys és o no correcta. Per saber si la política del Departament d'Indústria de la Generalitat és o no correcta el primer que cal fer és una reflexió en el temps: com estava la indústria catalana el tercer trimestre de l'any 1993 i com està la indústria catalana en aquests moments?

La indústria catalana, el darrer trimestre de l'any 1993 estava amb una taxa intertrimestral de decreixement i, per tant, de minva de la seva activitat d'un menys 3,6%, i té en aquests moments una taxa intertrimestral del 3,5%, per damunt de la construcció i dels serveis i també, lògicament, de l'agricultura. I en canvi, l'any passat, el darrer trimestre de l'any 1993, tenia la taxa més negativa de tots els sectors bàsics de la nostra activitat econòmica. Això vol dir que en aquest moment la indústria catalana es comporta molt millor que els altres sectors. Els serveis bé és veritat que mai havien tingut taxes negatives, però el que sí que és veritat és que la capacitat de recuperació demostrada en aquest moment per la indústria catalana és molt superior a tota la resta de branques de l'activitat econòmica.

El nostre país, Catalunya, és un país amb una composició industrial important, així la participació de l'ocupació de la indústria és del 44% a Catalunya enfront del 32% a la resta de l'Estat i el 33,2% a la Unió Europea. I això vol dir, lògicament, que qualsevol reacció positiva de la indústria tindrà una incidència en l'ocupació més positiva a Catalunya que a la resta d'Espanya i a la resta de la Unió Europea.

Quan es parla de polítiques industrials és lògic que es parli de la seva explicitació mitjançant els pressupostos de la Generalitat i això vol dir que en l'establiment de les prioritats cal que es vegi realment quina és la filosofia que hi ha darrere d'un govern. No podem ser excessivament petulants ni pretensiosos de pensar que realment la política que es fa des del Departament d'Indústria és l'única que incideix realment en la promoció d'aquesta activitat econòmica, sinó que evidentment cal pensar en polítiques territorials, cal pensar en la política que ha portat a la reforma laboral, en el Servei Català d'Ocupació, de cara al futur, també en aspectes fiscals que tenen la seva incidència i en aspectes monetaris des del punt de vista de la política macroeconòmica o de demanda. Però el que fa el Departament d'Indústria de la Generalitat és fixar-se unes prioritats en un aspecte importantíssim: la indústria catalana ha de ser una indústria que creï valor afegit i aquesta és l'única prioritat que realment s'ha marcat el Departament d'Indústria de la Generalitat de Catalunya.

El professor Nueno, de l'Institut d'Estudis Superiors d'Empresa, deia que els governs, potser des d'una visió excessivament darwinista en l'econòmic, havien de fer el següent: mantenir la major part del que queda, potenciar allò que és locomotora d'altres activitats econòmiques, potenciar allò que afegeix molt de valor, potenciar allò que té un nivell tecnològic acceptable, mantenir allò que està més o menys protegit per un saber tradicional, potenciar oportunitats que encara apareixen a nivell internacional. Repeteixo que si des de l'oposició algun grup digués que aquesta és la política únicament que es porta des del Departament d'Indústria s'equivocaria. El Departament d'Indústria porta aquesta política, possiblement des del punt de vista liberal o darwinista, tal com he dit abans, i hauria de ser considerada com una de les parts importants, però més enllà d'això un govern no té solament la responsabilitat de promocionar els comptes d'explotació de les indústries i empreses catalanes, sinó que a més serveix els ciutadans i el territori i en aquest sentit ho complementa, a més a més, amb una missió àmplia de reequilibrament territorial.

Si féssim un esment de tots els ajuts que s'han fet en els darrers anys, des del 88 al 92, 93 i 94, en el sentit del que s'ha donat per càpita a cada una de les comarques d'incentivació industrial de Catalunya, ens adonaríem que la primera, que és la Conca de Barberà, està a 30.000 pessetes per habitant i la setena, per exemple, com és l'Urgell, estaria al voltant de 15.000 pessetes per habitant. Però això no vol dir res; ha sigut o no ha estat correcta aquesta política de promoció i reequilibrament territorial des de la responsabilitat del Departament d'Indústria? Això, ho podem notar i ho podem constatar, precisament, perquè l'aportació de la inversió a la renda disponible és superior, precisament, en aquestes comarques on s'ha fet aquesta política des del Departament d'Indústria que a la resta de comarques catalanes. I això ho demostra realment l'aportació i el percentatge de participació de la inversió en la renda disponible, com ho diem. I no solament això, sinó que en proporció al número d'habitants la inversió en els darrers cinc anys en aquestes comarques ha estat superior a la resta de les comarques de Catalunya. I això vol dir que el Govern de la Generalitat, el Departament d'Indústria de la Generalitat, ha aconseguit incentivar la inversió a les comarques més desfavorides de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, senyors diputats d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana, el Govern de la Generalitat complementa una visió en el que és l'objectiu de promocionar el compte d'explotació de l'empresa i, al mateix temps, una visió àmplia del territori en relació amb els seus habitants. Aquest és un bon model que no s'inscriu en una lògica exclusivament liberal, sinó que podríem considerar d'una economia social de mercat, on el mercat ha de complir la seva funció, però sota unes prioritats d'àmbit social, que són les que marquen el Govern pel fet d'haver-hi dipositat la confiança als ciutadans de Catalunya. La política del Departament d'Indústria de la Generalitat de Catalunya ha estat absolutament correcta, al nostre entendre, des del

Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè ha permès rendibilitat dels actius nets de la indústria catalana, el seu plantejament financer, rendibilitats dels actius d'explotació i adequació, lògicament, de les despeses i de la massa salarial en el que representa una economia competitiva en el context europeu. Possiblement un dels estudis que ha tingut més impacte en els darrers temps, que són els estudis fets pel professor Enric Genescà i Vicente i el professor Sales, de la Universitat Autònoma de Barcelona, deia que es tracta de ser competitiu sense haver de renunciar al nivell dels salaris, i això únicament és factible augmentant la inversió, especialment en actius intangibles, que han de permetre produir i vendre béns i serveis de més valor per als clients. Doncs bé, això és realment el que fa el Departament d'Indústria de la Generalitat de Catalunya: fer possible que sense un intervencionisme que pogués coartar la mateixa llibertat de l'industrial a l'hora d'invertir i promocionar el seu propi producte, li posa a l'abast tota una sèrie d'organismes autònoms que permeten que precisament les empreses puguin consolidar la seva posició en el mercat estatal i en el mercat internacional, de tal forma que pugui dur a terme, amb uns costos acceptables, les seves polítiques d'expansió, i això només s'aconsegueix creant valor afegit a base de promocionar els seus intangibles.

Certament, Stigler, en una reflexió sobre el que ha sigut el pensament econòmic al llarg d'aquest darrer segle, deia que possiblement l'equilibri paretà no tindria sentit si no es tinguessin en compte les petites irracionalitats dels inversors, i això és precisament el que cal tenir en compte. I això el Govern de la Generalitat ho complementa a base de donar confiança al país, a l'inversor i a l'industrial, donant suport a aquelles polítiques a nivell estatal que, influint en les magnituds macroeconòmiques, donin la confiança suficient perquè es pugui produir una inversió cara al futur, per tal de fer una millora en el teixit industrial de Catalunya. Però també és veritat, la indústria catalana és una indústria que encara té mancances. Així també ho demostrava un estudi fet per Arthur Andersen i la Universitat Autònoma de Barcelona, en el sentit que entre un 60 i un 70% de les indústries de Catalunya no fan planificació estratègica més enllà d'un any. La Generalitat de Catalunya, a través del seu Departament d'Indústria, el que fa és posar a l'abast de totes les indústries catalanes aquells organismes, aquelles possibilitats, aquella informació que precisament faci que el nivell de planificació de les nostres indústries els permeti consolidar les seves posicions de cara al futur. Essent així que els explicarà el meu company diputat el senyor Sabanza quin és el contingut de la política dels diferents organismes que estan lligats al Departament d'Indústria i no de forma absolutament autònoma, i que se subjecten lògicament als mecanismes de control públic que ens ha dotat el nostre propi Estatut, com és el Parlament de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, al criteri del Grup de Convergència i Unió, la política que fa el Govern de la Generalitat és l'ajustada a les actuals circumstàncies. Al cap i a la fi, les papallones que eren de colors diferents no es van poder

adaptar al medi i per això sucumbien davant de la voracitat dels ocells. Les empreses catalanes s'adapten i agafen el color dels temps, aquell color que es farà necessari i aquell color que té actualment la Unió Econòmica Europea: el color de la competitivitat. I això és el que es promou des del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Ara el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya pot acabar de defensar... Senyor Portabella, té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per acumular les esmenes 520 i 524; fan referència als temes energètics d'aquest Departament.

Bé, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat basada en tres punts; un, la migradesa pressupostària de –concretament– l'Icaen, l'Institut Català d'Energia; el segon, l'eficiència d'aquests pressupostos, que hem pogut analitzar en funció de l'eficiència que ha tingut en els altres anys, i el tercer punt, l'orientació política d'aquests pressupostos.

Bé, nosaltres voldríem començar fent una comparació que hem fet, que creiem que és bastant correcta, i hem buscat una institució semblant a l'Icaen, a Europa, que està en una regió europea com és Rhône-Alpes, que també forma part dels Quatre Motors d'Europa, i que ens trobem amb una comissió parlamentària per parlar dels diferents temes ambientals. Aquesta institució, que és paral·lela, que potser en certa manera homòloga a l'Icaen, es diu Rhônalepnergie, i quan es comparen pressupostos i es comparen les orientacions polítiques es veuen diferències molt substancials. Per exemple, en aquesta institució Rhônalepnergie es gestiona dues vegades l'energia que es gestiona a Catalunya, i són ells els màxims responsables d'aquesta gestió, i tenen un pressupost d'explotació de personal que és un terç el de l'Icaen. Per tant, tot i que s'encarreguen de la gestió del doble d'energia que Catalunya, tenen menys personal, amb un percentatge de pressupost d'explotació menor, però en inversions tenen una diferència molt substancial amb el que té l'Icaen. Només els posaré un exemple; en un sol programa de Rhônalepnergie, referent a l'estalvi i eficiència en edificis públics, dintre de la seva regió, destinen el mateix pressupost que el Govern català destina a l'Icaen. Bé, on rau la diferència? Doncs mirin, la diferència rau en el fet que Rhônalepnergie realment desenvolupa programes d'energia renovable i, en canvi l'Icaen, en el que fa referència a energies renovables no passa de fer demostracions, que, per cert, són molt brillants, però que després no desenvolupen una línia d'actuació i de penetració en el sector de les proves que ells mateixos han fet, almenys a Catalunya.

Entrant en els pressupostos, i també de manera molt sintètica i molt ràpida, nosaltres demanàrem que properament, tot i que aquest any ja s'ha notat un petit esforç, doncs, clarifiquéssim més els pressupostos de l'Icaen, perquè estan

tots en partides que no se sap ben bé cap on aniran, i que es creïn partides concretes que puguin endegar línies concretes i que cobreixin realment sectors per als quals s'han trobat tecnologies i demostracions molt eficients que ha fet el mateix Icaen; però és que això en realitat no surt. Dos exemples: del pressupost d'explotació de l'Icaen, on es destinen 543 milions, 242 estan a «Despeses diverses», és a dir, aproximadament un 50%, i del pressupost de capital el 100% va destinat a la compra d'accions de societats i empreses públiques. Punt i ratlla. Vostès entendran que saber, mitjançant la lectura dels pressupostos, què fa l'Icaen es fa difícil. El que passa és que gràcies a la publicació que fa Eficiència Energètica i que, en bona part, reflecteix què està fent aquest Institut, ens podem anar assabentant del que fa. I en aquest sentit, en l'orientació política que es dona a l'Institut Català d'Energia, doncs, nosaltres compartim la mateixa preocupació i els mateixos esforços que fa el Govern en el que fa referència a la cogeneració i a la trigeneració. Però, més enllà d'això, ja no estem d'acord amb gairebé res del que fa aquest Institut. Per exemple, en estalvi energètic; mirin, en estalvi energètic, pràcticament, a part d'uns díptics –que, per cert, són molt simpàtics, però que no es tracta que siguin simpàtics, sinó que serveixin per a quelcom–, no es fa pràcticament res.

Nosaltres creiem que seria el moment d'incorporar les companyies elèctriques en la tasca de fer aquest estalvi energètic. Això no és cap idea genial ni cap compromís especial per part del Govern, amb relació a les companyies elèctriques, sinó que és el que es fa a gairebé tots els països d'aquests que anomenem del Primer Món, menys aquí. Hem fet uns comptes referents a l'estalvi energètic: nosaltres hem pensat que una de les primeres coses que es podrien fer seria la de substituir les bombetes d'alt consum per les de baix consum i alta eficiència i que es podria començar per edificis públics; perquè fos un canvi significatiu, un canvi substancial, que s'observés, amb 2.000 milions de pessetes en tindríem prou. Vostès poden pensar: «Home, Déu n'hi do, 2.000 milions de pessetes», però, és que, és clar, les companyies elèctriques es gasten 60.000 milions de pessetes per a la seguretat, la descontaminació i l'increment de producció de les nuclears. Per tant, si vostès comparen 2.000 milions de pessetes amb 60.000 milions de pessetes, s'adonaran que això és una gran inversió, i és una gran inversió que va dirigida cap on s'intenta dirigir tot el que fa referència als temes energètics, que és l'estalvi energètic, l'aïllament energètic, el que en podríem dir els «megavats», és a dir, això, lògicament, no existeix científicament, però que significaria reaprofitament dels vats i, per tant, estalvi. No veiem que això es faci des del Govern, però és que, a més a més, tampoc veiem que intentin promocionar aquells estris, aquells electrodomèstics d'ús domèstic que poden comportar també un gran estalvi energètic. Una mostra: per promocionar els electrodomèstics eficients en gran àrees comercials, que a nosaltres ens semblaria una cosa molt positiva i que, d'algun manera, podria quedar inclosa en la partida 219 dels pressupostos de l'Icaen, el Govern de la Generalitat hi dedi-

ca 67 milions de pessetes, una quantitat francament inútil, per com és de petita i migrada. Però, és que en aïllament, un altre dels altres grans blocs que poden generar aquests «megavats» als quals abans feia referència, en la partida 219 hi destinem 6 milions i mig. Diguin-me vostès de què serveixen 6 milions i mig per a la promoció de l'aïllament, i més tenint en compte quan existeix la normativa, la NRE-AT/87, que promociona, que potencia, aquests aïllaments. Aïllaments que, pel nostre costat, creiem que caldria començar per edificis públics, i caldria que aquesta normativa es complís, ja que existeix, en les edificacions de nova construcció.

En solar passiu, en el que fa referència com a energia renovable a solar passiu, ens trobem que les destinacions que queden clarificades dintre dels pressupostos són: de 4 milions per a l'atles solar i de 8 milions als municipis en la partida 219.07. Francament, una partida de 8 milions per als municipis de Catalunya per potenciar el solar passiu és una pèrdua de diners, no serveix absolutament per a res. O s'ho prenen seriosament i posen els diners suficients perquè realment es pugui afavorir el solar passiu, o el que estem fent realment amb aquestes petites partides és perdre aquests diners. I, a més a més, aquí hi ha exemples que han estat molt positius. A Montbrió del Camp, per exemple, una d'aquestes proves, experimentacions que ha fet l'Icaen ha sortit molt bé; tenen una escola amb un rendiment òptim. I a l'escola d'Agramunt les finestres *sap*, que són unes finestres que capten..., bé, és igual, que entren dintre de solar passiu, doncs, també han donat un gran resultat; tant és així que en uns programes europeus, en uns programes europeus d'un projecte que es diu Rema, que està dintre del Thermie, es crea una comissió de diferents científics, diferents tècnics que formen part de diferents països, i els catalans hi contribuïm amb aquestes finestres; les finestres *sap*. Fixin-s'hi bé, a Europa s'interessen per potenciar aquestes finestres i a Catalunya, que és d'on sorgeix la tecnologia i on es fan les primeres proves, no s'estén i no es fa penetrar en el mercat. I així contínuament podríem parlar de tots els altres elements que fan relació a les energies renovables.

Molt breument, sobre solar actiu. Els pressupostos no reflecteixen en cap moment la voluntat d'incrementar aquest sector ni en domicilis ni en la producció d'aigua sanitària. En fotovoltàica es va fer una electrificació rural, però es va aturar, s'ha alentit de manera espectacular, i les experiències urbanes, que diguem que ara ja tocarien, doncs, la veritat és que no sé si se n'ha fet alguna, però, en tot cas, si se n'ha fet alguna, ha estat tan discreteta que no ens n'hem assabentat; en aprofitament de biomassa s'ha fet aquest autobús mataroní de biogasoil, que n'estem molt contents, però és un, eh?, i a veure si fem quelcom més; no hi ha programes de recerca, aquí..., i en definitiva, jo el que voldria dir, ja per acabar, és que el transport, que significa un 37% del consum energètic de Catalunya, té en els pressupostos de l'Icaen, en la partida 219.10, 5 milions de pessetes, per a transport; senyores i senyors diputats, 37% del consum energètic a Catalunya, 5 milions de pessetes.

Bé, reclamem que l'Icaen, doncs, faci uns pressupostos més seriosos, es prengui amb molta més seriositat també tot el que són les energies renovables, i a veure si ens en sortim, d'aquest 0,5%, d'aquest més que discret 0,5% d'energies renovables que actualment tenim a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Esmenes socialistes; el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable president. Molt breument... Es tractaria de les esmenes 512, 515, 518 i 521, i, si vostè m'ho permet, seré molt breu i, si pogués donar una mica més de temps als companys senyor Oliart i Rosa Barenys, a la 534 i la 549, intentaria reduir moltíssim el meu temps per deixar una mica més..., a la seva benevolència...

El Sr. PRESIDENT: Dels seus excedents se'n pot fer algun endós...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Molt bé, gràcies, molt amable, president. Bé, nosaltres varem presentar aquestes esmenes pels següents motius: d'una banda, perquè tot i coincidir amb les potencialitats d'aquestes empreses —que hi coincidim—, pensem que era una bona manera, unes bones eines per complementar l'acció de govern del Govern central, en tots els temes..., pel que fa a la indústria a Catalunya, i, per tant, de corregir les mancances que posava en relleu el senyor Tomàs, que encara existeixen en el teixit industrial, que n'hi ha, però, sabent que era una bona eina, no estem del tot contents ni del tot satisfets de la gestió feta en aquestes empreses, no? Trobem que hi ha hagut mancances, hi ha insuficiències, trobem que no han estat a l'alçada de les seves potencialitats... En realitat hi hem destinat moltíssims diners: enguany hi destinem pràcticament més de la meitat del pressupost d'Indústria, i, històricament, des de la seva fundació, hi hem acumulat pràcticament 60.000 milions de pessetes. Nosaltres pensàvem i pensem que aquestes entitats, eines amb les quals estem d'acord, doncs, s'haurien de millorar moltíssim, hauríem d'optimitzar moltíssim les seves possibilitats per aconseguir millor formació, millor assessorament a les nostres empreses.

Malgrat tot, en el debat del pressupost, al llarg de les diverses fases, primer en Comissió varem coincidir amb el Grup de la majoria a redactar una esmena transaccional que instituïa un òrgan administratiu per tal de controlar i poder, doncs, vetllar per les participacions de la Generalitat, d'Indústria, amb les SA amb les quals participem des del punt de vista industrial. Pensàvem que això és important per tal de poder veure i analitzar tal com estan funcionant aquestes participacions, que hi són, certament, en benefici i interès de la nostra indústria. I també al llarg del plenari hem consensuat una esmena, en la qual mandatem al conseller d'Indústria que en el primer trimestre de l'any comparegui a la Comissió d'Indústria per tal d'informar dels plans d'actuacions de totes aquestes empreses. Per tant, tindrem temps de poder discutir, de poder analitzar i de poder compartir o discrepar de les accions que fan i proposar-ne de noves que poguéssim creure.

Per tant, per aquest procés de confiança que obrim amb el Govern de la Generalitat i amb el Grup de la majoria, d'aconseguir una millor transparència i un millor rigor, al nostre entendre, en l'aplicació de recursos a aquestes entitats, importants entitats, doncs, donaríem per defensades aquestes esmenes, però retirant-les i, per tant, no posant-les a votació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra? El senyor Sabanza té la paraula.

El Sr. SABANZA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, possiblement hauria estat una solució prendre per part de tots els grups el mateix determini que el Grup Socialista a la vista de l'esmena transaccional aprovada en el tràmit del text articulat, donat que molts dels dubtes o, amb més incidència en els dubtes que presentaven aquí, segur que el conseller d'Indústria, en la seua compareixença, els farà llum sobre, ja dic, aquests dubtes. No essent així, em permetran que incideixi en el que ja els ha explicat el meu company, el senyor Ramon Tomàs, que són els criteris d'actuació del Departament d'Indústria i Energia, que es basa en dues grans línies d'acció aplicades a l'activitat energètica i industrial del país: per una banda, la potenciació de l'activitat industrial com a suport bàsic de la socioeconomia catalana, i, per l'altra, el control d'aquesta activitat industrial, tot el que fa referència als equips susceptibles de produir danys a béns i persones, assegurant el compliment de la normativa aplicable i el seu desenvolupament i adequació.

Per fer realitat aquestes dues línies, el Departament d'Indústria i Energia ha marcat uns objectius encaminats, entre altres coses, a aconseguir crear un entorn favorable a les iniciatives empresarials i fomentar la competitivitat, la innovació i la qualitat en totes les manifestacions de l'activitat industrial, impulsar i afavorir un desenvolupament industrial més equilibrat territorialment, promoure el desenvolupament de recursos energètics i incorporar criteris mediamambientals als dissenys de les polítiques industrials.

En la consecució d'aquests objectius es dibuixen tres grans àrees d'actuació: en primer lloc, les actuacions reglamentàries; en segon, els serveis a la indústria, i en tercer, la promoció industrial i la competitivitat. Les actuacions reglamentàries, l'ordenació i el control de les activitats industrials, és el que s'ha de dur a terme més directament per l'estructura administrativa del Departament, i, en canvi, les altres dues àrees, la de serveis a la indústria i la de la promoció industrial i competitivitat, són les que, en part, necessiten la flexibilitat funcional i l'agilitat de gestió que li poden donar les empreses públiques i seguir el ritme que marca l'activitat industrial i empresarial, per aconseguir aquesta efectivitat que es persegueix.

En la prestació dels serveis a la indústria, tenim..., el Departament d'Indústria i Energia s'ha dotat de dues empreses, com són el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions i l'Institut..., l'Idiada. Per a augmentar el nivell tecnològic de la nostra indústria és un element clau la competitivitat, i cal

disposar d'un conjunt d'infraestructures avançades adequades a les seues necessitats en matèria de recerca aplicada, de producció de tecnologia i desenvolupament industrial, que les empreses individualment vostès saben que, pels seus costos, no poden abordar. En aquest sentit, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions té, entre altres, les funcions de prestar serveis a la indústria, mitjançant l'assaig i l'anàlisi de materials i productes industrials, calibrar aparells de mesures, fer dictàmens, certificacions, peritacions, etcètera, i també elaborar estudis i efectuar investigacions amb mitjans propis o en col·laboració amb la universitat i altres centres públics i privats. Les dotacions d'enguanys del Laboratori són, les que vénen per a inversions, 1.015 milions de pessetes; això representa un 16% menys, però els he de dir, contestant un dels dubtes que vostès presentaven, que això és degut, per un cantó, que els serveis que dona el Laboratori, igual com passa amb l'Idiada, s'han incrementat, i, per tant, facturem més diners i necessiten menys recursos del Departament, i també, per altra banda, que com que són instal·lacions que han necessitat una forta inversió en anys passats, doncs, aquestes instal·lacions ja estan molt avançades i, per tant, requereixen menys aportacions a inversió per part del Departament. No és que s'hagi abaixat o que s'hagi reduït la destinació, la dotació o la importància d'estes dues empreses, sinó que, ja dic, per un cantó facturem més, perquè tenen més clients, i, en segon lloc, les grans inversions ja s'han fet en els anys passats, i per això vostès saben també que una part molt important dels recursos que reben des del Departament van adreçats al pagament d'interessos i a l'amortització dels crèdits que, al seu dia, est Parliament, mitjançant el pressupost, va autoritzar perquè fossin una realitat.

També els puc dir que l'evolució que ha tingut el Laboratori, per exemple, doncs, passa de..., en nombre de dictàmens, l'any 85, 2.688, ha passat a 8.524 el 93: s'ha multiplicat per tres vegades, el nombre d'empleats s'ha duplicat i la facturació en el mateix període s'ha multiplicat per vint-i-tres. Crec que això demostra a bastament l'interès i l'efectivitat d'aquest Laboratori, que és una peça, una eina fonamental per al desenvolupament i la competitivitat de les indústries catalanes.

El mateix passa amb l'Idiada, que com vostès saben es dedica a la prestació de serveis de tecnologia per encàrrec de les empreses del sector de l'automòbil, tant de fabricants de vehicles com de parts i components. També l'Idiada forma part, a través de l'Institut universitari, adscrit a la Universitat Politècnica de Catalunya, dintre del que és l'adequació a l'ensenyament de les noves tecnologies.

No els cansaré amb el detall del que fa l'Idiada, perquè crec que és de tothom conegut, si bé els diria que les inversions necessàries per a l'any 95 augmenten d'un 6%, i, en canvi, les de despesa corrent baixen un 2,3%. Ja els he dit abans quins eren els motius: major facturació, perquè dona més serveis, i menys necessitats d'inversió, perquè les inversions més importants ja s'han fet al llarg dels darrers anys.

En la tercera gran àrea de què els parlava, la d'actuació..., la del foment de la competitivitat de les empreses, s'actua en la creació d'un marc on les empreses catalanes puguin obtenir avantatges competitius per la via de la millora del disseny, de la tecnologia i de la qualitat. Aquestes accions es porten a terme bàsicament a través del Cidem, amb l'execució de nou programes detallats a l'Annex per programes, que inclouen des de l'elaboració d'informació, actuacions tecnològiques, captació d'inversions, promoció de l'artesania, assessorament industrial, actuacions generals de qualitat, de reequilibri territorial i de reforçament de la competitivitat, amb un total de 1.231 milions de pessetes. Hi ha, potser, una de les activitats més importants del Cidem, que és la del reequilibri territorial. La incidència en el reequilibri territorial, semblava que vostès, doncs, tenien els dubtes en est cas, perquè parlaven d'un increment molt important, més d'un 119% de les dotacions del Cidem per a l'any 95, i, en canvi, deien que no sabien —o no ho sabien veure o creien que no existia— una política de foment del reequilibri territorial. I els vull dir que de tot l'increment que rep el pressupost d'inversions del Cidem, 1.715 milions de pessetes —o sigui, la totalitat—, 1.715 milions de pessetes, van, a través d'EPLICSA, al reequilibri territorial i, també del Cecapri, a la captació d'inversions estrangeres. Per tant, l'esforç de l'any que ve, de l'any 95, del Cidem, i, per tant, del Departament d'Indústria i Energia, en el reequilibri territorial, és el més important dels últims anys, donat que, a través de la nova empresa EPLICSA, hi aplica 1.715 milions de pessetes.

Vull manifestar-los també que, a part d'estos 1.715 milions de pessetes, fa dues inversions importants, o dues despeses importants, el Cidem: una d'elles va adreçada a concedir subvencions de capital a les empreses amb projectes de productes competitius que realitzin les anàlisis en la xarxa integrada de laboratoris de la Generalitat, per un import de 200 milions de pessetes, i, una altra, a concedir subvencions de capital a les empreses amb projectes de R+D, a la qual destina 100 milions de pessetes.

També els voldria dir que el nivell d'utilització de la xarxa del Cidem és altíssim; així ho demostra l'última informació, que és de l'octubre del 94, en què s'han atès 2.810 consultes, i que en la mitjana del que portem de l'any 94 està al voltant de les 2.600 consultes mensuals, en tot tipus de sectors i activitats que rep el Cidem en les seues oficines centralitzades i també en les seues delegacions territorials.

Ja els he dit abans que una de les parts importants de l'actuació del Cidem per a l'any que ve, de les més punyents, és el tema del reequilibri territorial. Vostès saben que a través d'EPLICSA, ja els ho he dit, s'inverteixen 1.715 milions de pessetes, dels quals més de 900 van a noves inversions, i vostès saben que EPLICSA és l'empresa que utilitza la Generalitat per a la participació de capital en empreses en crisi que afectin territori o sector. Tenim exemples clars, com és el cas de Taurus, Tagra, Jumberca..., en què, doncs, per motius de l'activitat del sector o, més concretament, per les repercussions que podria tenir territo-

rialment, localment, la desaparició d'una indústria, es fa moltes vegades necessari —perquè per part de tots els grups així es demana i s'exigeix al Govern de la Generalitat— actuar perquè esta activitat industrial continuï existint. EPLICSA és l'instrument que utilitza la Generalitat, i, a més, amb una dotació important per a l'any que ve.

Una altra empresa utilitzada, dependent del Cidem, és el Cecapri, Centre Català de Promoció i Reconversió Industrial, que es cuidarà, a partir de l'any 95, de dur a terme les actuacions que feia l'àrea internacional del Cidem fins ara, i que s'ha creat, per la seua importància, una nova empresa, més deslligada del que és el funcionament normal del Cidem, que es destina, el Cidem, a les accions més globals i més àmplies, i té una dotació per a l'any que ve de vora 250 milions de pessetes.

Pel que fa a l'activitat en el camp de l'energia, el Departament d'Indústria disposa, per a dur a terme els seus objectius, de l'Icaen, l'Institut Català de l'Energia, que amb nou programes, que per part de molts de vostès han estat descrits, l'Institut complirà la finalitat que té encomanada, que és l'impuls i la realització d'iniciatives i de programes per a la recerca, l'estudi i el suport de les actuacions de coneixement, desenvolupament i aplicació de les tecnologies energètiques, incloses les renovables, la millora de l'estalvi i eficiència energètica, el foment de l'ús racional de l'energia i, en general, la gestió òptima dels recursos energètics en els diferents sectors econòmics de Catalunya.

Els nous programes més l'acció que l'Icaen durà a terme a través de dos empreses participades —una al cent per cent, que és Efiensa, que rep una important transferència de capital, i una altra que és participada al 50%, que és EISSA, que és la que té incidència a impulsar i facilitar la realització de projectes d'estalvi energètic i de millora d'eficiència energètica en establiments de la xarxa de centres sanitaris de Catalunya, que està participada al 50% per l'Icaen i l'altre 50% per l'ICS, Institut Català de la Salut... A través d'Efiensa es participa en dotze societats dedicades a la producció d'energia mitjançant plantes de cogeneració, amb una potencia global instal·lada de 115,8 megavats, i amb aquestes participacions ha mobilitzat una inversió global, bàsicament privada, que és de l'ordre dels 13.000 milions de pessetes, i la participació en aquestes catorze societats suposa un estalvi d'energia primària total per al conjunt de les instal·lacions de l'ordre de les 110.000 tones equivalents de petroli l'any, a part que també participa en societats que desenvolupen noves tecnologies en l'àmbit de les energies renovables, com són el parc eòlic del Baix Ebre, i en Teulades i Façanes Multifuncionals, SA, que desenvolupen les seves activitats en els àmbits de l'energia eòlica i fotovoltaica principalment.

He de dir-los, pel que respecta a l'Icaen —que també era un dubte que havia sortit reiteradament—, que una part important del seu pressupost d'inversions, 836 milions de pessetes, la totalitat, més ben dit, va a transferències per a la compra d'accions o la participació en altres societats. En aquest cas són, a Efiensa, 100 milions de pessetes; a EISSA,

12, i després hi ha una partida molt important, que són 718 milions de pessetes, que van a Petrocat –per un cantó, 400 milions de pessetes a fer front a l'ampliació de capital corresponent al seu 40% de participació, i 318 milions al pagament de l'últim termini de la compra que al seu dia es va fer per part de l'Icaen del paquet d'accions que disposava el Cidem.

De tots és sabut que un element important de contingut de la sobirania o l'autogovern de Catalunya, o de tot país, és el control o la incidència en la política energètica. Desgraciadament, hi ha alguna de les parts que formen este sector en les quals no s'hi ha fet incidència, i crec que és important que, com a mínim, en el de la distribució dels hidrocarburs des de la Generalitat es pugui tenir una incidència, a través de la participació en Petrocat. D'aquí ve que els 836 milions de pessetes del capítol 8 de l'Icaen vagin tots ells destinats a la compra de la participació en diverses empreses.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats. Suposo que haurà quedat prou clara quina és la política del Departament pel que respecta a l'acció de les seves empreses. Remetre'ls, si no ha estat de la seua satisfacció, a la comparança que dintre del primer trimestre de l'any 95 farà el conseller d'Indústria i Energia a la Comissió d'Indústria per a explicar el programa d'actuacions de l'exercici 95 de les empreses públiques i que de ben segur que, si vostès ho haguessin tingut un compte, ens hauríem estalviat este tràmit de torn en contra de les esmenes presentades a les diverses empreses del Departament d'Indústria i Energia.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Passem al Departament de Comerç, Consum i Turisme. Esmena 525 i 528, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. No farem cas a alguna de les recomanacions que diuen que la millor esmena és l'esmena no presentada, perquè creiem que és contraproductiu i que podria caure, fins i tot, en antidemocràtica aquesta observació d'un diputat de la majoria. I no ho farem, a més, perquè creiem que, si l'any passat vam fer una esmena a la totalitat del Departament, enguany podríem dir que, com a poc, correspon la mateixa amb un 3,5% d'increment. I dic això perquè el Departament de Comerç, Consum i Turisme és el parent pobre del Govern i enguany té un nivell de prioritat que l'ha fet incrementar el seu pressupost de 7,10 mil·lions respecte a l'any anterior, és a dir, no arriba a 6 milions de pessetes més; per tant, hi ha, si més no, com que no s'apuja ni el 3,5%, que seria el mínim que s'hauria d'apujar, per això dic que tenim, com a poc, inicialment, més motius que l'any passat.

I, això, ho podríem entendre des del punt de vista que si el Govern fixa prioritats en l'austeritat, en el que és l'economia productiva, en el que ells defineixen com a actuacions més importants i menys importants, no s'entén per part de l'Executiu que la prioritat sigui ni el comerç, ni el consum, ni el turisme, tot i que, com va quedar demostrat i ratificat,

el sector turístic representa alguna part molt important del producte interior brut català i que és un dels sectors principals, però, evidentment, no és prioritària la seva actuació des de l'Executiu. I això no ho és enguany, sinó que tampoc no ho era l'any passat, perquè observem que fa dos anys que baixa el Departament, i que baixa de 8.473 milions que tenia l'any 93, i que representaven el 0,59% del Pressupost del Govern, als 8.236 d'enguany, que signifiquen només el 0,51% del Pressupost, poc menys de la vintena part..., d'una dos-centena part.

I el que a més a més agreuja la situació és, per una banda, que hi ha un increment de sous –si no es modifica la plantilla, és normal–, un increment de sous que puja el 3,7%, la qual cosa, evidentment, vol dir que hi ha menys disponibilitat pressupostària per a fer el mateix que es podia fer l'any passat –si els recursos són els mateixos, el nivell de vida puja i els sous pugen, hi ha menys diners destinats a fer actuacions externes del Departament–, o que hi han menys necessitats. Es pot detectar des del Departament que serien menys necessitats, perquè sí que veiem que a part dels sous, del que seria obligatori, pugen també els incentius en hores extres, en la mateixa proporció –vol dir que seguirem fent les mateixes hores extres per a fer menys feina que l'any 94–; curiosament, puja molt l'increment de les dietes –les dietes de locomoció pugen un 14,6%, bastant inexplicable si entenem totes les consideracions anteriors–, pugen de 48 a 55 milions, i també puja molt l'apartat d'inversions, però no les inversions enteses globalment, que pugen 114 milions de pessetes, de 1.034 a 1.148, sinó que el que pugen són les inversions internes, les inversions pròpies de la seu del Departament: 100 milions de condicionament d'immobles, 8,4 de mobiliari i 45 d'informatització dels serveis. És a dir que pràcticament la major part de recursos en inversió es destina només a la major confortabilitat dels funcionaris, i, juntament amb aquest increment de sous, dietes i incentius, diríem que també a l'increment de la burocratització.

A part d'això, dir que poques novetats més hi han. La Direcció General de Turisme augmenta també l'apartat d'inversions de 83 milions, però manté 300 milions de publicitat i d'imatge turística; és a dir, pareix que l'actuació més important per part del Departament és la publicitat en la imatge, la venda del producte, sense preocupar-se tant si el producte té la qualitat necessària per seguir engrescant la gent que l'utilitza. I el que també ens sorprèn és que bona part d'aquest increment d'inversió està destinat al capítol d'estudis, recerca i assessorament en el sector de turisme, és a dir, a estudis que l'any passat teníem 56 milions, l'any 94, i per a l'any 95 se'n preveuen 140. I això no deixa de sorprendre perquè, després de l'anàlisi aprofundida, seriosa, contrastable internacionalment que se'n va presentar pel mateix conseller en el debat de política turística, resulta que ara ens hem de gastar 140 milions més per a seguir aprofundint en els estudis de recerca sobre el turisme. Ens sembla, si més no, difícil de compaginar amb la resta de les actuacions, perquè la resta d'actuacions és un manteniment o una baixa.

Cal fer constància de la Direcció General de Consum, que cada vegada més és una simple anècdota; pensin vostès que en total té 223 milions, 6 menys que l'any passat, i que entenem que, vist el pressupost de l'Institut Català de Consum, que en aquests moments ja és superior al de la mateixa Direcció General de Consum, que passa a 266 milions, potser el que podríem fer seria suprimir la Direcció General o suprimir l'Institut, i entre els dos potser faríem una sola cosa, perquè tindríem a la vora de 450 milions, estalviaríem burocràcia, estalviaríem repetició d'algunes gestions, ja que els 21 milions que s'incrementen de l'Institut Català del Consum no són per a actuacions específiques, perquè se manté el capítol 4 i el capítol 6, «Transferències i inversions», en menys del 30% dels recursos i de les disponibilitats pressupostàries, i que aquests 21 milions d'increment van únicament i exclusivament a compra de béns corrents, és a dir, a capítol 2, de manteniment. Per tant, cap variació substancial en tot el que és la política de consum.

I, ja passant també a la disminució de les transferències, cal dir que, tot i que les transferències representen encara el 54,5% del total del pressupost, pugen a 4.486 milions i representen una disminució del 3,5, aproximadament, sobre el de l'any 94. D'aquestes transferències, que són actuacions que no hem criticat mai en principi, sinó en la finalitat, veiem que la part del lleó, com sempre, la porta la Direcció General de Turisme, que en reparteix 2.793, i que aquí hi segueix havent, per una banda, el manteniment, l'estabilitat dels 900 milions que es destinen al Consorci de Promoció Turística, i que, curiosament, la part aquella *ex aequo* amb altres departaments de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, que la xifren aquí en 6.700.000 pessetes... Però hi han dos qüestions de què voldríem fer especial referència. Per una banda, que hi han 325 milions a corporacions locals, en programes específics, dels quals 220 milions van a ajuntaments per a instal·lacions d'esquí nòrdic; indica quina és la preferència del Departament quant al que són les actuacions de cara als ajuntaments: afavoreixen en més dels dos terços dels recursos destinats a ajuntaments —aquells que tenen instal·lacions d'esquí nòrdic. I, dels 1.313 de les empreses privades, 1.100 —1.100—, és a dir, la gran majoria, són per a instal·lacions ja existents, d'acord amb el desenvolupament per programes que ens han facilitat enguany, que són: per a millores de restaurants, per a millores d'establiments hotelers, i hi ha una espècie de calaixó de sastre, on caben programes de la neu, de ports esportius i de cases de pagès, tot barrejat entremig, i no cal dir quina serà la part que s'emportaran les cases de pagès i quina la de neus i la de ports.

En definitiva, hi ha molt poc de promoció i de control de nous segments turístics —el turisme de natura, el turisme rural, el turisme de muntanya—, poca voluntat de promoure aquestes actuacions i que fins i tot contradiuen les mateixes manifestacions, més que resolucions, fetes pel conseller en el debat de política turística i que ens fan suposar que és molt difícil canviar la rutina i que de les paraules no es deriven uns fets significativament diferents que fossin l'aplicació d'aquell debat de política turística.

Per aquestes raons comprendran que no podem votar a favor aquests pressupostos, i demanaríem la seva reformulació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Popular, esmena 526; el senyor Ros té cinc minuts.

El Sr. ROS: Molt breument, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, l'any passat nosaltres també vàrem presentar esmena de retorn als pressupostos del seu Departament, i la vàrem presentar perquè vàrem detectar que hi havia una baixa respecte als pressupostos de l'any anterior, i no solament per aquesta baixa que hi havia hagut, sinó perquè considerem que són uns pressupostos, els del Departament de Comerç, Consum i Turisme, fonamentalment, que s'haurien de primar, com és el cas d'un departament, al nostre entendre, productiu, un departament cabdal, important dintre del món socioeconòmic del nostre país.

En aquest sentit creiem nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, que tots els departaments que tenen quelcom a veure amb el sistema productiu del nostre país haurien de tenir un reforçament, i el seu és un d'aquests, un de fonamental; el sector del turisme representa aproximadament, crec, un 12% del PIB d'aquí, a Catalunya. I avui dia hem vist que dintre de la situació econòmica actual el sector turístic, que té una interrelació amb el sector comercial, ha sigut el que ha salvat situacions greus que podrien haver sorgit.

L'any 93 vostè tenia un pressupost de 8.473 milions de pessetes —representava un pressupost, al nostre entendre, ja baix—; l'any 94 l'abaixen encara més, 8.230 milions de pessetes, i l'any 95 passem a 8.236 milions de pessetes, li han pujat 6 milions de pessetes. Jo crec li han baixat fins i tot respecte a l'any passat, en el sentit que no té cap tipus de relació amb l'increment de l'IPC i aleshores, doncs, 8.236 milions de pessetes aquest any 95 són menys, al nostre entendre, que 8.230 milions de pessetes l'any 94.

Ho repeteixo, per nosaltres és un sector importantíssim, i he de dir que solament per aquest fet ja nosaltres, com vàrem fer l'any passat i l'altre any, presentàvem aquesta esmena de retorn, aquesta esmena a la totalitat. Nosaltres, en definitiva, el que demanem és més diners per al seu Departament, i crec que en això coincidirem; aleshores també pot parlar de solidaritat, de la gestió de govern, i jo l'entenc i el comprenc, però crec que aquest Departament, creu el Grup Parlamentari Popular que aquest Departament, precisament, és un dels departaments que hauria de tenir un impuls econòmic important.

Però a més a més hi han tota una sèrie de qüestions, després, com per exemple en el tema del capítol 1 i el capítol 2 dels pressupostos del seu Departament, que continuen creixent, que continuen havent-hi les inversions, encara que n'hi ha alguna més, en certa manera, són inversions molt condicionades i que al nostre entendre no faciliten aquest turisme de qualitat que vostè i jo compartim que ha de ser el futur turisme o el turisme en el qual hem de fer tots el possible per impulsar que sigui el que ve al nostre país. El tema

dels lloguers i dels béns immobles, per exemple, al Gabinet del Conseller i a la Secretaria General, lloguers de béns immobles, 145 milions de pessetes ho considerem excessiu; les dietes de locomoció, de trasllats, ja s'ha comentat, el 14,5% d'increment; en el tema d'estudis, 140 milions de pessetes considerem que és exagerat.

El capítol 7, de transferències de capital, a les ajudes a les corporacions locals considerem que hi hauria d'haver més ajudes, considerem que és minso el pressupost en aquest sentit. En la promoció i la millora del comerç i consum en el turisme també considerem que és molt minsa, que hauria de ser més elevada. I les ajudes al sector, o sigui, a les Pime, que són part fonamental aquí, a Catalunya, en el sentit que les Pime són les que realment rellancen l'economia, creiem que ara més que mai i en la situació actual haurien de tenir més suport que el que tenen en aquests moments i del que es veu en aquest pressupost. I en definitiva, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular, el pressupost, l'haguéssim fet d'una altra manera, i creiem que aquí va haver-hi un debat monogràfic de política turística, del turisme, i que les propostes de resolució que en el seu moment es varen aprovar en el Ple d'aquest Parlament, amb aquests pressupostos, li serà difícil poder-les complir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té dues esmenes a aquest Departament. Per defensar-les, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Per defensar l'esmena de retorn del pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme i de l'Institut Català de Consum.

D'aquell debat monogràfic sobre turisme que vam tenir en el que ara sembla el començament d'aquesta legislatura, jo crec que en vam sortir tots força, si no engrescats, potser sí esperançats, perquè em sembla que per un cantó es van posar unes bases teòriques d'una reconversió de política turística que ens semblava a grans trets encertada, i per altre cantó perquè va haver-hi també unes línies de consens evidents entre tots els grups d'aquesta cambra.

Any rere any, però, posteriorment, en la discussió dels Pressupostos, els grups de l'oposició ens hem trobat sempre en la mateixa coincidència, que és que em sembla que en els pressupostos del Departament en la seva globalitat –per dir-ho curt i ras– els diners que donen a la Conselleria perquè treballi en el tema de la política turística i també de la comercial i del consum són insuficients en aquestes tasques.

Ja en la defensa que féu el nostre Grup de l'esmena de retorn a la totalitat dels Pressupostos dèiem que Comerç i Turisme eren dos sectors claus avui en dia en l'economia del nostre país. A més a més, en un moment on la ramaderia, l'agricultura i la pesca estan en estat d'excepció i on la indústria es troba en moments de constants entrebancs i estrebadures, Comerç i Turisme són aquells sectors que van cap endavant de manera clara i que van sustentant l'economia de molts ciutadans i ciutadanes del nostre país, però a més a

més de molts pobles i ciutats del nostre país, on aquest sector, el comerç i turisme –que molt sovint tan lligats van–, n'és la base.

I en aquest sentit, és clar, la globalitat del pressupost mateix ja em sembla insuficient. Així com l'any 93 es va donar un bon pas endavant, d'aquells 7.680 milions es va passar a 8.473, i semblava que hi havia aquesta voluntat d'anar incidint per aquí –ja ho han comentat els diputats que m'han precedit–, el 94 significà una minva no només en aquesta voluntat d'anar endavant, sinó que va anar endarrere a nivell de pressupost, i enguany, bé, 5 milions més, amb aquestes xifres de 8.230 i escaig, és gairebé el 0%.

Ja ho vam dir l'any passat: per nosaltres li fan falta diners, li fan falta diners de manera clara. I abans d'entrar a discutir si vostè, senyor conseller, i el Grup de la majoria que li dóna suport –i per tant se'n fa solidari–, el gestiona bé o el gestiona malament, abans d'entrar a discutir això li fan falta diners. Li fan falta diners perquè, evidentment, per un cantó el món del comerç, tot i que –hi insisteixo– és un món que va endavant com a estructura econòmica, pateix problemes, com són l'enfrontament real entre les grans superfícies i el comerç tradicional, com són les campanyes de suport al comerç..., algunes d'elles –i em perdonarà que li ho digui– fetes amb el peu: aquests dies a Tarragona s'han queixat que han aparegut fulletons de propaganda dels comerços de Barcelona, i els comerciants de Tarragona s'han posat les mans al cap quan organismes oficials feien propaganda a Tarragona d'anar a comprar a Barcelona. Això passa a tot arreu. En la meua població, a Torredembarra, un regidor va tenir greus problemes perquè se li va acudir dir que la gent anés a comprar a la ciutat del costat, a la capital de comarca no administrativa, però sí econòmica, de Torredembarra, que és el Vendrell. Això passa a tot arreu, però, és clar, són coses que fan mal de veure i a més a més que demostren una no-planificació del tema, i en el cas del comerç la planificació, ni que després em surti algú dient que això sona a marxisme, soni al que soni, és igual –i el marxisme tampoc és res del qual els que no en som no n'hem de renegar, però tampoc hem d'obligar que en renegui ningú que en pugui ser–..., però, en tot cas, deia que la planificació és necessària, en aquest cas del comerç, per exemple.

I en el cas del turisme, enguany ha estat una bona temporada turística, evidentment que ha estat una bona temporada turística, però allò que se'n diu «parlem-ne». Una bona temporada per als tour operadors, segur; una bona temporada pel que fa a l'ocupació de les places, evidentment, però no una bona temporada per a tot el moviment econòmic que ha de comportar el turisme en la seva conseqüència; és a dir, no una bona temporada per al sector comerç de zona turística, no una bona temporada per al sector de la restauració de zona turística. Per tant, sí que hi ha hagut molta gent, evidentment, però una excellent temporada no ho ha estat, sens dubte, pels referents de la crisi. I aquesta alta ocupació que hi ha hagut ha comportat coses que no ens plauen i que, a més, en aquell debat ens van comprometre tots de solucionar, com per exemple el manteniment d'hotels obsolets; en-

guany s'han obert en algun indret –sortosament, no masses– uns hotels que ja no obrien habitualment per la seva manca d'adequació a l'actualitat.

Són... –hi insisteixo–, el seu pressupost és molt baix, nosaltres no podem acceptar que el Govern de la Generalitat decideixi dedicar aquesta quantitat de diners al comerç, al turisme i al consum, que hi van molt lligats, però que a més és un dret del ciutadà, i a més en una societat com la nostra, en una societat que és molt avançada, els drets dels consumidors són uns dels drets ciutadans bàsics.

I en aquest sentit un Institut Català de Consum amb els seus 266 i una miqueta més milions i, si ho volen, sumant –com feia fa uns moments el diputat senyor Ros– els 223 de la Direcció General de Consum, l'Institut Català de Consum que l'any passat va baixar una mica i enguany puja, i puja en relació amb l'any passat i amb l'any 93... Però amb aquests paràmetres ens passa en aquests instituts una cosa: l'Institut Català de Consum té menys diners que l'Institut d'Estudis Mediterranis, i diguem això, per entendre'ns; l'Institut Català de Consum, que té una feina teòrica clara, evident, d'incidència social, en la qual hi ha un consens general, té menys diners que l'Institut d'Estudis Mediterranis, que ja saben vostès que és un Institut que molts dubtem que hagi d'existir i del qual difícilment sabem trobar una incidència social directa. Aleshores, amb aquests instituts, aquest i d'altres de què hem anat parlant aquests dies, ens passa a nosaltres una cosa: tenen massa pocs diners per al que haurien de fer. I aleshores tenim el dubte: per què tenen tants instituts amb tan poc pressupost cada un d'ells? Aleshores, tanquin molts d'aquests instituts i augmentin les direccions generals corresponents o donin més diners a aquests instituts. Passa això: en van sortint en cada departament, institut rere institut, institut rere institut, que sí, que té el seu director d'institut, que fa les seves publicacions, que sens dubte publicació per publicació que fa és interessant, però, és clar, no anem enlloc.

Aleshores, nosaltres demanem el retorn dels dos pressupostos, amb aquesta utopia que ja és habitual, en tot cas, per fer constar en aquest cas, per fer constar això. Nosaltres creiem que el comerç i el turisme són activitats importants que necessitarien un suport molt més clar, molt més directe, per part del Govern, que són activitats econòmiques prioritàries. I, per altra banda, en el tema del consum, creiem que hi ha una dispersió del poc diner que s'hi empra en dos organismes distints i que caldria la seva reunificació, i encara també un èmfasi pressupostari en aquest tema.

I és per aquest motiu que mantindrem les esmenes que en el seu moment vam entrar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra? (Pausa.) La senyora Ruiz té la paraula.

La Sra. RUIZ I MARGALEF: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, em correspon, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el torn en contra de les esmenes a la totalitat del Departament de Comerç, Consum i Turisme i de l'Institut Català del Consum.

Estem convençuts que el pressupost per al 95 del Departament de Comerç, Consum i Turisme, així com de l'Institut, doncs, reflecteixen el mateix criteri de tots els pressupostos de la Generalitat, que és minar l'endeutament respecte a l'any 94. És a dir, seguim amb els criteris de contenció de la despesa i, si comparem, el Departament de Comerç, Consum i Turisme és, llevat del d'Economia, el que té una menor puja en la seva despesa: només puja el 0,1% respecte a l'any passat. Però, bé, tots sabem que els pressupostos són els pressupostos, que estem en una època d'austeritat i els diners són els diners, no? De totes maneres, si per exemple això ho comparéssim amb altres departaments, com podria ser Governació, sí que puja molt més respecte al de Comerç, però també tenim en compte, doncs, que Governació té el desplegament dels mossos d'esquadra, i si ho mires d'aquesta manera també el Departament de Medi Ambient puja moltíssim, però bé, també hi ha una partida destinada al Fons de cohesió que això fa que pugui, però en realitat, doncs, segueixen el mateix criteri de contenció de la despesa pública, no?

El total de les despeses corrents per al Departament té un increment del 2,17%, amb 2.598 milions i escaig; les despeses de personal augmenten un 3,70, perquè després de dos anys de congelació, doncs, s'hi incorpora una variació del 3,5 de la massa salarial del funcionariat; les despeses corrents de funcionament se situen en un 1,99, per sota de les de l'any passat; les transferències corrents pugen un 1,25% –i té, evidentment, poc valor en pes absolut–; les inversions disminueixen un 3,49, i cal fer notar que les inversions pròpies pugen un 11,3 i les transferències de capital, és a dir, les subvencions, experimenten una baixa del 3,4.

Pel que fa al que és el desglossament per unitats orgàniques, ens trobem amb la Secretaria General del Gabinet del Conseller, que representa, el Gabinet del Conseller i Secretaria General, un 31% d'aquest Departament, però no podem caure en l'error de dir que aquesta unitat s'ho enduu tot, no?, perquè, doncs, engloba altres partides que van en altres direccions generals.

Per exemple, aquí s'inclou tot el cost salarial del Departament; absorbeix, a més a més, el 87% de la despesa de funcionament ordinari del servei del Departament. En el capítol quart, que és de transferències corrents, es consignen 210 milions i escaig, que van íntegrament a l'Institut Català del Consum, és a dir, de la Secretaria General passen a l'Institut Català del Consum; també existeixen tres actuacions de normalització lingüística que afecten tots els àmbits del Departament i que assoleixen un total, aproximadament, de 51 milions i escaig; la despesa també prevista per al condicionament d'immobles i instal·lacions és de 100 milions de pessetes, amb 45 milions de pessetes per a la informatització, que es destinen a atendre les necessitats, doncs, que tenen del conveni amb el Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya i que afecta tot el Departament. També hem d'observar que, quant a despeses corrents, la variació és pràcticament nul·la, amb una baixa del 0,41, i bé, aquí ens anem trobant, doncs, amb totes aquestes esmenes que ja

vam tractar a la Comissió i que, bé, sí que tenim unes..., tenim un conveni que són els tiquets del menjador dels funcionaris, que són 352 pessetes per 165 dies i 400 persones que hi ha de personal, doncs, són 24 milions, i, bé, i això està consignat i és una despesa que existeix. També quant a les dietes, doncs, hem de tenir en compte que les dietes són per als inspectors de consum, per al desplaçament de personal, i que, a més a més, aquí també hi ha els desplaçaments que regeixen, doncs, el funcionament de la Junta Arbitral, és a dir que no són unes dietes excessives o unes hores extres que no siguin controlables, no? Pel que fa al capítol sisè, a les inversions pròpies, tot i que presenta un increment notable, del 31,71%, en termes absoluts és molt poc significatiu: presenta una puja important en la partida d'adequació dels immobles del Departament, que, a més a més, doncs, inclouen la informatització, i a més a més baixen en personal, en l'adquisició de vehicles i de mobiliari i que..., bé, que aquí, doncs, intentant fer un esforç, doncs, s'agrupa..., s'intentarà portar tota la Direcció General de Consum cap a la seu del Departament central, i això farà que hi hagi un alliberament de local i, per tant, que no se segueixin pagant unes despeses cada mes de lloguer de local, que pugen 2.500.000 de pessetes cada mes. Quant a les transferències de capital, el capítol setè, presenta una baixa del 6,59: també és una baixa, doncs, poc important i que en el global no significa gran cosa.

Pel que fa a la unitat orgànica de la Direcció General de Consum i Disciplina de Mercat, doncs, respecte a l'any passat presenta, aquesta unitat, un decrement del 2,44%. Les despeses corrents experimenten la baixa del 5,74, baixa que suporta gairebé íntegra el capítol de transferències corrents, ja que la despesa corrent es manté pràcticament igual. En el total d'operacions de capital no hi ha variació; en canvi, una baixa en inversions pròpies es veu compensada, en valor absolut, per una puja de les transferències de capital.

Cal remarcar que les xifres de la Direcció General de Consum, com bé dèieu, no reflecteixen tot l'esforç pressupostari que es fa en l'àrea de consum: els crèdits del Gabinet del Conseller i de Secretaria General inclouen una part important de les despeses que es destinen a la protecció i defensa dels consumidors —hi ha el personal de la direcció, els inspectors dels serveis territorials, els lloguers, la presa de mostra, les dietes, etcètera—, així com també en els seus capítols quart i setè les transferències per a la seva despesa corrent i inversió es fan, doncs, a l'Institut Català del Consum. Una avaluació de tota aquesta despesa situaria l'àrea de consum més o menys en un 12%, aproximadament, de tota la despesa del Departament; en aquests apartats s'avalua, doncs, la despesa en consum, com bé dèieu, de 1.049 milions de pessetes, els quals són la suma d'aportacions que es fan a l'Institut Català del Consum i a la Direcció General de Consum.

Pel que fa a la Direcció General de Comerç i Serveis, té una baixa molt poc significativa. L'esforç de contenció és més notable en percentatge —un 20%, es registra en la despesa corrent—, però cal fer notar que en el total de la unitat de

les operacions corrents hi tenen molt poc pes les transferències corrents, i aquí hi ha una partida, doncs, per a ajuts a organitzacions de comerciants, que s'emporten 50 milions sobre un total de 63 milions. En els capítols sisè i setè —una inflexió a la baixa de l'1%—, es mantenen pràcticament els valors de l'exercici anterior; les actuacions inversores pròpies, doncs —hi han estudis del sector, promoció, formació, i les accions d'ajut i suport per la via de subvencions en la formació i modernització del comerç, promoció, equipaments comercials col·lectius, les zones de vianants, etcètera—, segueixen pràcticament a nivells inferiors, no? I el que també, doncs, és molt de rebut és queixar-se perquè uns determinats comerciants, doncs, com poden ser de l'àrea de Barcelona, facin una promoció de la seva àrea, perquè evidentment, doncs, aquests tampoc es van queixar quan es va fer tota la promoció de la ruta del Císter, no? Això és una mica, doncs, d'iniciativa de cada sector comercial.

Pel que fa a la Direcció General de Turisme, segueix, evidentment, la línia de contenció que informa els Pressupostos per al 95: hi ha un 20% de disminució en la despesa corrent, que indica l'esforç, doncs, de limitació que es fa. Quant a les transferències corrents cal remarcar l'aportació de 118 milions de pessetes al Consorci de Promoció Turística de Catalunya per al manteniment de serveis, que pràcticament cobreixen les despeses de personal, i continua essent, doncs, la xifra dominant; el conjunt total de les despeses corrents, molt poc significatives en les xifres globals, baixa un 6%. En el capítol sisè, d'inversions pròpies, s'experimenta un increment del 16,8, augment que es materialitza amb una major dotació d'estudis, recerca i assessorament en el sector. En el capítol... Per tècnica pressupostària s'inclouen 135 milions, perquè es finança amb tot el suport de material publicitari amb què es fa la promoció de Catalunya com a destinació turística. A més a més, aquest tema també es va tractar en la Comissió, i vam dir que, bé, que aquests estudis eren necessaris, perquè se seguia una doble línia: per una part, doncs, a l'Administració ens va molt bé conèixer quina és la qualitat de nivell turístic, i això s'aporta cap a l'Agència Catalana de Tecnologia Turística, que a la vegada, doncs, reverteix en el sector turístic, que pot gaudir d'aquestes dades, no? En el capítol setè, les transferències de capital baixen quasi un 5%, amb una baixa en valors absoluts de 140 milions de pessetes, uns 83 dels quals, per motius de tècniques pressupostàries, han passat al capítol sisè, i la resta suposa variacions en algunes partides de subvencions: la partida més rellevant és l'aportació de 900 milions de pessetes al Consorci de Promoció Turística per a les actuacions de promoció.

I, per acabar, ja, doncs, si mirem quina és la participació total per àrees d'activitat ens trobem que els serveis generals només tenen un 11,7%; l'àrea de consum un 12,74%; l'àrea de comerç, un 25,95%, i l'àrea de turisme té el 50,14% en la participació total del Departament.

Pel que fa a l'aportació de la Generalitat a l'Institut Català del Consum, bé, ens resta poca cosa a dir, perquè ja s'ha englobat, també, en la Direcció General de Consum: repre-

senta això un increment del 8,72; és poc increment, però amb els diners que tenim, doncs, això puja. I a mi només m'agradaria dir que l'Institut Català del Consum, doncs, és un organisme molt ben reconegut arreu, no només aquí a l'Estat, sinó a la Unió Europea, i que si aquest organisme, amb tan pocs diners, actua tan bé i funciona tan bé, doncs, per què volem carregar-lo més de..., per què volem que tinguem més diners, si treballa la mar de bé, no? Ens agradaria..., suposo que el dia que puguem augmentar més el pressupost, doncs, l'àrea de consum serà una de les primeres àrees afectades.

Bé, és per tot això que nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat del Departament i de l'Institut Català del Consum.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ruiz. Passem al Departament de Benestar Social. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya... *(Pausa.)* Té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo defensaria les esmenes 530, 535, 539, 542 i 544.

El Sr. PRESIDENT: En deixa una, no?

La Sra. MAYOL: No. Doncs, m'he equivocat, president.

El Sr. PRESIDENT: La d'Adigsa?

La Sra. MAYOL: També la pot incloure.

El Sr. PRESIDENT: També la fa vostè.

La Sra. MAYOL: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: La 547, també.

La Sra. MAYOL: Sí, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, encara que el cansament d'aquests dies fa difícil de nou sortir a fer un debat tan important com el que anem a fer en aquests moments, em veig obligada, amb el rigor que intentaré aportar-hi, a fer unes quantes reflexions a l'entorn del Departament de Benestar Social.

Les nostres raons per demanar el retorn d'aquests pressupostos es poden sintetitzar en cinc grans raons que a partir d'ara els passaré a explicar. En primer lloc, a una qüestió de concepció del que ha de ser una conselleria de Benestar Social. Aquí voldria polemitzar, seguint el debat de l'altre dia, de la Comissió, de les esmenes, amb l'amic Padrós, perquè nosaltres insistim que aquest Departament hauria de ser un departament d'afers socials, hauria de ser un departament de serveis socials. Per què diem això? Diem això perquè un departament de Benestar Social no té..., la política de benestar social, millor dit, no és una política que s'hagi de fer des d'un departament de la Generalitat; la política de benestar social és una política que ha d'implicar el conjunt de l'acció de Govern, d'una proposta política –en aquest cas del Govern de la Generalitat–, i que ha de ser responsabilitat de totes les conselleries. I, si més no, com s'identifica a tots els països d'Europa i en moltes administracions locals, el benestar social és la suma, és la confluència de polítiques en molts àmbits d'atenció a les persones: salut, esports, ensenyament, etcètera. Per tant, no és només una política de benestar social la que vostès fan, que és ajuntar el que serien els serveis socials amb el que podem dir, d'alguna manera,

la dinamització comunitària o el suport al moviment associatiu. Aquesta, al nostre parer, no és el que hauria de ser una conselleria de serveis socials, o d'afers socials, com vostès li vulguin dir.

Aquí voldria replicar al que l'altre dia em deia el senyor Padrós, quan em deia: «Nosaltres no volem una conselleria que sigui d'assistència social.» Aquí discrepo: fer..., una conselleria d'afers socials no vol dir fer assistència social; també vol dir fer funcions de prevenció, també vol dir fer funcions de dinamització, i també vol dir fer funcions, òbviament, d'assistència.

En aquest sentit, nosaltres pensem que el foment i el reforçament del teixit associatiu, que és el que vostès pretenen fer, també, amb la Conselleria de Benestar Social, ha de ser missió de tot el Govern: reforçar el teixit associatiu cultural ha de ser funció de Cultura; reforçar el teixit associatiu juvenil ha de ser funció de la Secretaria General de Joventut i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut; reforçar el teixit esportiu ha de ser funció de la Secretaria General d'Esports; reforçar el teixit industrial, el teixit associatiu entorn de la indústria, és funció del Departament d'Indústria. No pot ser que tinguem un departament que sigui el paradigma de la interlocució amb el moviment associatiu, amb el reforçament del teixit associatiu; no és aquesta la missió d'un departament de Benestar Social. En aquest sentit és imprescindible per a fer aquesta funció, aquesta funció que vostès pretenen que faci el Departament de Benestar Social, de reforçament del teixit associatiu, és imprescindible el treball colze a colze amb l'Administració local; òbviament, la que està més propera als ciutadans i la que té més capacitat d'incidir en el dia a dia d'aquesta realitat.

Segon argument del nostre desacord amb el pressupost i la política de la Conselleria de Benestar Social: mirin, per nosaltres, aquest any el debat de pressupostos se situa en un context conflictiu pel que fa a la Conselleria de Benestar Social, perquè durant l'any '94 hi ha hagut un punt d'inflexió, un punt d'inflexió en relació amb la seva política, que jo assenyalaria en dos grans aspectes que vénen determinats per la Llei que vam aprovar el mes d'abril –si no ho recordo malament–, de descentralització dels serveis socials.

Aquests dos aspectes són, en primer lloc, la possibilitat de cobrament de tots els serveis socials, malgrat les clàusules que diu la Llei i que varen ser aportació, diguem-ne, humil del Grup Parlamentari que jo represento. Malgrat aquestes clàusules, continua encara sent per nosaltres, la proposta de cobrament dels serveis socials, un trencament dels principis de l'estat social, que representava per nosaltres l'impuls que havien tingut fins ara de la política social a la Generalitat. Per què ho dic? –ho sintetitzo com una idea clau, perquè va ser una argumentació de fons de la Llei, en contra de la Llei, i avui simplement ho vull citar. Per què? Doncs, perquè no pot ser –al nostre parer– que un dret, que és el dret dels serveis socials i dels recursos socials, es converteixi en una prestació gràciabile, que la Generalitat decideix a qui atorga i a qui no atorga, i, per tant, el cobrament dels serveis socials en aquest moment, que es pot establir a

partir d'ara, de qualsevol dels recursos que existeix es fa a partir d'un criteri gracioble, que la Generalitat decideix a qui atorga i a qui no atorga, no com un dret de totes les persones usuàries de Catalunya.

El segon aspecte que ha significat un punt d'inflexió per nosaltres ha estat el que la Llei sentència de menyspreu i de prepotència de la Generalitat en relació amb l'Administració local. Vostès han comès al nostre parer un greu error, que és trencar una vegada més el principi d'autonomia local: adscriuen les competències dels serveis socials especialitzats als consells comarcals, allunyen així una prestació que hauria de ser molt vinculada a la realitat quotidiana, del que seria l'Administració local, i tracten de la mateixa manera municipis de 20.000 habitants, de 100.000 habitants, de 200.000 habitants o d'1.700.000 habitants. En aquest sentit, una expressió d'aquest menyspreu són aquests pressupostos. Mirin, vostès transfereixen en aquests moments al Pressupost del 95 set vegades més diners a entitats privades que a corporacions locals: 2.800 milions de pessetes van a administracions locals; 15.300 milions de pessetes van a entitats privades. Aquesta és una expressió concreta de la seva relació amb l'Administració local.

Tercera línia argumental: les prioritats polítiques. També ho deia l'altre dia en el debat en comissió: mirin, independentment que nosaltres trobem encertades o no les actuacions de la Direcció General d'Acció Cívica, sense entrar en el fons del que aquestes actuacions signifiquen i que durant molts anys l'oposició hem vingut denunciant, sense entrar en això, hi ha una raó que a nosaltres ens sembla essencial perquè aquestes activitats no s'hagin de realitzar, en aquest cas, des del Departament de Benestar Social. Mirin, quan encara no estan cobertes les necessitats bàsiques de la població —i quan parlo de necessitats bàsiques m'estic referint a alimentació, «vivenda», autonomia personal—, no és possible que es destinin la quantitat de recursos que es destinen des d'una conselleria de Benestar Social a fer activitats que són de dinamització associativa o com en vulguin dir; no s'hi val. És a dir, quan encara no tenim cobertes les necessitats bàsiques, quan encara un dret teòric que recull la Llei de descentralització dels serveis socials no es pot assolir, no podem esmerçar esforços en una altra línia, en una altra via, com suposa la Direcció General d'Acció Cívica.

Aquí vull fer una reflexió, que cada vegada que el president Pujol ho diu en aquesta tribuna em fa pensar: en els dos últims debats de política general, el president ha fet una gran reflexió sobre el fet que les persones, a Catalunya, han de deixar de considerar-se usuaris dels serveis i han d'esdevenir ciutadanes —bé, ell diu «ciudadans»; jo dic «ciudadans, ciudadanes». Perquè una persona pugui esdevenir ciutadana ha de tenir cobertes unes necessitats bàsiques, perquè una persona que no té cobertes unes necessitats bàsiques no pot exercir amb dignitat la seva funció de ciutadà o ciutadana. Per tant, si volem construir un país de ciutadans i ciutadanes, no d'usuaris, usuàries, dependents de l'Administració, fa falta que, des dels nostres recursos, recolzem la possibilitat de les persones d'esdevenir ciutadanes.

En aquest sentit, jo, argumentant aquesta idea, que m'hi detindré una miqueta, quan analitzem el que fa la Direcció General d'Acció Cívica..., alguns exemples. Noces d'or: estada subvencionada pel Departament a un total de 4.500 persones durant sis dies i amb motiu del cinquantè aniversari de casament; medalles centenàries: obsequi a totes aquelles persones sol·licitants que compleixen cent anys de vida; música als barris: fer arribar una oferta musical als indrets que no tenen possibilitats de gaudir-ne amb regularitat; visites culturals: millorar els coneixements culturals de Catalunya i fomentar la participació en programes comunitaris; concerts de cant coral al Palau de la Generalitat: donar a conèixer la riquesa cultural del nostre país i el dinamisme de la societat civil a Catalunya; animació al carrer: mitjançant els equips de la Direcció General d'Acció Cívica, es potencien les tradicions i els costums de Catalunya als barris; «Jugar i llegir»: programa adreçat als infants i joves que ofereix la possibilitat de gaudir d'un espai de lectura o estudi i d'un espai de joc organitzat. Escoltin-me, quan vostès reconeixen en els seus pressupostos i en els seus programes que necessiten, es necessiten catorze mil places socio-sanitàries al nostre país per cobrir les necessitats bàsiques; quan vostès l'any 92 van deixar de prestar el 40% de les sol·licituds de prestacions per ajudes a disminuïts i l'any 93 el 60%, ajudes, moltes vegades, que consisteixen en una cadira de rodes per poder funcionar vitalment..., vostès creuen que això és una prioritat per al Departament de Benestar Social? Vostès creuen que ajudar a celebrar les noces d'or o fer medalles centenàries és una prioritat per a un Govern que no té ni cobertes aquestes necessitats bàsiques? Nosaltres pensem que no.

I, en aquest sentit, els vull posar dos exemples que al nostre parer són grotescos, i els qualificaré encara d'una manera més greu: que expressen mesquinesa; dos exemples que hem viscut diputats i diputades d'aquesta cambra, tots els grups parlamentaris, la setmana passada —dos exemples. Mirin, han vingut a veure'ns persones d'una residència de disminuïts físics profunds, persones amb moltíssimes dificultats per funcionar, que resulta que avui en dia tenen problemes perquè la Generalitat de Catalunya els financi una conductora o un conductor d'una furgoneta; estem parlant de 2.600.000 pessetes l'any. I a aquestes persones els hi va la seva possibilitat de relacionar-se amb el món, i estem aquí discutint, diputats i diputades de tots els grups parlamentaris, per intentar solucionar aquest problema: 2.600.000 pessetes per a divuit persones disminuïdes, perquè puguin funcionar. Això a mi em sembla de mesquinesa.

Hem rebut una carta, tots els grups parlamentaris, que diu... És una carta signada per persones amb disminució de la ciutat de Barcelona i les organitzacions sindicals UGT i Comissions Obreres, que formen part de la Junta Rectora de l'Institut Municipal de Disminuïts de Barcelona. Ens diuen que «des de l'any 1983 els serveis que ofereix l'Institut Municipal de Disminuïts han sigut capdavanters —com es pot comprovar en l'informe dels annexos— en relació amb la integració de disminuïts.» Diu: «Actualment, l'incompliment

per part de la Conselleria de Benestar Social sobre el finançament dels serveis especialitzats, equips interdisciplinaris de la petita infància i equips d'assessorament laboral per a l'any 94 està comportant un greu dèficit pressupostari a l'Institut Municipal de Disminuïts i està posant en perill la continuïtat d'aquests serveis.» Fixin-se que els vull reclamar l'atenció ara: «L'argument que ha utilitzat la Conselleria de Benestar Social per no finançar aquests serveis són les coincidències durant l'any 94 de les catàstrofes d'incendis i d'aiguats.» És a dir, com que hi ha problemes d'incendis i d'aiguats, la Conselleria de Benestar Social retalla les prestacions en equips interdisciplinaris de la petita infància i equips d'assessorament laboral per a persones disminuïdes. A mi això em sembla una mesquinesa; que qui hagi de pagar les conseqüències dels aiguats siguin, entre altres, els disminuïts em sembla una mesquinesa.

Per acabar aquesta línia argumental —aquesta línia argumental que és el punt tercer dels motius de rebuig dels pressupostos—, voldria acabar amb una broma; amb una broma que és que aquest any la Direcció General d'Acció Cívica expressa la seva voluntat de col·laboració amb l'Administració local incrementant un cent per cent l'ajuda a l'Administració local; és a dir, passa de 1.000 pessetes a 2.000. És un avenç que no podem deixar de mencionar.

Quarta línia argumental: la manca de recursos pressupostaris. Mirin, vostès fan de nou un pressupost ful. Quan analitzem els pressupostos executats de l'any 93, de l'any 94, veiem que l'any 94 pressuposen menys diners que el consolidat de l'any 93. És clar, això que vol dir? Que automàticament es redueixen les inversions i les ajudes a corporacions locals. En aquest sentit, aquest any, la Generalitat, en sentit estricte, posa menys diners que l'any passat a la Conselleria de Benestar Social —això, ens ho deia ahir el senyor Pérez de Tudela, i és absolutament veritat—; l'increment del pressupost augmenta, perquè hi han 2.200 milions de pessetes de les diputacions de Lleida, Tarragona i Girona, i hi ha una dotació, un augment del Plan concertado, i, per altra banda, una altra cosa que voldria dir és que les ajudes del Fons d'assistència social s'han reduït aquest any de 1.490 milions, per defunció de les persones que les utilitzaven. La nostra pregunta seria: senyores i senyors del Govern —en aquest cas, senyores i senyors de la majoria—, per què no, aquests diners del FAS que ja no s'utilitzen perquè les persones ja han mort, no s'utilitzen per a reinvertir-los en política social? Per què no ho fan, això? Si la Generalitat fes el mateix esforç econòmic que l'any passat..., i no em diguin que són finalistes, perquè amb diners... Mirin, vostès, amb diners finalistes de l'atenció primària que els vénen del Plan concertado, financen serveis especialitzats. Si la Generalitat fes el mateix esforç econòmic que l'any passat, el mateix, i li sumessin els 2.000 milions de pessetes de les diputacions, encara que només fos això, avui per avui tindrien 2.000 milions de pessetes més per fer atenció social, encara que no li sumessin els diners del FAS, entenen? D'acord, traiem els del FAS, si vostès volen, per filar ben prim: si vostès destinessin els mateixos diners que destinaven l'any passat en

pessetes, aquest any disposaríem de 2.000 milions de pessetes més per fer atenció social.

Quina traducció té —cinquè argument i acabo— la manca de recursos en política social? Jo voldria analitzar breument la incidència negativa en quatre programes: l'atenció primària, la vellesa, les persones disminuïdes i la infància. Passo breument a argumentar-ho.

En l'atenció primària, vostès, de nou, incompleixen un compromís: el compromís d'aportar la mateixa quantitat que el Govern de l'Estat per a atenció primària i que han acordat en el Plan concertado. Madrid aporta 1.662 milions de pessetes; vostès en posen 1.200. Amb aquests diners restants vostès el que fan, incomplint un acord, és finançar serveis especialitzats dels ajuntaments; ho agrupen tot, ho ajunten tot i amb els diners del Plan concertado financen no només l'atenció primària, que és la que pertocaria.

Segon programa que voldria mencionar: el Programa d'atenció a la vellesa. Vostès reconeixen, seguint els barems de l'Organització Mundial de la Salut, la necessitat de 14.000 places sòcio-sanitàries. En aquest moment, les inversions en vellesa de l'ICASS, en conjunt, pugen al voltant d'un 3,7%. Any rere any, vostès fan una cosa: l'any que pugen les inversions pròpies, baixen estrepitosament les inversions de capital, de transferències de capital a entitats privades. I aquest any fan al revés; és a dir, un any pugen vostès, un any pugen les transferències a entitats privades. Però és que la necessitat és que pugin totes dues coses, tal com està l'estat de coses, és que puguin les dues coses. En aquest sentit, vostès teoritzen..., una teorització amb la qual hi estem d'acord, i és que l'aposta teòrica que fan és: anem a fer centres de dia, en comptes de fer residències, perquè és una millor manera d'atendre la realitat de la gent gran; hi estem d'acord. El que passa és que vostès —i, això, també els ho deia l'altre dia— impulsen uns centres de dia que no reuneixen els requisits que vostès han establert en el Decret del 94 sobre centres de dia. Si vostès posessin en marxa veritablement els centres de dia que diuen els seus decrets, no els sortiria gaire econòmic, perquè són recursos que haurien d'estar molt ben dotats. A la pràctica, vostès el que fan és un casal d'avis amb un treballador o treballadora familiar o un auxiliar de geriatría. Per tant, així sí que els surt barat; tu diràs! Si només és un casal d'avis més una auxiliar geriàtrica, surt a compte. Si veritablement vostès dotessin els centres de dies com estan establerts en el seu Decret, no els sortiria tan a compte. Per altra banda, cal potenciar, al nostre parer —hi insisteixo—, dos programes més: l'ajuda domiciliària i l'ajuda a les famílies per a l'atenció a residències. Amb els 450 milions que hi posen, això és impossible.

Tercer programa: les persones disminuïdes; ho he dit fa un moment. Vostès no incrementen significativament aquestes partides, i estem, any rere, any veient: el 92 s'han denegat el 40% de les ajudes demanades; el 93 s'han denegat el 60% de les ajudes demanades. Aquestes xifres no els fan pensar com per, veritablement, incrementar aquesta partida? No és suficient aquesta anàlisi de dades anteriors?

Aquí ens trobem amb un element, al nostre parer, molt i molt important, i és que no estan quantificades –i, això, els ho deia la diputada Rosa Barenys en una interpellació, i jo comparteixo aquest criteri–, avui per avui, les necessitats econòmiques en base a les peticions demanades i denegades. No està analitzat això i, per tant, no hi ha, conseqüentment, un pla d'inversió en funció de les necessitats. Ens trobem any rere any unes demandes que es deneguen, però això no serveix per analitzar; serveix simplement, si m'ho permeten, per tenir un gran descontentament entre les persones disminuïdes. Però no els fa pensar a vostès i dir: «Quines necessitats hi ha i com hem de fer front a aquestes necessitats?»

En aquest sentit passo a l'últim bloc que volia tocar avui; és el bloc d'infància, el sector d'infància. Aquí voldria fer tres consideracions generals. En primer lloc, hi ha una manca de dotació per al treball preventiu, en dues direccions. Fa falta acabar d'incrementar els equips d'atenció a la infància i a l'adolescència. I aquesta hauria de ser una prioritat seva per poder fer prevenció. És el recurs que vostès tenen per poder fer prevenció, i aquest any no ho fan; no hi fan un esforç econòmic suficient. I, per altra banda, han de posar en marxa encara, a hores d'ara, una figura essencial que contempla la Llei de protecció i de tutela de menors, que és la figura del DAI, del delegat d'assistència a la infància. Això és molt important que s'iniciï, i que s'iniciï amb força, perquè és un dels elements que pot ajudar més al nostre país el treball preventiu. En aquest sentit, mencionar que es produeixen greuges comparatius importants a nivell territorial. Al mateix temps que un EAIA a Sabadell serveix per atendre 180.000 persones, a la mateixa zona un equip serveix per atendre'n 300.000. És el que dèiem ahir: quan hi ha una mala planificació o quan hi ha una manca de dotació, automàticament això esdevé un greuge comparatiu, esdevé una manca d'equitat per a les zones usuàries.

En aquest sentit, les dues consideracions que volia acabar sobre infància tenen a veure amb els centres. Vostès han fet una aposta per concertar la gestió dels centres, per fer una col·laboració amb els centres externs que no siguin propis de la Generalitat. Nosaltres no hi tindríem res a dir en això sempre que no volgués dir, per part seva, una desresponsabilització de les funcions de planificació i control. No pensem que hagi de ser així. I perquè això no sigui així i no siguin paraules –i perquè això no sigui així i no siguin paraules–, fa falta impulsar ja, de seguida, perquè no podem esperar més, un conveni-marc de relació amb les entitats. No pot passar, com passa avui en dia, que es convenia amb els centres per valor i el conveni, el marc de relació va des de 3.000 pessetes estada/dia, nen o nena, fins a 11.000. Això produeix automàticament un greuge comparatiu. Hi ha nens o nenes de primera categoria que van als centres concertats que la seva estada/dia són 11.000 pessetes i hi ha nens que van en centres concertats que estan concertats per 3.000 pessetes al dia. Cal un conveni marc que estableixi la relació amb els centres, i a partir d'aquí nosaltres no tindrem res a dir-hi, sempre que es garanteixi l'equitat.

El tercer element que voldria dir en relació amb això és que moltes vegades s'han tancat centres dels ajuntaments, perquè mentre els centres aquests concertats a vostès els pressionen perquè els facin convenis a l'alça, als ajuntaments d'alguna forma el que els fan és una invitació a tancar els centres. Això de cara a l'opinió pública té un reflex preocupant: si tanca un centre privat és culpa de la Generalitat perquè no dona la subvenció oportuna; si tanca un centre de l'ajuntament és que l'ajuntament és un irresponsable. En aquest sentit, nosaltres pensem que el barem ha de ser igual per a tothom, i la possibilitat de conveniar ha de ser tant de l'Administració local com de les entitats.

Acabo dient, sobre el tema d'infància, la necessitat d'impulsar decididament el tema de les famílies acollidores. Aquest programa ens sembla correcte, el programa; no ens sembla correcta la gestió que se n'ha fet. Fa falta un esforç pressupostari, però sobretot fa falta millorar la gestió.

Per totes aquestes raons, perquè no compartim la concepció inicial del que ha de ser la Conselleria de Benestar Social, perquè no compartim l'orientació que es prioritzin recursos de Direcció General d'Acció Cívica en comptes de cobrir les necessitats bàsiques de la població i perquè no compartim l'assignació econòmica que es fa per programes, nosaltres demanem la retirada d'aquest pressupost.

Jo voldria, senyor president, abans d'acabar la meua intervenció, molt ràpidament, fer referència a un tema que no és de pressupostos, però que crec que és obligat que ho faci jo, avui, aquí. Jo vull expressar, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el rebuig a l'actuació d'aquest matí, a quarts de vuit del matí, de la policia autonòmica, dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana de l'Ajuntament de Barcelona –així ho hem fet també en aquesta institució en què cogovernem– per l'actuació brutal, per dir-ho en paraules suaus, com han desallotjat les persones que estaven acampades en tendes per demanar el 0,7 per als països en desenvolupament. Ha sigut una actuació policial inacceptable –hi insisteixo– dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana, que el nostre Grup Parlamentari no vol que passi aquest matí sense denunciar.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El Grup Popular té tres esmenes; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Senyor president, em sembla que són dues esmenes: la 531 i la 536. Si li sembla, senyor president, agruparé la defensa de les dues.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. En té dues, sí.

El Sr. ARIZA: Per començar, he d'expressar la meua sensació que la Conselleria de Benestar Social, un any més, ens presenta els pressupostos idonis per crear una xarxa territorial de clientelisme i patronatge polític i social.

Comencem. El Gabinet del Conseller i la Secretaria General del Departament: increment de les despeses de personal eventual de confiança, un 10%; de 89 milions es passa a 98 milions. Increment de les despeses de personal laboral,

un 13%, i aquest increment està camuflant la conversió de personal amb contractes temporals en laborals fixos, que és d'un 21,7%. Increment de la despesa de funcionaris per sobre del 20%; de 1.300 milions a 1.500 milions. La partida d'«Indemnitzacions per raó del servei», les famoses dietes, es mou també en percentatges de creixement raonables: un 90%. Partida de «Comunicació»: tenim un increment modest del 100%, i passem de 90 a 180 milions.

El senyor conseller s'hauria de plantejar molt seriosament, amb aquesta inversió en imatge i promoció personal, l'impacte que sobre l'equilibri psicològic i emocional dels ciutadans de Catalunya pot tenir el repartiment constant de les seves fotografies inaugurant, donant abraçades i fent discursos; evidentment ens estem referint a la revista *Catalunya, Barri a Barri*, que recull un entorn en el qual el conseller de Benestar Social oficia en un món idíl·lic. S'hi parla de la Costa Brava, de les havaneres, de Josep Maria de Sagarra i, fins i tot, de la sèrie *Poble Nou*. Vostès creuen, en consciència, senyors de la majoria, que es pot publicar una revista amb càrrec als pressupostos del Departament de Benestar Social quan, any rere any, estan desatenent sol·licituds de persones a les quals els manca el més imprescindible? Sisplau, mentre hi hagi avis abandonats, mentre hi hagi un sol infant sense atendre, mentre hi hagi disminuïts sense integrar, mentre hi hagi malalts de la sida discriminats, no publiquin ni una revista més; no llencin ni una pesseta més fins que no estiguin ateses totes aquestes demandes!

Després tenim un conjunt de partides burocràtiques que no suposen la prestació de cap tipus de servei al ciutadà, com són «Reunions i conferències», «Formació i promoció», «Altres despeses», «Estudis i treballs tècnics», amb un increment global del 5%, per damunt, doncs, de l'evolució de l'IPC. Parlem de 223 milions de despesa interna que sovint es tradueix en mecanismes per recompensar els amics i parents amb estudis i projectes. A tot això, i per fer una comparació, volem cridar l'atenció de la cambrà sobre el fet que l'increment de les transferències internes per a finançar despeses de funcionament de serveis socials propis de l'ICASS s'incrementa només un 1%.

Si entrem en els programes de serveis socials de la Conselleria, la valoració no pot ser més negativa. Pel que fa als serveis socials d'atenció a la infància, tenim un lleuger increment dels recursos, amb un increment nominal del 7%. Dintre d'aquesta restricció pressupostària creix més la partida de «Funcionament de centres propis», un 15%, enfront d'un increment global del 6% de les partides destinades a finançar serveis socials d'atenció a la infància d'iniciativa social o local. Amb aquestes xifres serà absolutament impossible incrementar el nombre d'equips d'atenció a la infància i adolescència amb risc social, la qual cosa contradiu clarament l'objectiu formulat al II Pla d'actuació social, de fer créixer aquests equips de titularitat del Departament i de gestió delegada a l'Administració local per tal de cobrir adequadament tota la geografia catalana. Les xifres ofereixen també molt limitades possibilitats de creixement dels centres diürns d'atenció a joves menors d'edat, d'iniciativa dels ens

locals i de les entitats socials, tot i l'increment del 6% que difícilment permetrà assolir la xifra referencial del II Pla d'actuació social d'un centre diürn d'atenció a joves menors d'edat per cada quinze mil habitants.

Pel que fa al capítol d'inversions, aquest creix en el seu conjunt i passa de 75 a 100 milions. Entenem que es tracta de xifres molt modestes que no permeten assumir les exigències de remodelació i millora de les instal·lacions concertades.

Direcció General de Serveis Comunitaris, transferències corrents, inversions reals i transferències de capital, una reducció del 7%, però, si analitzen aquestes xifres, les reduccions són més notables: les transferències corrents a l'Incasol i Adigsa baixen un 10%, els ajuts per accés a l'habitatge, que eren de 200 milions el 94, baixen un 12%.

Pel que fa a la Direcció General de Formació d'Adults —respecte a la qual volem reiterar un cop més el nostre convenciment que la seva ubicació dins de la Conselleria de Benestar Social és un greu error i que caldria transferir-la a Ensenyament per afavorir la seva plena integració dins del sistema educatiu—, hi trobem una reducció d'un 24% de les despeses corrents, concentrada en una reducció del 39% de les actuacions formatives i de divulgació.

Finalment, la perla de la màquina clientelista del Departament de Benestar Social és la Direcció General d'Acció Cívica. Aquesta Direcció General es gasta 1.525 milions a estar en permanent campanya electoral. L'Incavol creix el 22%, i ja hi estem d'acord. La qüestió de fons, però, és que l'Incavol s'està especialitzant a fer espectacles de masses que no tenen cap incidència en la realitat social. El voluntariat no es fomenta amb actuacions públiques intervencionistes, sinó dinamitzant la nostra societat civil. I, en aquest sentit, dir també que una vegada més vull fer una crida al Departament per demanar una acció més decidida de foment de les donacions dels fills en adopció, com una alternativa a l'avortament.

Dit això, entraria en el pressupost de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, l'ICASS. Em limitaré a la part finançada per la Generalitat de Catalunya, tenint en compte que les transferències finalistes de l'Estat no són objecte d'aquest debat. No obstant, farem comparacions pel que fa a l'esforç que assumeixen ambdues administracions en els diferents camps d'atenció social. Atenció a persones disminuïdes: sense comptar que les inversions reals tenen un increment real només de dos punts sobre l'IPC, ens trobem amb el fet que les transferències corrents procedents de l'Estat s'incrementen un 19%, mentre que la Generalitat les incrementa només un 3,4%. Per segments, les corporacions locals reben només un increment de dos punts, amb un increment nominal del 6%. Les «Transferències a famílies i entitats socials sense ànim de lucre» perden un 23%. I aquesta reducció no es veu compensada amb l'increment de 264 milions per a la integració laboral dels disminuïts en les empreses privades. Què tenim? Un canvi intern de la despesa social per a persones disminuïdes, pel que fa als serveis propis de la Generalitat, però no un efectiu increment dels serveis.

Atenció a la vellesa. Curiosament, una de les partides que més creix són les despeses de personal, en un 43%, amb fons que procedeixen totalment de la Generalitat. Les transferències corrents només s'incrementen un 7,8%, menys de tres punts sobre l'IPC. Si examinem les dades, com no podia ser d'una altra manera, els ajuntaments reben la pitjor part en incrementar les seves transferències només un 1%. El problema de fons és la baixa pressupostació, molt inferior a les necessitats reals del país, ja que només a Barcelona capital hi ha catorze mil persones grans amb una alta discapacitació. Per a tot Catalunya es preveu una dotació de 300 milions, tot i que parlem d'un increment de 50 milions. Parlem, doncs, de xifres absolutes ridícules. El mateix hem de dir dels ajuts d'acolliment residencial, que es situen en 450 milions per al 95.

La naturalesa i sensibilitat social d'aquest Projecte de pressupostos es posa novament de manifest en la part d'atenció primària, on la Generalitat redueix en termes reals l'esforç pressupostari en incrementar aquesta partida només un 3% de creixement nominal. Les corporacions locals segueixen sent les víctimes; passen de 1.200 milions a 1.344 milions, és a dir, un 4% d'increment. I per una altra banda les entitats d'iniciativa social encara perden més, amb un increment nominal de només un 2%, que representa, en termes reals, perdre dos punts.

Si mirem en el seu conjunt els diferents segments, l'avaluació és molt negativa: «Ajuts a domicili per entitats sense ànim de lucre», una reducció del 6%, i els increments en programes de la sida i drogoaddicció, tot i ser en termes relatius molt importants, es mantenen en xifres ridícules: 300 i 84 milions, respectivament. Resulta sorprenent llegir les declaracions tedriques del II Pla d'actuació social de la Conselleria, en el sentit d'afrontar la inseguretat econòmica del sector d'iniciativa social dels serveis socials, que repercuteix en la de per si precària seguretat personal dels creditors de la protecció social, «la proclama sobre la necessitat que totes les administracions públiques» —i citem textualment— «responsables del sistema de serveis socials afrontin com a prioritària en els seus pressupostos l'atenció social».

Així, doncs, el Grup Parlamentari Popular demana el vot favorable de la cambra per a la devolució d'aquest Projecte de llei de pressupostos del Departament de Benestar Social i de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, amb l'esperança que el Govern tindrà la sensibilitat de transferir recursos addicionals des d'altres segments del pressupost, especialment de les partides sumptuàries i propagandístiques, a aquelles partides que es destinen a la veritable prestació de serveis als ciutadans.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té sis esmenes: el senyor Bosch té la paraula. Les defensarà totes?

El Sr. BOSCH: Quatre, només. D'entrada, quatre. Defensaré les esmenes 532, 537, 540 i 548.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

(El president d'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. BOSCH: Almenys en aquest primer bloc, tot relacionat amb la política de benestar social del Govern.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, em referiré, per començar amb aquesta intervenció, als objectius generals que marquen els mateixos Pressupostos. En l'exposició de motius es diu literalment que el que es vol per al 1995 és que es potenciïn les inversions en infraestructures bàsiques i en equipaments, el foment de l'economia productiva, la formació ocupacional i les actuacions de prevenció i de seguretat, a la vegada que es mantenen els nivells de prestació dels serveis públics essencials i es reajusten als recursos disponibles la resta d'actuacions. Molt ràpidament intentarem demostrar que, almenys pel que fa al Departament de Benestar Social, aquests objectius no sembla que es vulguin o es puguin aconseguir.

Primer: mantenir la prestació de serveis. El pressupost de la Conselleria perd pes respecte al global del Pressupost de la Generalitat: si l'any 93 la relació era d'un 3,96%, el 94 ha estat del 3,72, i al Pressupost presentat i que estem discutint aquests dies el Departament de Benestar Social significa només el 3,46% dels Pressupostos de la Generalitat. L'import absolut de la Conselleria creix estrictament, o gairebé, el cost de la vida, i per sota del creixement global dels Pressupostos de la Generalitat: creix només un 4,54 respecte a l'any passat, mentre que l'ICASS, els dos ICASS, globalment, creixen un 5,13%, un creixement que es pot considerar pràcticament zero, però que fins i tot es podria considerar negatiu si tenim en compte que les partides que més creixen són els capítols de despeses bàsiques i de personal. En concret, per exemple, la remuneració del personal creix un 13,29%, mentre que, en canvi, disminueixen les transferències i els serveis; les transferències corrents creixen només un 1,61% i les inversions reals baixen un 13,75%. En conclusió, amb aquesta estructura pressupostària no creiem que es puguin mantenir els mateixos serveis, mentre que, en canvi, creiem que sí que es prima d'una manera notable la burocràcia de la Conselleria i dels organismes que en depenen.

Segon: priorització de les actuacions de prevenció. No creiem que sigui massa fàcil prioritzar la prevenció, si el que, un any més, es prima és l'àrea del conseller; un cop més, el Gabinet del Conseller i la Secretaria General és l'àrea, dintre de la Conselleria de Benestar Social, que creix més: un 7,53%, 2.000 milions més a disposició del conseller, fins arribar a un total de 28.000 milions de pessetes, gairebé la meitat del pressupost de la Conselleria de Benestar Social. En canvi, altres serveis necessaris per a la prevenció social tenen creixements mínims: l'educació de persones adultes, només un 1,71%, o la Direcció General d'Atenció a la Infància, un 7,34%, creixement important, però creiem que és del tot insuficient. Aquestes no són, al nostre parer, mesures per primar la prevenció.

I tercer: prioritzar la formació ocupacional. Cap de les partides destinades a la integració laboral de col·lectius amb

problemes de marginació no creix suficientment: formació d'adults, disminuïts, etcètera. I el PIRMI: quines partides serviran per a la integració laboral de les persones beneficiàries? No les hem trobat, o potser no hi són. En tot cas, agraïrem que la resposta del Grup de la majoria ens n'informi amb detall.

En definitiva, per tot això pensem que són uns pressupostos que no segueixen els objectius marcats per la mateixa Llei en la seva exposició de motius. En uns moments en què sembla que l'economia general millora, no hi ha indicis que la població més desfavorida en surti beneficiada. La direcció que prenen els pressupostos de Benestar Social demostra massa insensibilitat del Govern en relació amb aquests sectors.

En relació amb la presentació física dels pressupostos, hem de manifestar un any més —i dit de la manera més telegràfica possible— que les seves partides són poc clares, que són massa generals i confuses i que els annexos, quan no són inexistents, són deficients a nivell d'informació; hi ha massa apartats milionaris dedicats a les despeses diverses, etcètera. Un any més es tendeix a la concentració dels diners i, per tant, de la decisió política, a la Conselleria, en lloc de promocionar una entitat més tècnica i teòricament independent de criteris polítics, com l'ICASS, i el darrer exemple d'aquesta política el tenim en el traspàs dels casals d'avis, de la gestió dels casals d'avis, de l'ICASS a la Conselleria, a la Direcció General d'Acció Cívica, per a més detalls.

Respecte a la política de subvencions, considerem que és poc clara i molt problemàtica. Es mantenen encara els llargs retards en la iniciativa social, en els pagaments, amb les dificultats financeres que això comporta. En aquest sentit, em vull referir a la carta ja esmentada de diverses entitats de disminuïts i sindicats de Barcelona, queixant-se dels arguments poc coherents o arguments inacceptables que, segons ells, fa servir la Conselleria per justificar certes retallades a subvencions, és a dir, l'argument de les catàstrofes d'incendis i aiguats com a motiu per a retallar subvencions i aportacions al treball social.

Respecte a les subvencions per a urgències socials, el portaveu de la majoria, durant el debat de l'articulat, va afirmar que mai no s'havia denegat una subvenció d'aquest tipus per manca de pressupost. Doncs, això, li hem de dir que no és veritat, i que per això presentàvem una esmena a l'articulat, declarant ampliable aquesta partida —una esmena que, evidentment, va ser rebutjada. Segons resposta del mateix conseller de Benestar Social a preguntes del nostre Grup Parlamentari, es van denegar, l'any 93, fins a un total de set mil sol·licituds per temes d'urgència social: set mil famílies que van veure com se'ls negava una mínima subvenció, tot al·legant insuficiència pressupostària. Demanem als senyors del Govern —i, en aquest cas, al Grup de la majoria— que tinguin en compte aquest fet i que, al marge de les picabaralles polítiques, intentin resoldre-ho per evitar aquestes denegacions que, pel que sabem, l'any 94 es mantenen en una proporció semblant.

Mentre certs serveis són penalitzats pressupostàriament, d'altres no pateixen cap mena de restricció: els apartats d'informàtica disposen de 306 milions de pessetes; se'ns havia dit, em sembla que aquí mateix, l'any passat, que les partides dedicades a informàtica eren altes perquè s'estava informatitzant la nova seu del Departament. Aleshores, per què enguany encara es necessiten 300 milions de pessetes? Vol dir que, en tot cas, la certa promesa de l'any passat no es compleix o, en tot cas, s'han disparat les despeses.

També se'ns havia dit que el fet de llogar un «megapalau», el Palau de Mar, i pagar un lloguer tan alt —entre lloguers i neteja el Departament es gasta 934 milions— significaria l'estalvi dràstic de despeses de comunicacions: correus, missatgers, telèfons, etcètera. Doncs, enguany, la partida de comunicacions puja 180.700.000 pessetes. Trobo que són molts diners per comunicar-se d'un pis a un altre o d'un despatx a un altre.

Un altre motiu de despesa supèrflua és la revista *Catalunya, Barri a Barri*, ja esmentada ara mateix. Precisament, quan estava preparant aquesta intervenció, dimecres passat, vaig rebre a la bústia de casa el número 8 de la revista del Departament. Curiosament, és una publicació que mai no hem rebut aquí, al Parlament. Potser es volen estalviar cent trenta-cinc exemplars? O és que esperen que l'atzar faci que cap diputat no la rebi a casa i així s'estalvien crítiques? Doncs, a mi m'ha arribat, i en un moment ben oportú. Cal dir que hi ha hagut canvis substancials respecte al número anterior, el número 7: el conseller Comas ja no hi surt catorze vegades en la foto, com en el darrer número: en aquest cas només hi surt quatre vegades. En canvi, hi fan sortir —suposo que per despistar— diverses fotos amb una diputada d'un grup de l'oposició, o un ampli reportatge amb un il·lustre militant del meu partit. La seva generositat és commovedora, i a veure d'aquesta manera qui s'atreveix a criticar la Conselleria.

Perquè no em diguin que sóc un ressentit, no criticaré aquesta revista amb paraules meves; utilitzaré una cita d'un personatge X que, publicat a *La Vanguardia* fa unes setmanes, deia: «X reclamó ayer mismo la supresión de la revista, que calificó de partidista y cara, y propuso que su importe se destine a subvencionar a los vecinos del barrio del Turó de la Peira en la adquisición de las nuevas viviendas de promoción oficial que sustituirán a los pisos afectados por aluminosis.» Aquest personatge X, tan clarividient i oportú, no és altre que el senyor Artur Mas, cap del grup municipal de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona. Proposava invertir els 18,5 milions que val la revista *Barcelona Informació* al destí que vostès han sentit. I saben quant val la revista del Departament? Curiosament, 17,5 milions, segons resposta escrita del mateix conseller: quasi el mateix que el que val la revista de l'Ajuntament. Amb aquests diners, tenim a les nostres bústies una revista de noranta pàgines a tot color, amb un poti-poti d'informacions ensucrades, fotos de gent aparentment feliç, treballadora, solidària i alegre. Els que no deuen estar tan feliços deuen ser els editors, perquè és evident que ningú no es pot plantejar de treure al mercat

cap mena de revista en català de temàtica general mentre la població rebi gratuïtament tot aquest patracol propagandístic anomenat *Catalunya, Barri a Barri*.

No creuen que la política del Govern hauria d'anar cap a una altra banda, en aquest camp, almenys? Per exemple, no seria més rendible promocionar la lectura, ajudar les empreses editorials, etcètera, en lloc d'aplicar estratègies de competència deslleial? Anem en camí de fer un país on l'únic que emetrà o editarà en català serà el Govern; un món feliç on les crítiques al Govern sonaran a extraterrestres.

I ara una nova pregunta: quan el Govern es decideix a ajudar una revista independent dedicada a publicar passatemps, saben quin departament hi posa l'anunci? Cultura? No. Política Lingüística? Tampoc. Benestar Social. I amb un peculiar passatemps que no em puc estar de mostrar-lo i llegir-lo a la cambra. Les seves instruccions –son aquí– diuen, a part de dir «Benestar Social»: «Tenint en compte les direccions dels carrers indicades a les fletxes, quin recorregut ha de fer en Rialles per anar de l'escola a l'Oficina de Benestar Social, passant primer pel casal cívic, la ludoteca i l'hotel d'entitats?» (*Remor de veus i rialles.*) Vagi per endavant la meua simpatia per la revista *Enigma Card*, i aprofito per recomanar-la a tots els diputats per quan s'avorreixin, tot i que és curiós, precisament, que el passatemps creat pel Departament de Benestar Social sigui, ni més ni menys, un laberint. (*Remor de veus.*)

Finalment, i per no allargar-me més, unes reflexions sobre la mateixa configuració de la Conselleria. La política del Govern ha estat la de convertir aquest Departament en un bloc de serveis i àrees diverses difícilment barrejables. Segurament, aquesta configuració és avantguardista: potser som els únics o els primers a Europa a tenir una conselleria com aquesta, però val la pena? Nosaltres no creiem que valgui la pena barrejar una competència d'ensenyament com l'educació d'adults, de les persones adultes, l'entitat de les rifes, l'EAJA, un organisme difícilment definible, com Acció Cívica, o un macrogabinet del conseller, que aglutina el 50% del total del pressupost, tot plegat en una mateixa conselleria; tot això i, a més a més, i potser de més a més, totes les competències pròpies d'una àrea de serveis socials o de política social. Un poti-poti que, pensant bé, o pensant positivament, és confusionari, i pensant malament, és una vulgar utilització de la necessitat dels més febles per fer proselitisme polític. Potser som poc moderns, potser sí, però volem ser clars, i per això apostem per una conselleria de mig a mig diferent.

Vostès, amb la seva majoria parlamentària, organitzen el Govern a la seva manera, però nosaltres, des del Parlament, des de l'oposició, no els podem donar suport. I ens poden creure que ens agradaria fer-ho. Paradoxalment, la conselleria que més hauria d'aglutinar unanimitats i suports de tota la cambra sempre és la que rep més crítiques i pateix més picabaralles. Amb la lleu esperança que algun dia això canviï, demano el vot per a les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya al Departament de Benestar Social i a altres àrees relacionades.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena 533, presentada per l'il·lustre diputat senyor Reguant, representant del Grup Mixt.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, de les intervencions que m'han precedit he tret una conclusió que es defineix en un sol mot. M'ha semblat molt important la intervenció de la diputada senyora Mayol, amb les precisions del que eren greuges comparatius, en fi, de la disponibilitat i la distribució dels recursos; les intervencions dels altres que m'han precedit m'han semblat molt puntuals, i a mi, entre tots, m'han fornit un únic mot al cap, que no el tenia pensat dir, però penso que tots els recursos, tota la política de Benestar Social es defineix no en una manca de recursos, jo no diria una manca de recursos, que és la tònica de *totes* les conselleries; «criteris de priorització», jo tampoc diria que fallen els criteris de priorització; no, senyora Mayol, és senzillament un departament que funciona de manera «graciable». O sigui, no hi ha normes reguladores, si hi ha norma no es compleix, i es fan les coses absolutament de manera graciable, *graciable*; aquesta és la impressió que he tret. És un departament on fan unes distribucions de recursos, doncs, de manera incontrolada, de manera incontrolable, de manera absolutament graciable.

La meua intervenció pretén ser la més modesta de les que s'han fet i, per tant, em mouré només en l'àmbit perifèric, per tant, de poca importància. Mirin, Benestar Social, aquest any, representa el 3,7% del total, del 95, 94, i s'ha incrementat un 4,5%, un punt menys de la mitjana dels departaments, i, aplicant-li la inflació prevista, diguéssim que estem més o menys allà on estàvem, tenim els mateixos diners que l'any passat de manera efectiva.

Creix en xifres absolutes 2.584 milions, és a dir que, fixin-s'hi bé, creix aquest Departament tan cabdal per a l'equilibri social el 50% del que creix la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que és la fornidora dels missatges i de la imatge *toute-puissance*, de la imatge del poder.

Les inversions reals són de 1.254 milions, gairebé una renúncia a fer realment res de nou; tot s'ha d'invertir a nivell de contractar, de distribuir, de col·locar i d'anar donant joc, i em sembla important.

Pel que fa al capítol primer, a la remuneració de personal, creix un 13,3%, o així m'ha semblat llegir; en canvi, no he sabut veure a la memòria l'explicació, que segurament hi és i ens la diran, potser és buidatge de diputacions, no ho sé, però, vull dir, creix d'una manera espectacular, possiblement és per cúmul d'altres institucions, no ho sé, però no ho diu; en la memòria explica per què Governació creix tant, per què..., però, de Benestar Social, no en parla. Però suposo que tindrà l'amabilitat, el ponent de la majoria, de saber-m'ho explicar, perquè no he entès per què ha crescut tant.

Miri, m'ha semblat significatiu de parlar que el Departament de Benestar Social, pel que fa a l'article 22, les «Atencions de protocol i propaganda», «Publicitat i premsa»,

«Reunions i conferències» i «Altres despeses», per a aquest any 95 es col·loca a 215 milions de pessetes, que és un 13,4% més del que per a aquests mateixos conceptes va esmerçar l'any passat, és a dir que realment hi ha de donar molta importància, a aquesta vessant de la seva gestió, i a més xoca aquest 13,4% més per a aquests conceptes amb el menys 14%, menys 14%, en relació amb el 94, 95 pel que fa a la formació d'adults. És a dir, fornir imatge: més 13,4%; formació d'adults: menys 14%. Observin, per exemple, que d'aquests 215 milions dels conceptes 226, amb els seus números al costat, en relació amb la Direcció General de Formació d'Adults, l'article 226.11, el concepte 226.11, «Funcionament de centres i aules d'educació permanent d'adults», hi esmerça 45 milions de pessetes, és a dir, una quarta part llarga del que dedica als conceptes que abans he esmentat. El 226.15, «Actuacions formatives i de divulgació», 76 milions, i el Programa de lluita contra l'analfabetisme, 44 milions. Si cada xifra d'aquestes fan una mica d'esforç de comparar-les amb les que els he esmentat, reflecteixen el criteri que té el Govern de prioritzar les seves despeses.

Pel que fa, per exemple, als conceptes 460.01 i 480.01, «Subvencions a ens locals per a formació d'adults», 40 milions; a entitats privades, altres 40 milions. 80 milions és molt?, és poc?, què és? Miri, és l'equivalent del que costa la revista aquesta que es diu *Catalunya, Barri a Barri*; aquesta revista —carai, sí que va de pressa el temps— són 80 milions de pessetes: 50 per fabricar-la, 23 per distribuir-la i uns quants serrells més. Així funciona la Conselleria aquesta, però de manera important, i com que el temps s'acaba..., per bé que havia estat un error, senyor president, perquè veig que no es manté el groc...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, per deferència li he apagat el llum, perquè estem en família...

El Sr. REGUANT: Li ho agraeixo, perquè, a més, estreno ulleres i, bé, moltes gràcies...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: S'han establert cinc minuts per a defensa de cada esmena, i pot ser que l'il·lustre diputat no en tinguis notícia, i per això ho he fet.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies. La notícia, l'he tingut quan treballava al meu despatx, que el senyor president ha decidit fer aquesta decisió de donar cinc minuts, i li agraeixo el seu aclariment, senyor president.

Per tant —i acabant—, la Conselleria funciona amb caràcter gracieble. Un objectiu que no es diu en les memòries però que és fonamental és la penetració social, em sembla a mi. El reforçament del missatge de la «bondat» del Govern, entre cometes, que obvia tota anàlisi crítica a l'acció real del Govern, i després la discriminació sistemàtica a les entitats locals, això és el que a mi m'ha semblat com a peces grosses. I l'exemple més clar d'això que jo acabo ara de dir és, precisament, en el programa d'altres serveis d'acció social..., per manca de temps acabaré, vostès tot això ja s'ho saben, però són 1.425 milions de pessetes que no tenen pèrdua. La Direcció General d'Acció Cívica els distribueix en: 209 milions a «Funcionament de casals de gent gran»; 337,

a «Campanyes d'acció cívica»; a l'Incavol, 280 milions, que deixin-me dir de pas que fa uns dies vaig tenir la sorpresa..., anava a un hotel a descansar i vaig trobar un aldarull magníficament muntat, esplèndidament muntat, amb unes carpetes i una documentació a quadricromies, em vaig emocionar i me'n vaig anar a dormir. (*Veus de fons.*) Després, a «Famílies i institucions sense finalitat de lucre», 500 milions de pessetes, també, 500. Bé, en realitat la descripció i finalitats no m'atreveixo a llegir-los-les per respecte a vostès, i les activitats: «Vols conèixer Catalunya?», «Descobreix Catalunya», noces d'or, medalles centenàries, «Música als barris», visites culturals, cursets i tallers, animació al carrer, «Jugar i llegir». Més no es pot demanar per fer país, vostès fan país. Fan país i, sobretot, fixin-s'hi bé com el fan, el fan de la següent manera: òrgans encarregats de fer aquesta distribució d'aquests 1.500 milions de pessetes i aquests programes tan brillants..., diuen vostès: a la major part de les actuacions, el que hem dit i la inversió, és l'òrgan executor a les diferents àrees dels serveis centrals. Has d'anar allà si vols..., serveis centrals. Centrals i empreses contractades són l'altre gran gruix per fer aquesta distribució.

Convindran vostès amb mi que, això, assemblar-se a alguna cosa que es digués buscar la igualtat social i fer una funció social..., està renyit amb aquesta praxi, sobretot quan se'ls pregunta, per part de la diputada Imma Mayol —i li contesten el 7 d'abril del 94—, «Què ha passat amb els ajuts a persones discapacitades» —vostè ho recordarà—, i li contesten —i sintetitzo—: de les que van sol·licitar, 3.000 sol·licituds, 1.100 no van poder ser ateses per manca de recursos, no van poder... I quan li pregunta la mateixa senyora Mayol, també pel que fa als ajuts, suport als acolliments residencials per a la gent gran, que han estat denegats, resulta que han estat denegats també 598 d'un total de 1.454 per manca de recursos.

I aquí ara enganxaríem amb un altre tipus de qüestions que em nego a seguir perquè ho ha fet molt bé les persones que m'han precedit, però jo voldria deixar aquesta tribuna amb una idea compartida per uns, jo crec que per tots: que Benestar Social no pot seguir funcionant així. D'una manera o una altra s'han de crear normatives i respectar les normatives; s'ha d'evitar donar la impressió que el qui és amic té i qui no és amic no té; els ens locals, que és el primer principi de subsidi que s'ha de respectar, s'han de nodrir de recursos perquè puguin fer les seves gestions. Aquesta llei que posa als consells comarcals la clau dels recursos de l'acció municipal, que és qui té la primera informació, s'ha de recuperar, s'ha de canviar. Així no pot ser, així la cosa no pot funcionar.

Com que és la meva darrera intervenció, acabo recordant...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Li prego que sí que acabi, sí.

El Sr. REGUANT: Li asseguro que no tardaré quinze segons, però no voldria deixar aquesta tribuna sense recordar el company Ignasi Riera, la companya Montserrat Raurell i el Domènec Sesnilo, que tots tres passen per un tràngol difícil; els desitjo, i suposo que tots vostès, que la cosa se so-

lucioni bé, i passin tots vostès també bon Nadal. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat, per l'expressió del bon Nadal i per la seva intervenció.

Correspon ara defensar l'esmena 534, del Grup Socialista: per fer-ho té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, jo defenso la 534, senyor president, però el diputat i company m'ha ofert abans, en la defensa de les esmenes a Comerç i Turisme, el temps d'una d'elles, el company Riera, i el president...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per tant, jo no trencaré aquest oferiment.

La Sra. BARENYS: Jo aniré molt de pressa, però, amb cinc minuts, com pot suposar, no tinc temps de defensar i retallaré part del que volia dir.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: O sigui, només en defensarà una; les altres dues, ja les ha defensades...

La Sra. BARENYS: Sí, exactament, gràcies. Bé, jo agraeixo els diputats que tenen vocació de restar en aquesta cambra a aquesta hora amb un tema sabut potser per a molts però jo crec que interessant i de gran transcendència, que lamento que no ens acompanyi el conseller de Benestar, com han fet els altres consellers quan s'han defensat les esmenes a la totalitat dels seus pressupostos.

Deixaré les meves raons argumentals o que hi donaven –com ha fet la senyora Mayol– suport, la pedra filosofal de per què aquesta esmena la presentem, i entraré directament a dir quins són els tres pilars que sustentaven, que sustenten aquesta esmena a la totalitat.

En primer lloc, jo volia parlar de transparència; ho va fer ja ahir el meu company Pérez de Tudela, i ho torno a fer jo ara. Jo els he d'acusar a vostès que quan ens plantegen els números no són clars. Home, són clars per a un que hi entengui molt de pressupostos, es llegeixi les memòries del Compte General, es llegeixi totes les liquidacions de pressupostos i vagi portant un estat dels comptes, allò, dia a dia, com correspon a un comptable o a un responsable de l'Administració, però per als diputats aquestes memòries no són clares.

A mitjans de l'any 94 es va fer definitivament efectiu el traspàs dels serveis socials de les diputacions de Lleida, Tarragona i Girona a la Conselleria de Benestar Social. Aquest increment –es va dir, s'ha dit a bastament– va suposar 2.230 milions, aproximadament, que van anar a augmentar el pressupost de la Conselleria de Benestar Social per a funcionament d'aquests serveis traspassats; diners condicionats, amb bona gestió compromesa per les diputacions durant tots els anys que han vingut fent aquesta prestació; però, aquest ingrés, vostès no l'han diferenciat en el moment de fer la relació d'on procedeixen els ingressos que van a engreixar, sobretot, l'ICASS.

Creix el capítol 1, amb un 13,28; el capítol 2, amb un 13,81; el capítol 4, amb un 16,09. Però tot aquest creixement correspon –sobretot personal–, a l'1 i 2, a aquests traspassos que han fet les diputacions provincials.

Si deduïm els 2.230 milions, resulta que el creixement del Departament de Benestar Social és 0,069, ni el cost de la vida: 357 milions, és a dir, aquest és un departament que l'any 1995 no ha crescut en absolut. L'ICS, l'Institut Català de la Salut, en el seu pressupost diferencia els diners que vénen de les diputacions per als programes de salut mental, i està claríssimament la seva partida; per tant, juguen clar. En aquest Departament no hem pogut esbrinar això d'entrada; hem hagut de buscar, hem hagut de remenar papers i al final hem arribat a la conclusió que el creixement era conseqüència d'aquesta qüestió.

Aquest és un estil que fa, lamentablement, la Conselleria de Benestar Social. Per exemple –ho ha dit la senyora Mayol–, el Plan concertado per a les prestacions bàsiques no figura enlloc tampoc com una partida finalista que ve del Ministerio de Asuntos Sociales. Es deia ahir també: són 1.660 o 1.640 milions; no figuren a les prestacions bàsiques, n'hi ha 1.200 no sé quants. Com a conseqüència, una vegada més, hi ha una partida que vindrà a engreixar el pressupost, perquè en aquest moment ja s'ha firmat el conveni de 1995, se sap quina és la quantitat que ha de venir, però no es pressuposta aquesta quantitat ni es pressuposta en totalitat la part que correspon a la Conselleria de Benestar Social, que fóra 1.660 o 1.640 milions. És lamentable, perquè si vostès estan d'acord amb el MAS –i recordo que hi havia un recurs d'inconstitucionalitat que es va retirar per part del conseller, la qual cosa vol dir que està d'acord amb aquesta font de finançament–, si hi estan d'acord ha de constar clar i net en els pressupostos de la Conselleria de Benestar Social.

Ens ha decebut comparar també que el Pressupost de 1993..., 93-95 –em salto el 94, que va ser un any que va quedar el pressupost més o menys congelat–, entre la despesa de la Generalitat i la despesa de la Seguretat Social, no ha augmentat. És a dir, la Generalitat ha disminuït del 93 al 95 quasi 700 milions de pessetes, 699. I, sortosament, la Seguretat Social, diners finalistes, han incrementat del 93 al 95 amb 1.203 milions; com a mínim ens hem quedat equilibrats. Però això demostra que la voluntat política de la Conselleria de Benestar Social no està per incrementar aquest pressupost amb el que li correspon.

L'altra qüestió en què volia fonamentar aquesta esmena és la subsidiarietat –també s'ha dit aquí; en parlar l'últim et trobes que els arguments s'han esmerçat. La despesa dedicada a les administracions locals, sumant els diners de totes les direccions generals més l'ICASS, és de 2.833 milions de pessetes, inclosos els diners que vénen del MAS. Creixen en relació amb l'any 94 de forma jo crec que irrisòria, per no dir mesquina: 24 milions més l'any 1995 que el 1994, un 0,87%. Queda clara i fefaent la voluntat de la Conselleria d'ajudar les administracions locals.

I aquesta és una actitud reiterada que reflecteix la filosofia de la Llei 4/94, que té de nou la seva materialització en el

Pressupost del 1995. Fins i tot deixant de banda els ajuntaments de més de vint mil habitants —oblidem-nos d'ells—, però pensant en els consells comarcals, que han de desenvolupar les funcions de serveis socials d'atenció primària i serveis socials especialitzats, no hi ha diners per poder iniciar el desenvolupament d'aquesta xarxa de serveis. Tenim un exemple molt clar d'aquesta actitud, diria jo..., no «diria jo»: és antisolidària; un estudi realitzat per l'Ajuntament de Barcelona i donat als mitjans de comunicació, donat a conèixer als mitjans de comunicació no fa gaires dies, que analitzava la procedència de la despesa en els serveis socials de la ciutat de Barcelona. L'aportació de la Generalitat era únicament d'un 9% —tenint en compte que té responsabilitat en serveis de segon nivell—, molt inferior a l'aportació que fa l'Ajuntament de Barcelona, les diputacions, fins i tot l'Administració de l'Estat, que aporta amb prestacions directes i indirectes un 40% del pressupost del desenvolupament dels serveis socials de la ciutat.

L'altre pilar era la prevenció. És una de les regles d'or de les polítiques de Benestar Social, és la base de l'eficàcia i de l'eficiència, de la rendibilitat en el desenvolupament dels serveis socials, en tant que aquí sí que és clar que és millor prevenir que curar, i hem constatat que vostès dediquen més diners a l'atenció que a la prevenció —ho deia també ahir el meu company Pérez de Tudela. Té una lògica, perquè hi ha serveis en funcionament que cal atendre i d'alguna manera molts d'aquests serveis —vellesa i infància, per exemple— fan una prevenció secundària, però cal creure de veritat que és necessari i que cal invertir aquesta tendència: val més prevenir que no pas curar.

És inexplicable que un dels instruments cabdals per a la política de prevenció, per exemple, de la infància en risc —que és un tema que ja l'hem discutit en el debat de l'estat de despeses—, els EAIA, no tinguin un pressupost addicional de 30, 40 o 50 milions per poder desenvolupar el total de la xarxa que estableix el Pla d'actuació social. Ningú no es pot creure que donada la distribució del pressupost en diferents direccions generals —com fa un moment s'ha esmentat— no es pugui destinar, no s'hagi pogut destinar 30, 40 o 50 milions més perquè aquesta xarxa de prevenció del risc social de la infància no es pugui desenvolupar en la seva plenitud, tal com estableix el Pla d'actuació social.

La DGAI és un servei que ha passat molts anys amb un pressupost migrat, molt petit per les responsabilitats que ha de desenvolupar; l'any passat va créixer un 36%, aquest any es queda novament reduït en un 7%. La nostra pregunta és si vostès, senyores i senyors diputats, creuen que la Direcció General i el Departament de Benestar Social podran atendre amb totes les responsabilitats que els pertoca l'atenció als 7.700 menors que tenen sota la seva responsabilitat, sota la seva guàrdia i sota la seva tutela. Només un 9,10% del seu pressupost es dedica a infància; això suposa 1.836 pessetes nen/dia. Digui'm, de veritat, amb el cor a la mà —no amb la mà a la cartera, sinó amb el cor a la mà—, si es poden atendre les expectatives educatives, socials i culturals dels menors que estan sota la seva protecció. Cap pare de família amb

1.836 pessetes podria ajudar a un desenvolupament equilibrat del seu fill o filla. Crec, de veritat, que s'hauran de preguntar clarament si fan un exercici responsable d'aquesta pàtria potestat per evitar que en un futur, que podria no ser llunyà, alguns d'aquests menors estiguin en un camí sense sortida.

I, finalment, un comentari sobre la Direcció General d'Acció Cívica. Quan comparem l'esforç que fan les administracions locals, totes, les de més de vint mil habitants i les petites, a l'entorn dels consells comarcals; quan comparem l'esforç que fa la iniciativa social i algunes direccions generals del Govern de la Generalitat per tirar endavant els seus programes i serveis amb l'expansionisme de la Direcció General d'Acció Cívica, arribem a la constatació —com s'ha dit ja aquí— que té molt poc de cívica. En Pompeu diu que «civisme» és el «zel pels interessos i per les institucions de la pàtria». Crec que la Direcció General d'Acció Cívica no té zel pels interessos de la pàtria, sinó per altres motius, que vostès ja endevinen què vull dir.

Diran que no és cert que la Direcció General d'Acció Cívica no creix, sinó que minva; creix un 2,46% en relació amb l'any passat, però és que l'any 1994 va créixer un 48,4%. D'aquest creixement, que suposa 1.500 milions de pessetes, 500 són per a subvencions, 336 per a campanyes d'acció cívica, 209 per a casals de gent gran; en total 800 milions per repartir en el transcurs de l'exercici de 1995. Nosaltres estem convençuts que aquests 800 milions ajudarien al desenvolupament de la xarxa bàsica de serveis socials i ajudarien a equilibrar les diferències entre els que tenen més i els que tenen menys per desenvolupar el que ha de desenvolupar la Conselleria del Benestar Social i el conjunt del Govern de la Generalitat —com deia la senyora Mayol—, la justícia social al nostre país.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara l'esmena 543, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president en funcions. Defensaré les esmenes 543 i 545, de l'Incavol i l'EAJA, que crec que no tenen relació, però per estalvi de temps faré una cosa darrere l'altra.

Hem presentat esmena a la totalitat a l'Institut Català del Voluntariat, bàsicament, perquè estem en desacord amb la política del Govern en aquest camp. Òbviament, estem convençuts de la necessitat que el Govern ha de potenciar l'enorme i completa xarxa de voluntariat que existeix a Catalunya, però aquesta potenciació ha de ser amb el ple respecte a l'autoorganització i evitant el dirigisme i la suplantació de funcions. I aquest pressupost no va —pensem nosaltres— en aquesta línia, sobretot des del moment que es destinen 148 milions a campanyes i edicions de divulgació, mentre només se'n reserven 66 per dotar econòmicament les associacions de voluntariat. Tampoc no hi hem trobat la partida corresponent perquè els ajuntaments facin promoció del voluntariat.

L'estratègia de la Conselleria a través de l'Incavol, pel que veiem a les partides pressupostàries i a les darreres actuacions efectuades, passa per donar protagonisme a la institució, funcionar el voluntariat i primar els espectacles massius en detriment del treball diari i lliure de les entitats. La nostra prioritat, en canvi, passa per potenciar l'associacionisme i no el protagonisme directe de les institucions. Per aquest motiu, i promoure un canvi de política en aquest sentit, demanem el vot favorable a l'esmena de retorn del pressupost de l'Institut Català del Voluntariat.

En relació amb l'esmena a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i per fer-ne la defensa, em limitaré breument a recordar els arguments utilitzats ara fa un any i que continuen essent vàlids. Bàsicament demanem el vot a aquesta esmena pels motius següents: primer, una àrea com aquesta no pot estar de cap manera dintre la Conselleria de Benestar Social; segon, mai no podrem tenir una loteria nacional mentre patim la competència deslleial de les loteries de l'Estat; i aprofito per felicitar si a algú li ha tocat alguna part del premi sortejat ahir a Madrid i, en tot cas, si a algú no li ha tocat ja pot anar a comprar els números per a la loteria del Nen, del 6 de gener, que aquesta és la loteria per antonomàsia —el 7?, el 7, perdó—; en qualsevol cas, les loteries de l'Estat s'emporten un bon complement de l'espoli fiscal habitual del nostre país; tercer, el Govern hauria de tenir programes i línies d'actuació per combatre la ludopatia, i quart —i crec que en aquests moments és fonamental—, no podem acceptar de cap de les maneres, i a més a més ens afecta profundament, la utilització descarada, sense vergonya, de persones amb deficiències físiques o psíquiques per reclamar que la gent jugui a la loteria. La nostra consciència es remou cada cop que veiem un anunci com aquest, aquest d'aquí, per exemple (*l'orador el mostra*), i a la televisió encara és més «frapant», reclamant amb aquestes imatges que la gent jugui. No creiem que un Govern com el que tenim hagi de jugar d'aquesta manera i amb tan pocs escrúpols per reclamar que la gent participi en les loteries. Al marge del lloc on vagin a parar els diners que es recaptin amb la loteria i que podríem discutir realment si el destí és l'anunciat, creiem que aquesta publicitat és del tot inacceptable.

Si ens atenim a la defensa que ahir el diputat Codina feia a les acusacions de partidisme de TV3, ja ens podem esperar quina serà la resposta: «Des del dia que va començar aquesta campanya, les vendes han augmentat, i, per tant, s'ha de mantenir.» Confiem que l'argument algun dia canviï i que l'estratègia publicitària d'aquesta entitat també.

Amb l'esperança que la intervenció serveixi per a alguna cosa, també, i com hem fet amb l'altra, demano el vot favorable a aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor president. Correspon ara la defensa de l'esmena 546... (*Remor de veus.*) No, perdó, il·lustre senyor diputat. Senyor Oliart, podrà defensar l'esmena del Grup Socialista, la 546, i també gaudirà del temps semblant a la senyora Rosa Barenys.

El Sr. OLART: Moltes gràcies, senyor president. És que jo havia notat, potser equivocadament, que era l'esmena 549.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: A mi em queden pendents les dues... Ah, bé, ara farem..., quina farà vostè? La 549? (*Pausa.*) Així ara farem la 549 i després..., com que ell s'ha anticipat, aleshores farem la 549 i després la 546.

El Sr. OLART: Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en comprovar el pressupost d'Adigsa, el primer que ens vam trobar és que hi havia una disminució en el pressupost d'explotació del 8%, exactament de 541 milions de pessetes, i aquesta disminució, que podria valorar-se com un intent de contenció pressupostària i de millor gestió de l'empresa, és a dir, amb efecte positiu, demostra que és tot el contrari quan s'estudien algunes partides significatives d'aquest pressupost.

Creix 107 milions de pessetes la partida de lloguers, quasi el doble que l'anterior; apareix una nova partida dotada amb 210 milions de pessetes per pagar serveis a professionals independents; apareix una nova partida dotada amb 106 milions de pessetes per a despeses de publicitat i propaganda i relacions públiques, i apareix una altra nova partida dotada amb 167 milions per a despeses diverses. En contrapartida, els recursos destinats a la rehabilitació del patrimoni, que és la finalitat i l'objectiu principal d'aquesta empresa, disminueixen. La contenció, doncs, d'existir afectaria exclusivament els beneficiaris de l'empresa Adigsa. Pràcticament 500 milions de pessetes destinats únicament i exclusivament a fer propaganda política i a fomentar el clientelisme —altres diputats ja s'hi han referit. Pregunta: ho necessita veritablement una empresa destinada, en principi, teòricament, a prestar serveis públics?

La primera valoració que faríem ja indica: primer, que l'empresa no guanya eficàcia administrativa aquest any; segon, que la política que la guia està més interessada a fer-se propaganda i crear clientelisme que a solucionar els problemes reals, i, tercer, que no s'entén que hi hagi una disminució important en termes reals de recursos per a la rehabilitació quan encara hi ha tants problemes per resoldre, i atès, sobretot, l'agreujament produït per l'existència de tants polígons afectats de patologies estructurals.

Amb referència a la transparència, amb relació a la transparència i seguiment de les actuacions a l'empresa, qüestió a la qual sempre ens hem referit, actualment podem afirmar, com sempre, que és pràcticament nul·la la primera, és a dir, no hi ha transparència, i quasi impossible la segona, és a dir, el seguiment per part d'aquest Parlament de les actuacions de l'empresa. Des de temps immemorial venim demanant que s'acompanyin els pressupostos del Programa anual d'actuacions i d'un annex detallat de les actuacions previstes a cada polígon; res de més normal, diria jo, però res també de més estèril. Tampoc les preguntes parlamentàries que anem formulant al cap de l'any aconsegueixen fer variar aquesta situació, que jo diria anòmala, que la qualificaria com a tal. Com podem admetre, senyores i senyors diputats, que una partida de 4.354 milions de pessetes per a rehabili-

tació dels habitatges dels polígons no sapiguem com s'utilitza o on es fan les obres? Per altra banda, en un moment determinat —no recordo si fa un parell d'anys—, aquest concepte, que estava en el capítol 6, d'inversions —que era la cosa lògica, que estigués allà—, va passar al capítol 2, fent encara més difícil i més poc transparent el seu seguiment i el seu control.

La mateixa ignorància respecte a les obres de rehabilitació i de remodelació per motiu d'aluminosi. Hi hauria d'haver, al nostre entendre, una partida específica: no hi és. Sabem que existeix una greu situació de degradació per patologies estructurals, sabem que es va signar un conveni per anar-ho reparant i remodelant, però al Parlament no han arribat ni estudis de la situació, ni plans, ni programes, ni cap referència a aquesta qüestió. Ara, adjunt en aquests pressupostos d'Adigsa, tampoc no hi arriba cap memòria ni cap consignació pressupostària concreta, com ja he dit.

Tot això ens porta a fer noves valoracions, que s'afegeixen a les primeres que ja he efectuat. L'actuació de l'empresa Adigsa es duu a terme al marge de qualsevol control polític i parlamentari real; no és possible conèixer les reparacions que es fan, no és possible saber l'execució de les obres per aluminosi; les obres de remodelació, les noves construccions —que normalment es fan perquè alguns polígons o alguns habitatges estan en males condicions i s'han de tornar a construir, quasi sempre per efecte i com a conseqüència de l'aluminosi—, es confonen dins el programa de promoció pública de l'Incasol... No hi hauria res a dir, a això, però nosaltres considerem que han de ser dos programes completament diferents. Perquè, si no, què passa? Doncs que queda disminuïda la promoció pública per a persones que busquen el seu primer habitatge, que és fonamentalment la finalitat de la promoció pública que fa l'Incasol. Cal, doncs, en aquest sentit, que els programes siguin separats, com ja dic.

Per altra banda, hi ha la dependència d'Adigsa de recursos públics. L'estructura de l'actual pressupost ja ens ho demostra. És a dir, Adigsa és una empresa que per al seu funcionament necessita els recursos que li vénen i les transferències que li vénen de la Generalitat. No és capaç de poder funcionar per si mateixa, i un informe de la Sindicatura de Comptes també arribava a la mateixa conclusió: afirmava, aquest Informe, que les despeses de l'empresa es cobreixen en la seva gairebé totalitat per via de subvencions i transferències rebudes de la Generalitat, que no sembla que els recursos propis d'Adigsa arribin a ser mai suficients per cobrir les despeses de funcionament —això, ho deia l'Informe, ho repeteixo, de la Sindicatura de Comptes, no ho dic jo. I en funció de tot això recomanava una forma jurídica més adient que la de societat anònima, una forma jurídica que està també contemplada en la Llei de l'empresa pública catalana, però que forçosament no ha de ser la de societat anònima; n'hi han d'altres.

Nosaltres vam presentar, recentment, una proposició no de llei en aquest sentit, demanant el canvi de l'estructura jurídica, de la figura jurídica de l'empresa Adigsa, i va ser re-

butjada pel Grup de la majoria; per tant, no hi ha tampoc cap interès a posar les coses, doncs, conformes. Tinguin en compte que no solament afectaria el funcionament cap a l'exterior de l'empresa Adigsa, canviar de societat anònima a organisme, per exemple, autònom, sinó que, d'alguna manera, sí que també implicaria molt un control més adient del Parlament sobre les seves activitats, que és això, precisament, el que a nosaltres ens mou, més que res.

Les conclusions finals, senyores i senyors diputats, són que hi ha 70.000 habitatges socials dependents d'aquesta empresa; que són recursos públics importants els que s'inverteixen any rere any; que hi ha un consens general a millorar les condicions de vida dels 350.000 habitants que resideixen als polígons públics, i que el Parlament ha de poder controlar la política que s'hi duu a terme, sobretot quan tenim raons sòlides per creure que algunes de les seves activitats estan guiades per raons de política electoral, que no per raons d'estricta gestió i administració del patrimoni públic d'habitatge social.

Per totes aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, demanem el retorn d'aquest pressupost.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara sí que té la paraula l'il·lustre diputat senyor Madueño...

El Sr. OLIART: I bon Nadal a tothom.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies... Per defensar l'esmena 546.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè els arguments que podem donar sobre els motius per rebutjar el pressupost de l'EAJA podrien ser els mateixos que s'han donat en anys anteriors, i, per tant, noves raons no existeixen, més que, possiblement, l'única novetat és que recentment hi ha hagut un canvi de director general, que ens sembla que és el quart director general que té l'EAJA, i possiblement poques novetats respecte als anys anteriors, en el sentit que els pressupostos recullen amb més realitat últimament les possibilitats que té aquest organisme de recaptar fons, i el que continua sent és la forma de repartir-los, aquests fons recaptats, que continua igual que en el passat.

És a dir que, partint d'una situació que no és massa favorable per al Tresor de la Generalitat, en tant que la majoria dels fons estan compromesos, tant pel que fa a l'organisme que fa la gestió indirecta, com és Luditec, o l'organisme que ens va vendre, ens va col·locar els aparells, que és GTech... Per tant, la part que queda, doncs, realment és molt reduïda. Tan reduïda que a vegades posa en qüestió, a vegades, la part que havien previst dedicar-li a la gestió, a través de la mateixa EAJA, i per això últimament en els pressupostos s'ha hagut d'afegir aquell article de l'articulat que defensa el senyor Escudé tan abrandadament, en el sentit de preveure que, si no hi ha suficients diners perquè es puguin destinar a l'EAJA amb el que se li havia destinat històricament a la mateixa Llei, doncs, que se li puguin insuflar nous ingressos.

Per tant, el problema que tenim és que els possibles diners que podien ingressar al Tresor de la Generalitat via aquesta recaptació són tan minsos que poca cosa queda per repartir. Per tant, la proposta més coherent seria dir..., repetir els mateixos arguments d'anys anteriors, perquè hem de modificar l'origen de l'error i, si no, sempre continuarem en la mateixa situació. El mercat és petit, ja ho sabem, de les loteries, però, si part del mercat es pogués destinar al Tresor de la Generalitat, molt millor que destinar-lo a altres que condicionen totalment el pressupost de l'EAJA.

Per tant, considero que seria la millor fórmula, replantar-nos l'origen, dialogar sobre l'origen del contracte, i a partir d'aquí es resoldrien els problemes endèmics que pateix l'EAJA, que no es podran resoldre a través de pressupostos que no reflecteixen la proposta que nosaltres hem fet sempre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Si em permet, faria la rèplica a les esmenes que fan referència a Adigsa i a l'EAJA; després, la meua companya Araceli Vendrell faria els torns en contra tant al Departament com a l'ICASS, a la resta del que és Benestar Social. I per aquest ordre, tal com s'han presentat, parlarem primer una miqueta d'Adigsa, i després parlarem de l'EAJA.

Pel que fa referència a Adigsa, jo ho lligaria una mica amb el final del senyor Oliart. El senyor Oliart, al final de la seva intervenció, diu: «Conclusions», i llavors apunta a unes propostes que m'han fet entreveure la diferència que hi ha sovint entre els debats polítics del que hi ha..., de voluntat de debat, i el que hi ha darrere, el que hi ha de veritat de tot això. Jo penso, senyor Oliart, que en el fons vostè reconeix la feina que s'ha fet des d'Adigsa, des de l'inici, perquè és un home que coneix profundament tota la història, coneix la història des de l'inici, em refereixo, dels traspassos: vénen els traspassos amb unes condicions –vostè ho sap perfectament– molt desfavorables, uns polígons que es troben en unes condicions físiques i unes condicions econòmiques absolutament desastroses, polígons que no es pagaven –vostè també ho coneix– els lloguers, ni amortitzacions, ni re de re, de feia molts i molts anys, i la Generalitat té la necessitat de crear algun instrument administratiu i es dota d'una societat anònima, que a vostè no li agrada, perquè fa referència –també ho ha dit– a una intervenció de vostè mateix a la Comissió de Política Territorial de fa molts pocs dies, en què vostè, a partir d'un informe de la Sindicatura de Comptes, demanava que es formulés una figura jurídica diferent a la societat anònima, que evidentment sí que es pot fer, és obvi que es pot fer. El que passa és que el Govern, en la seva decisió de pensar en una societat anònima, també estava fent allò que molts altres governs..., i ajuntaments, doncs, es doten, perquè els sembla que el fet de muntar una empresa,

una societat anònima, és una forma correcta des del punt de vista jurídic i funcional.

Per tant, vostè és un home que, el tema, el coneix, com li deia, profundament, des de la història. Arriba al matís de dir: «Home, feu una altra cosa, un organisme autònom que no sigui una societat anònima», però en el seu conjunt el que se'n desprèn és el seu coneixement. I vostè, en el fons, està dient que s'hauria de dotar més la mateixa..., en aquest cas, la mateixa societat, perquè pugui fer allò que vostè ha anunciat com a cosa prioritària i que jo ara aquí, en el que representa, doncs, aquest acte solemne del debat de pressupostos, li dic que coincideix plenament..., encara que no s'hagi pogut deduir de la lectura de la memòria, li puc dir que les prioritats d'Adigsa, aquest any, precisament, són atacar aquells sectors dels habitatges que estan sota la seva tutela i que tenen una patologia com és l'aluminosi, perquè és obvi que sigui d'aquesta manera, per la mateixa necessitat i el perill que això pot suposar.

El canvi que s'ha fet en els barris d'Adigsa, vostè ho coneix, jo també, uns quants, per situació també del meu propi veïnatge, no? –no ho sé, des del mateix de l'Hospitalet, del polígon Gornal, o Sant Boi, o el Prat, o qualsevol dels més de la meua zona–, i és indubtable el canvi que hi ha hagut; ha sigut brutal, senyor Oliart, i vostè ho sap. Al polígon Gornal és que s'han canviat des de teulats, ascensors, reformes internes dels habitatges..., és a dir, és brutal el canvi que hi ha hagut, de com es van rebre aquests habitatges a com es tenen.

Vostè, diu: «Home, s'hi haurien d'haver dedicat més diners.» Segurament –segurament– se n'hi haurien d'haver dedicat més, però vostè no em negarà que l'esforç que s'ha fet és tan evident que ni..., ni vostè mateix el pot negar. Vostè el que fa en la seva intervenció és matisar, és dir: «No voldria una societat, voldria una altra fórmula jurídica perquè pugui regir-ho, voldria que hi haguessin més diners...», és a dir, està matisant en el sentit positiu de l'expressió, de poder, doncs, donar un millor servei, però en cap moment ha justificat que mantingués..., des del meu punt de vista, en cap moment ha justificat que pogués mantenir una esmena a la totalitat.

En qualsevol cas, aquest és un debat d'aquells que anem tenint..., no només en el debat de pressupostos, senyor Oliart, sinó que al llarg de l'any, amb el seu propi interès, sempre en el camp social i en el món de l'habitatge –al marge del que és l'altra seva afició, que és el món de les premses–, doncs, segur que anirem parlant al llarg de l'any, i segurament també que trobarem molts punts de coincidència, perquè vostè i nosaltres, i tots els diputats d'aquesta cambra, segur que, pel damunt de tot, el que ens uneix és la voluntat que aquest tipus d'accions, com la que està fent Adigsa, doncs, reverteix en un millor benestar per als nostres conciutadans. Per tant, al llarg de l'any segur que trobarem coincidències; això d'avui, jo crec que han sigut matisos.

I parlem, breument, de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, de l'EAJA. Senyor Madueño, vostè avui ha fet un

discurs molt curt; jo li ho agraeixo, perquè, tal com ha apuntat, i es despenia també de la seva intervenció, aquest és un debat que és repetitiu, i que vostè el trasllada a l'origen. I jo li vull donar la raó. És a dir, és possible —és possible— que en el moment en què es va dotar d'un contracte amb Luditec, doncs, potser no va ser el millor contracte que es podia fer —també hi ha fet referència el senyor Bosch—, potser no era el millor contracte; no hi havia experiència, no hi havia..., o no hi havia una excessiva experiència, de com podia ser un contracte d'aquestes característiques. Però vostè convindrà amb mi —en aquesta hora del debat, doncs, que ja ho podem fer amb una certa tranquil·litat i un cert relaxament— que, si em permet aquella expressió castellana, *entre todos la mataron y ella sola se murió*, és a dir, és possible que el contracte no fos el millor, però l'actitud d'alguns grups polítics, en aquests moments històrics, que no m'hi vull tornar a referir, però que van ser uns determinats i concrets, res va ajudar perquè l'EAJA pogués néixer amb la trempera amb què hauria hagut de néixer una entitat com aquesta, que volia, senzillament, el que volia era entrar en debat i entrar en la possibilitat d'un mercat que estava cobert. Jo penso que estava molt cobert, però que estava cobert dintre del que és el mercat espanyol.

Nosaltres... I, senyor Bosch, quan vostè sortia de la tribuna i pujava per aquests graons, jo l'he felicitat per la seva intervenció. Vostè em deia: «Això vol dir que hi estàs d'acord?» Doncs, sí, hi estem d'acord. Nosaltres estaríem absolutament disposats —i serem, si no els primers, els segons, si el tema es planteja— a fer una anàlisi de si hem de continuar, les administracions, potenciant el joc o no l'hem de potenciar; completament d'acord. Però, en el supòsit que ho haguéssim de fer, li faig una proposta, una proposta que llenço a l'aire, evidentment, com a debat, no? Per què de les participacions que en aquest moment, per què dels jocs que hi han en aquest moment a nivell de l'Estat, per exemple, loteria...? Avui llegia que Catalunya havia jugat aproximadament 34.000 milions només en la rifa de Nadal, en la rifa de Nadal només, 34 o 35.000 milions de pessetes només en aquest sorteig. Suposo que al llarg de l'any deuen ser molts i molts més. Home, podríem trobar una fórmula que ens permetés participar dels guanys de la rifa estatal, i potser això ens permetria que les comunitats autònomes, i en el cas concret de la Generalitat, doncs, això no ho féssim... Jo crec que és un tema que en podem parlar.

I deixin-me que per acabar els digui, els doni una dada que em sembla que també és interessant de conèixer. Home, segurament que entre el que es paga per Luditec i per les màquines i no sé què al final el que queda són quatre duros, és molt poca cosa el que queda; home, és poca cosa, però han estat al voltant d'una mitjana d'uns 1.000 milions de pessetes cada any, aproximadament; uns anys han sigut 850, els altres anys han sigut 1.100, més o menys 1.000 milions. Des de l'inici de l'EAJA fins avui la Generalitat ha ingressat uns 12.000 milions de pessetes. És poc, segur, en relació amb el que és el Pressupost de la Generalitat, però no és que sigui gran cosa; home, però és una aportació que només li

podem trobar una alternativa en la línia que jo li deia, del debat, de la discussió, què fem amb el joc, fem participació de les comunitats en la loteria, o en les rifes, en el joc, en general, de l'Estat; és una via, en podem parlar. Mentre això no sigui així, nosaltres, òbviament, haurem de votar en contra d'aquestes esmenes sense defugir, quan vulguin, tant en un tema com en l'altre, el debat que faci falta per trobar les màximes coincidències i les millors solucions per al nostres conciutadans.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Senyora Vendrell...

La Sra. VENDRELL: Gràcies, senyor president. Tal com ha avançat el meu company, senyor Francesc Codina, a mi em correspondrà fer el posicionament del nostre Grup a les esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social, ICASS i Incavol.

Primer començaré amb una xifra; és una xifra per mi molt important. El Departament de Benestar Social té pressupostats, per a l'any 1995, 59.439 milions de pessetes, és a dir, un 4,54% d'increment respecte de l'any anterior. Senyora Barenys, el que és fonamental per nosaltres no és tant la procedència dels recursos, sinó d'alguna manera definir i comprovar quina és la seva finalitat i, en tot cas, marcar quines són les prioritats del Govern. Aquest any seguim en una línia de pressupostos austers i que requereixen seguir mantenint —entenem— una màxima contenció i una racionalització de la despesa. Malgrat el que avui hem anat sentint, entenc que hem de destacar l'esforç que en matèria de política social està mantenint el Govern de la Generalitat de Catalunya. Comencem a percebre els primers símptomes o alguns símptomes de recuperació de l'economia i de la millora, però nosaltres, el nostre Grup, som conscients que seran aquells sectors i franges socials més desfavorits els que més tard puguin començar a percebre-ho, i en aquest punt coincidim amb el que ha manifestat el senyor Bosch.

La recerca de l'acord en temes socials, en el tema de política social no sempre és fàcil i en ocasions és molt controvertida. Lamento que ara no estigui en l'hemicicle present el senyor Ariza; entenc que és molt fàcil fer demagògia, però que a vegades quan es fan certes afirmacions entenc que han de ser documentades, i, en tot cas, parlem-ne, parlem de política social, debatem models, i jo no sé si és que no ha dit, o potser he estat jo que no ho he sabut entendre, quin és el seu model de política social o, en tot cas, quines serien les línies del Partit Popular. Però, en tot cas, per nosaltres està clara la dimensió social, i entenem que la política social ha estat un element integrant i significatiu del Govern de la Generalitat. Som conscients que, òbviament, el model de política social del nostre Grup pot diferir, si no en les grans línies en molts aspectes, amb el model d'altres grups que m'han precedit en l'ús de la paraula; però penso que tots podríem coincidir en alguns objectius generals i, si més no, concretar que tant la recerca del progrés econòmic com el progrés social són dues cares d'una mateixa moneda.

El benestar social és una realització important de les societats modernes, i entenc que és un element de cohesió social i de solidaritat. Malgrat tot, en aquests moments el sistema de benestar social i de protecció social s'enfronta amb unes pressions que cada cop són més grans. Entenc que hi ha cinc factors o podríem destacar cinc factors que en això hi conflueixen. Per un costat, l'evolució del mercat del treball i, en particular, l'augment de l'atur; d'altra banda, les tendències demogràfiques; canvis en les estructures familiars; una incidència creixent de la pobresa i de l'exclusió social resultant d'aquestes tendències, i un augment massiu de la demanda d'una àmplia secció de serveis socials. Aquests factors es contraposen, per altra banda, amb una reducció de taxes d'activitats econòmiques i de dèficits pressupostaris que d'alguna manera redueixen la capacitat de finançament. Un cop entenguem que la capacitat de despesa social no pot augmentar-se indefinidament, hem de començar a replantejar-nos aquest estat del benestar per, si més no, silenciar algunes veus que reclamen si no el desmantellament del sistema social, sí que, en alguns casos, la seva reducció a mínims.

Per aquest motiu i dintre d'un clima social que reclama, d'una banda, més prestacions i, d'una altra, una reducció important d'aquestes prestacions, donem suport, el nostre Grup dona suport a aquest pressupost del Departament de Benestar Social perquè entenem que és un instrument vàlid que permet, entre d'altres molts aspectes, promoure —hem parlat abans de promoure— l'activitat i la participació del ciutadà i en general de la societat civil, és a dir, de tots els ciutadans, per implicar-los d'alguna manera en allò que ens afecta a tots. Senyora Barenys, un pressupost és un instrument polític molt important, però és també un instrument comptable. Hi ha persones a qui ens són difícils els números, a mi també, a mi em costen els números; però això en cap cas vol dir que no sigui transparent, són coses molt diferents.

D'altra banda, el nostre model planteja algunes qüestions, no? El model de casal d'avis que nosaltres estem implantant nosaltres creiem que és bo, és un model que el que pretén no és simplement distreure la gent gran, sinó que també el que està fent d'alguna manera és incitar-los a participar en aquesta línia de fer que sigui la societat qui participi en tot el que, com he dit abans, ens afecta a tots. El nostre Grup entén que el Departament de Benestar Social no ha de potenciar un estat assistencial que ben segur que en uns extrems màxims no podríem finançar. El ciutadà ha d'entendre que pot reclamar uns drets però que també té uns deures, sense l'exercici dels quals res serà possible. I enllaçant aquí amb el que hem parlat de la responsabilitat i de la participació del ciutadà en el sentit de contribuir a les despeses socials, per nosaltres..., vostè, senyora Mayol, no creu que aquí és just que qui pugui pagar pagui en alguna mesura? El que passa és que potser —potser— nosaltres tenim models de justícia social diferents.

De vegades, des de diferents àmbits —i aquí ho hem tornat a sentir— s'ha qüestionat la política del Departament de

Benestar Social, sobretot en l'àmbit del que és la Direcció General d'Acció Cívica. Per alguns pot semblar innecessària la despesa en segons quins actes puntuals de caire informatiu i que són actes de cloenda de diferents accions que realitza el Departament. En primer lloc, i crec que és important destacar-ho, aquests actes solen ser la culminació d'un treball que s'està fent arreu del territori i que entenc que cal valorar més la feina i l'esforç que no caure a vegades de manera reiterativa en crítiques que poden resultar a vegades fàcils.

Continuant amb dades numèriques, la Direcció General d'Acció Cívica té una variació a la baixa en relació amb el 94, concretament d'un 3,03%, i en aquest punt no coincidiré tampoc amb el que ha esmentat la senyora Barenys. Malgrat això, crec que es pot fer una certa reflexió: aquestes activitats no poden tenir o no tenen una altra raó de ser que conscienciar el ciutadà per tal de difondre la cultura dels deures, posant fonaments perquè qualsevol política futura que estigui adreçada a sectors desprotegits —minories ètniques, immigrants, pobresa, marginació— puguin trobar en la nostra societat un consens que és molt necessari.

Dintre d'un altre ordre de coses i pel que fa a la Secretaria General, vostès ja han parlat, com ho han fet altres anys en les discussions pressupostàries, del seu creixement. Jo insistiré en la mateixa línia i seguiré la línia en què l'any passat va pronunciar-se el meu company, el senyor Padrós. Entenc que les seves valoracions han de ser completes, no tan parcials; és cert que la Secretaria General ha augmentat un 7,53% globalment, però per unes causes molt concretes. Senyor Reguant, senyora Barenys, mai les hem negat, aquestes causes. La incorporació de la gestió dels casals d'avis: aquesta és una decisió política perquè la seva funció no és específicament assistencial, sinó, com he dit abans, de promoció, que els avis participin en el que és la societat; incorporació del personal de les diputacions de Girona, Lleida i Tarragona; d'infància; del 3,5% de tot el personal pel corresponent augment salarial i del funcionament de nous serveis, centres i oficines.

Miri, senyor Bosch, quant a la manera com ha de ser la definició d'un departament o quin és l'organigrama o quin és el model de gestió, possiblement cadascú ho faria d'una manera diferent i possiblement vostès ho farien d'una altra; nosaltres entenem que aquest és el correcte, i per això el recolzem. D'altra banda, tant la distribució de competències com tots aquells aspectes que es refereixen a gestió, coordinació, col·laboració, cooperació, finançament, crec que van quedar perfectament delimitats en la Llei 4/94, de descentralització dels serveis socials, a la qual em remeto, però no m'hi vull estendre perquè no crec que sigui el moment de reproduir un debat que ja vam tenir ocasió de sentir quan es va aprovar aquesta Llei.

Dins d'aquesta argumentació general del Departament de Benestar Social, entenc que hem de fer referència al decreixement que s'observa en les inversions d'un 40%; l'esforç en inversió d'anys anteriors es veu ara en certa mesura aturat per l'important augment de les despeses de manteni-

ment i funcionament que a partir d'ara haurem d'anar tenint en compte per mantenir en el seu nivell adequat els centres, les instal·lacions i els altres equipaments.

Jo tenia aquí preparada una relació tant dels equipaments propis acabats i posats en funcionament de l'any 94 com dels previstos per a l'any 95 de l'ICASS, quant a atenció de la gent gran, persones disminuïdes, la Direcció General de Serveis Comunitaris, Acció Cívica; però entenc que m'agraïran la brevetat de dir que el tenen a la seva disposició i que quan vulguin poden consultar-lo. Aquí aprofito també per comentar que el decreixement del 8,48% que experimenta la Direcció General de Serveis Comunitaris és causa o es produeix per una disminució d'un 10% de les transferències a Adigsa.

I ara parlem d'infància. La Direcció General d'Atenció a la Infància augmenta en aquest pressupost un 7,34%; existeix un increment en gestió de centres i programes d'acolliment. També he esmentat..., bé, tenia la llista preparada, de creació de nous centres; en concret un per a l'any vinent a Lleida, de Raïmat. Constatem que la Direcció General d'Atenció a la Infància ha realitzat una molt bona tasca, crec que ha realitzat una molt bona tasca i que ha avançat molt en la protecció dels infants i l'escolarització i el nombre de centres. Pensem que des de l'any 88 al 94 el nombre de centres oberts s'ha multiplicat de 2,3 vegades el que era, i entenc que això és important. Però, malgrat tot això, és obvi que sempre es pot fer més, i a nosaltres també ens agradaria poder fer més. Podem compartir i comparteixo alguns criteris que s'han expressat per la senyora Mayol i pel senyor Bosch i per la senyora Barenys, i en especial el que fa referència al tema de la prevenció; però vostès d'alguna manera m'han de reconèixer que la prevenció en si mateixa és un concepte que no tindria límit, i en aquest sentit, parlant d'EAIA, recordar-los que la implantació dels EAIA està en funció dels pressupostos que s'aproven anualment i també de l'evolució dels indicadors de risc, que és en funció d'això que aquests equips es poden ampliar. Malauradament, no hem pogut avançar fins al final, però estem en camí d'assolir-ho.

I, d'altra banda, aquí jo vull fer referència al tema dels DAI, delegats d'atenció a la infància, que la senyora Mayol ha fet també una menció del tema. Ens consta que la Direcció General d'Atenció a la Infància té previst posar en funcionament nou delegats d'atenció a la infància repartits al llarg del territori. Entenem que aquesta és una política bona perquè suposa d'alguna manera no extreure l'infant del seu entorn, ajudar-lo dintre del seu entorn i evitar que passin a engrossir el número d'infants que estan tutelats per la DGAI. Aquesta política es farà en conveni i amb la col·laboració d'ajuntaments i consells comarcals, com ja s'ha vingut fent.

Però, de totes maneres, a mi m'agradaria també fer alguna intervenció en positiu. Abans, en començar la intervenció, he dit que la recerca del progrés econòmic i, consegüentment, la recerca de progrés social són dos objectius en els quals possiblement molts podríem coincidir. En

relació a l'ICASS, hem consignat, ens han consignat un augment en el seu pressupost d'un 4,48% en relació a l'any 94. Parlem d'alguns conceptes i d'algunes actuacions que entenc que mereixen la nostra atenció. Si parlem d'atenció als disminuïts, parlem del PUA, aquest ha augmentat un 6,1%, passant dels 1.127 milions a 1.200. Evidentment que aquestes xifres es poden millorar, però, en tot cas, comparem..., i comparem, per exemple, amb altres comunitats autònomes. I, en aquest sentit, jo també tinc preparada..., tinc aquí un informe, un estudi, del que era..., bé, del que s'està fent a nivell d'altres comunitats autònomes en aquesta matèria, i els puc dir que a la comunitat autònoma nostra el nostre Govern hi està incidint d'una manera molt important, i és, de molt, la comunitat autònoma que fa una inversió més important tant en números absoluts...

Perdonin, però m'estic marejant i no sé si podré seguir... Jo ho intentaré, però... (*Remor de veus.*) No, intentaré seguir... (*Remor de veus.*) Sí? Gràcies. (*Pausa.*)

El Sr. CODINA: Senyor president, tinc la sensació que els arguments que ha donat la diputada Vendrell fins ara són més que suficients, i donem les esmenes per contradites.

El Sr. PRESIDENT: Passem al Departament de Medi Ambient. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Les defensa totes?

El Sr. PORTABELLA: Sí, acumulo la 552, 554 i 556.

Bé, en primer lloc, voldria...

El Sr. PRESIDENT: 557.

El Sr. PORTABELLA: Sí, perdó. Sí, senyor president.

Bé, en primer lloc, voldria agrair als companys d'altres grups parlamentaris que hagin permès que fos el primer a defensar aquesta esmena al Departament; en segon lloc, voldria desitjar una ràpida recuperació a la diputada de la majoria, a l'Araceli, i, sense més, començaria la meua intervenció sobre l'esmena a la totalitat al Departament de Medi Ambient.

Bé, mirin, el Departament de Medi Ambient, enguany, té un increment pressupostari respecte al 94 de 10.776 milions de pessetes, la qual cosa significa un increment, molt substancial, del 104,7%. I, si això fos així, seria fantàstic; seria tan fantàstic que no caldria que, almenys el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, doncs, fes aquesta esmena a la totalitat. Però, clar, en realitat, ja veuran vostès que darrere de la partida 740.04, de la Secretaria General, que és on apareixen aquests 12.000 milions provinents dels fons de cohesió, doncs, hi ha tot el que és la distorsió del pressupost del Departament de Medi Ambient, que, en realitat, baixa, i baixa substancialment.

Si fem una comparació de les partides del Departament de Medi Ambient en relació a les de l'any passat, extraient —i després veuran per què extraïem aquesta partida que fa referència als fons de cohesió—..., en realitat, el pressupost del Departament de Medi Ambient disminueix 1.223 milions i mig, la qual cosa significa una davallada de l'11,9; per arrodonir, del 12%.

A veure, per què hem fet aquesta separació dels fons de cohesió? Bé, en primer lloc, voldríem dir que aquests 12.000 milions es reparteixen –això, per a l'argumentació que farà servir, és important–: 10.564 van a la Junta de Sanejament i 1.436 a la Junta de Residus. Bé, pensem que aquests fons de cohesió no representen cap millora respecte a la situació anterior. Per què? Mirin, el concepte 790, que fa referència a les subvencions de capital de l'exterior, Unió Europea, dels recursos dels pressupostos de capital a la Junta de Sanejament, l'any 94 en tenia consignats 22.526, i ara, amb la inclusió de la part que hi va dels fons de cohesió, només n'hi toquen 11.499. Per tant, vostès han d'entendre que nosaltres no veiem que hi hagi cap mena de millora en aquesta situació, tot i que, aparentment, al primer cop d'ull, efectivament, sembla que el Departament de Medi Ambient té un creixement del 104,7%.

Però és que, a més a més, pensem que no es traduirà tampoc en una millora de l'actuació global del Departament de Medi Ambient, perquè es redueixen les inversions en les empreses públiques del Departament de Medi Ambient. En inversió real, les empreses del Departament de Medi Ambient baixen enguany un 31%; el total d'empreses públiques de la Generalitat baixa un 10,5%, i el total consolidat a inversió real del Departament de Medi Ambient baixa un 31,5%.

Per tant, des del nostre punt de vista, aquest Fons de cohesió el que fa és emascarar el que és la realitat dels pressupostos del Departament de Medi Ambient, que enguany baixa, però que recordarem que l'any passat també baixava. I tenim una pregunta per fer-los: per què enguany vostès han col·locat els fons de cohesió, els fons estructurals, en el Departament, si abans, quan hi havien recursos de capital que venien d'Europa, es posaven directament a les empreses públiques on anaven destinats? Per què? Per què han posat aquests fons de cohesió dintre del Departament, si abans no ho feien així? Sota el nostre punt de vista, la resposta és molt clara: vostès intenten amagar la continuada baixada del Departament de Medi Ambient, emascaren el que és la realitat, que és aquesta davallada de l'11,9 o el 12%.

Si entrem en el que són les diferents direccions generals del Departament de Medi Ambient, veurem el següent: dintre de Secretaria General, si traïem aquesta fantàstica aportació de 12.000 milions de pessetes dels fons de cohesió, la Secretaria General baixa un 5,29%. I jo voldria fer un comentari sobre un parell de partides que ens semblen molt preocupants dins de la Secretaria General.

Primera, la partida 221.01, «Aigua, gas, electricitat, calefacció i condicionament d'aire», té assignats 40.750.000, un creixement d'11,7 milions. A vostès els pot semblar que, a veure, aquesta partida és una partida que apareix en tots els departaments i que per què vinc a parlar d'això, ara. Doncs, mirin, és molt senzill: no pot ser que el Departament de Medi Ambient, que és el departament que ha de donar exemple del que fa una estona defensava en l'esmena a la totalitat a l'Icaen i a Eficiència Energètica, que ha de tenir

uns edificis ben condicionats, uns edificis amb qüestions en què intervinguin de manera substancial qüestions bioclimàtiques, amb bons aïllaments, amb bon estalvi energètic, tingui un increment de l'11,7% en la despesa d'aigua, de gas, d'electricitat, de calefacció i condicionaments d'aigua. No pot ser perquè ha de donar exemple, i aquest és el Departament que ha de donar exemple del que és l'estalvi energètic en els edificis públics.

Un altra partida; també els semblarà una partida d'aquestes, diguem-ne, de segona divisió dintre del que són els departaments, però també els farà una reflexió: la 610.01, «Inversions en adquisicions, obres, mesures de seguretat en edificis, adequació mediambiental en edificis» –va vinculada amb l'anterior–, baixa 92 milions. Clar, no ens hem pas d'estranyar que pugi la partida de «Despeses d'electricitat i calefacció», si la partida d'adequació mediambiental als edificis disminueix. Però és que, a més a més, aquesta partida hauria baixat molt més si no fos perquè s'han incrementat les despeses de seguretat, les úniques que no caldria haver incrementat dintre d'aquest concepte. Perquè veuran: el Departament de Medi Ambient ha comprat una cinta d'aquestes de l'estil dels aeroports, en pla escàner, per vigilar que allà no hi hagi, no li passin..., no ho sé, no voldria fer cap ridiculització, però, diguem-ne, un paquet problemàtic, no? Llavors, això ha disparat tota la despesa en seguretat, perquè no només han comprat això, sinó que, a més a més, han hagut de llogar personal nou perquè tingués control sobre aquestes mesures de seguretat, que, sota el nostre punt de vista, són del tot innecessàries.

El departament de Promoció i Educació Ambiental, bé, fa esgarripança: baixa un 32,19%. El departament d'Educació Ambiental, que hauria de ser la direcció general que permetés estendre tot el que és la concepció ambiental de la societat, que hauria de ser aquell que tingués incidència sobre tota la resta de direccions generals del mateix Departament, sobre la resta de departaments de la Generalitat, sobre la població, aquest departament, aquesta Direcció General –perdó– baixa el 32,19%. Però sap què ens trobem en aquesta Direcció General? Ens trobem en una situació compromesa: nosaltres pensem que haurien de tenir molts diners, però també creiem que, amb els diners que té, en té més dels que li pertoca. I com s'entén això? Bé, és que la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, l'any passat, va deixar d'executar un percentatge al seu pressupost molt elevat –molt elevat–, i que no el dic en concret perquè tinc dues xifres contradictòries, si més no no són exactes, però que s'assemblen molt. I estem parlant d'un percentatge molt elevat de l'assignació a aquesta Direcció General que no es va executar.

En qualitat ambiental. Bé, en qualitat ambiental, aquesta Direcció General baixa un 28,5%. Clar, és que sembla ben bé que a Catalunya no hi hagin problemes ambientals, perquè una disminució del 28,5% de la Direcció General que s'ocupa de tot el que fa referència a la xarxa de contaminació atmosfèrica ens sembla una disminució alegre, que no reflecteix les necessitats del país. Però aquí també els farà

un comentari sobre una partida: la partida 210.03, que sí que és una partida important, que parla del manteniment de la xarxa de la contaminació atmosfèrica i que puja 13 milions de pessetes. Veuran, s'ha canviat la concessió de l'empresa que estava destinada o que feia el manteniment de la xarxa de contaminació atmosfèrica, i se li va donar a una altra en un concurs en què va presentar una oferta més barata. Després d'haver guanyat el concurs, aquesta empresa que havia guanyat amb una oferta més barata ha hagut de subcontractar l'empresa que abans ho feia i que havia quedat segona en el concurs. Conclusió: adjudiquen el manteniment de la xarxa de contaminació atmosfèrica per menys diners que l'any passat, i la partida puja 13 milions. Mal negoci –mal negoci–, i, la pròxima vegada, saben vostès que per fer concessions de concursos públics hi ha una cosa que se li diu «baixa temerària», eh?, i potser s'hauria d'haver tingut en compte en l'assignació del manteniment de la xarxa.

Patrimoni Natural baixa el 7,92%. Podem estar contents: és la direcció general que baixa menys, tot i que és insuficient, per descomptat, però no m'hi allargaré. I Medi Físic –que, francament, continuem sense saber quina és la seva utilitat més enllà del que diuen les memòries a priori, no a posteriori– baixa un 11,89%.

Bé, nosaltres tenim una crítica general al Departament de Medi Ambient que és molt senzilla, i s'entén fàcilment, i jo crec que fins i tot ha estat compartida per tothom. U, el Departament, la Junta de Residus, la Junta de Sanejament fan política ambiental pel que fa referència a residus, fan política ambiental pel que fa referència a les aigües, no fan cap altra mena de política ambiental; tot el que fa referència als temes ambientals, que estan disposats en les direccions generals, baixa uns percentatges per sobre de la lògica i per sobre del permissiu per a un pressupost que ha de tenir credibilitat.

Junta de Residus: bé, en primer lloc, de la Junta de Residus voldria dir que estem contents que se'ns hagi aprovat una esmena de modificació dels pressupostos, de 200 milions de pessetes, que és una quantitat substancial, i que en línies generals compartim el que són els objectius de la Junta de Residus. I ho escolten bé: els compartim, aquests objectius. On sorgeix el problema, doncs? On és la motivació per fer aquesta esmena a la totalitat? Bé, doncs, que llegint els pressupostos ens sembla que alguns dels objectius poden quedar mancats de realitzacions sòlides, i que els pressupostos no donen resposta a les deficiències actuals i que poden fer inviables els objectius que sí que compartim.

Seré molt breu, i parlaré de residus industrials i de residus municipals. Residus industrials: com vostès saben, es basa en la Llei 6/93 i en el Pla de gestió dels residus especials, però té unes deficiències. Primer punt: nul·la aplicació del cànon de residus; si no hi ha aplicació del cànon de residus, no hi ha instrument econòmic per incentivar la minimització i la reducció de residus, i aquests els recordo que, per ordre d'importància, eren els dos primers punts de la Llei 6/93, reguladora de residus. Si hi ha menys residus hi haurà menys cànon, però si hi ha menys cànon no hi haurà

menys residus: n'hi haurà més. Per tant, apliquin, sisplau, tot el que fa referència al cànon de residus, i, això, ho haurien d'haver detectat a la partida 304, i no ho han detectat.

Segon punt: la borsa de subproductes. Bé, la borsa de subproductes, doncs, està bé que existeixi, ho compartim; comparativament amb altres llocs d'Europa, funciona bastant bé –també cal dir-ho–, però sobre el nostre territori la realitat és que el teixit industrial desconeix molt substancialment l'existència de la borsa de subproductes. Per tant, nosaltres proposem que treguin diners de la partida 213.01, de professionals independents, que s'ha incrementat un 533% –percentatge, diguem-ne, molt alt–, i que creïn un nou cos, que és el d'informadors tècnics de residus; això, ja ho hem dit alguna vegada, i és una vella reivindicació, però creiem i estem convençuts que tindria una gran utilitat, que seria la d'informar els empresaris que existeix la borsa de subproductes, de què poden fer i d'anar colligant sectors de producció industrial.

Tercer punt: per assegurar l'èxit del Pla de gestió de residus especials, doncs, han d'augmentar la col·laboració amb les petites i mitjanes empreses, perquè tothom sap que a Catalunya el teixit industrial es basa en les petites i mitjanes empreses, i els ajuts destinats a les petites i mitjanes empreses no són substancials, no són suficients i s'haurien d'incrementar, ara sí, de manera substancial. I demanem també que hi hagi la creació de plans de minimització gradual, que afecti tot el que és la petita i mitjana empresa.

Un altre element que ens preocupa: la centralització i la internacionalització de la gestió dels residus a casa nostra. És clar, mirin, a nosaltres no és que ens preocupi la internacionalització ni la centralització en petita mesura, però és que, fixin-se bé: Pecocat és dels italians; Trisa, dels francesos; els destil·ladors de dissolvents de Valls, dels francesos; el transport de residus, dels americans, del DCI... Escoltin, és que ens estan fagocitant, les multinacionals. Llavors, això no té incidència sobre territoris grans, com pot ser Barcelona i la Regió I, però sí que té molta incidència en pobles i en comarques més allunyades, en comarques de Girona, en comarques de Tarragona, en comarques de Lleida. I amb això han de tenir cura, han de tenir cura perquè després hi ha coses que no funcionen. I, per exemple, el monopoli de Cator, nosaltres voldríem saber, primer, com gestionen la recollida dels olis que fa Cator, i, en segon lloc, volem saber a veure què passarà quan es comercialitzi l'oli reciclat, que teòricament –i estem segurs que sí que ho farà– farà Cator.

Per acabar amb residus industrials, doncs, creiem que s'hauria de potenciar un pla de gestió de residus venals, que no hem vist en cap de les seves partides: hem estat mirant-nos la 660.01 i la 670.01, i justament és aquí on hem cregut que, donades les prestacions que té, no es contempla el Pla de gestió de residus industrials.

I, en dues línies, residus urbans: què ens preocupa de residus urbans? El mateix que li deia abans, en trets generals, en el tema de residus industrials. Ens sembla molt bé la Llei 6/93, però l'ordre jeràrquic s'està tergiversant, és a dir, no anem primer a la minimització, no anem primer a la reduc-

ció, no anem després... S'està tergiversant. Hi ha coses que s'han de fer, i tots sabem que s'han de fer, ho reconeixem públicament amb més o menys èmfasi: hi ha coses que s'han de fer, que s'estan fent, però s'està perdent una mica el punt on caldria posar l'èmfasi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Esmena del Grup Socialista, 558: el senyor Madueño té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Jo penso que la política de medi ambient, quant a prioritats, està ben fixada, quant a dir que el sanejament i els residus són els temes prioritaris, i és veritat que el Pressupost del Govern és on es destinen la majoria de les partides, les partides més importants, com és el sanejament, i a residus. És veritat que altres polítiques, com es va posar de manifest l'altre dia, possiblement hi hagi mancances serioses, pel que fa al tema del medi natural o pel que fa a la contaminació atmosfèrica, etcètera. Però estan ben fixades, penso, les prioritats, i en aquest sentit hem de centrar també la nostra intervenció.

Pel que fa a la Junta de Residus, dir que possiblement l'enfocament que hi ha per al tractament dels residus, tant industrials com municipals, pel que fa a l'enfocament, també podem dir que és correcte, quant a legislació suficient i quant que és una prioritat necessària per abordar-la. On rau la discrepància fonamental per part del nostre Grup, on rau la discrepància fonamental pel que fa al tractament dels residus i pel que fa al pressupost que ens presenta la Junta de Residus? Rau fonamentalment que és un organisme que fixa criteris, que fa pressupostos i que, després, no els aplica. I últimament no només fa pressupostos i no els aplica, sinó que comença a fer una política que jo crec que encara, doncs, hauria de resoldre amb més urgència, i és que ens presenta uns pressupostos una mica foscos, quan no dóna informació, fins i tot, d'on pensa fer aquest tipus d'inversions que es pressuposten. Hi ha més del 50% del pressupost destinat a inversions, inversions per a actuacions en infraestructures per a la millora de la qualitat ambiental, 5.081 milions de pessetes, que no es diu ni per fer quines actuacions, ni per fer quines infraestructures, ni on es faran, ni què es pensa fer amb aquests 5.081 milions de pessetes.

Nosaltres creiem que és molt important que el pressupost que es faci aquí respongui a un programa, és a dir, a una proposta per resoldre un dels problemes més greus que tenim en el país, que és els residus. Si l'enfocament és correcte, si el plantejament és correcte, per què no s'apliquen els pressupostos d'una forma correcta? Aquí hem vist com, al llarg dels anys, hem pressupostat aproximadament 26.000 milions de pessetes per fer infraestructures, que no s'han aplicat. L'any passat vam demanar, aproximadament..., vam demanar una partida pressupostària, un crèdit de 5.190 milions de pessetes, que hem vist com no s'ha gastat, i fins i tot en el debat de l'articulat es demanava que, com que no s'ha gastat el 94, si es podia gastar el 95. Nosaltres, en prin-

cipi, estaríem encantats que es gastés el del 94 al 95; el nostre dubte comença perquè, si no s'ha gastat ni el del 94, ni el del 93, ni el del 92 –i podríem allargar-nos fins al 86–, serà l'any 95 la primera vegada que tindrem la sort de veure com es gasta el pressupost, com s'executa el pressupost? Perquè això suposaria que comencem per la via correcta, comencem a fer actuacions, que és el que necessita el tema dels residus a Catalunya.

Nosaltres hem presentat un programa..., hem presentat unes esmenes que van en la línia de ser esmenes positives, en el sentit de fer actuacions de cara a l'any que ve, en el sentit de resoldre el problema dels residus a Catalunya, i van en la línia de la llei que vam aprovar en el Parlament de Catalunya, de mesures urgents, del 91; no estem fent innovació: allò que vam aprovar, per fer política, en la restauració d'àrees degradades per descàrregues incontrolades, i programes de minimització i tractament en origen, que la Llei deia que en cinc anys ens hauríem d'haver gastat el 20% del pressupost. Portem tres anys i no sabem si és el 20%, però en dubtem, perquè creiem que no s'ha gastat pràcticament res en aquest sentit. O per fer polítiques en el sentit del reciclatge d'envasos i embalatges, reutilització i tractament d'olis usats, tractament de PCB i PCF, programes de recollida selectiva en matèria orgànica i foment d'adobs orgànics, reducció i valoració dels residus especials..., i no és fer una política nova: és el que deia la Llei, que són els programes que haurien d'haver aplicat des del 91. No és que estiguem fent una política nova, és que només diem que si féssim allò que vam acordar en el Parlament, que seria el necessari i urgent de fer –per això es va dir Llei de mesures urgents–, avui dia estaríem, com a mínim, practicant una política ajustada.

I, pel que fa als residus municipals, fer una política de foment i de col·laboració amb el món municipal. El món municipal és l'agent principal per resoldre els problemes de residus municipals, i, en aquest sentit, per a la creació del Fons de gestió dels residus, que era una de les propostes de la Llei més interessants, de col·laboració amb el món municipal, no es pressuposta pràcticament res per crear aquest organisme, que, si es vol –sembla que intentarem arribar a un acord aquest any, amb el programa de residus municipals– implementar, s'hauria de crear el Fons de gestió dels residus, perquè seria el mecanisme per finançar aquesta política, o per fer polítiques de deixalleries, que l'altre dia en parlàvem, que és tan necessària per poder tractar un tipus de residus molt importants que es generen en els municipis, s'ha d'ajudar els municipis per fer aquestes deixalleries...

I, en definitiva, la nostra proposta en el tema dels residus és actuar, gestionar allò que degrada, allò que afecta el nostre territori, perquè fent aquesta política estarem resolent un dels problemes més importants que tenim a Catalunya, juntament amb la contaminació de les aigües i la contaminació atmosfèrica.

Per tots aquests motius, demanem que es replantegi el pressupost de la Junta de Residus.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Defensaria la del Departament, la de la Junta de Residus i Junta de Sanejament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: I, com poden suposar, els mateixos números del Departament de Medi Ambient ja per si sols justifiquen una esmena a la totalitat, de sortida, perquè —ja s'ha comentat— aparentment puja un 104% el pressupost respecte a l'any passat, però tan aviat com vam tenir els pressupostos a les nostres mans, en fer els números més senzills, vam passar de la sorpresa a la incredulitat, de la incredulitat a la frustració, i de la frustració a la impotència, a la impotència; perquè vam dir: «És impossible arreglar-los, és impossible fer esmenes parcials, perquè són inarreglables, és a dir, no tenen possibilitat de millorar.» I, això, ho diem des de la freda anàlisi de les dades.

I només vull fer una petita referència a la creació del Departament de Medi Ambient. Inicialment es va plantejar que el Departament de Medi Ambient era per fer una política decidida, una política clara, mediambiental; des del Govern de la Generalitat es va argumentar la necessitat de la creació d'aquest Departament, i, a més a més de la creació del Departament, se li van sumar —la qual cosa no em sembla malament, ja hem dit fins i tot que hauríem de sumar més coses— la Junta de Sanejament i la Junta de Residus. És a dir que la Junta de Sanejament i la Junta de Residus ja existien abans de crear-se el Departament de Medi Ambient com a entitats que funcionaven pel seu compte.

Per tant, si als 21.066 milions de pessetes els restem els 12.000 dels fons de cohesió, que van íntegrament uns a Junta de Residus i la majoria a la Junta de Sanejament, ens quedem que el Departament, sense aquesta aportació extraordinària —no em vull referir si procedeix o no procedeix entrar-hi aquí, però per mirar-ho amb números comparables respecte a l'any anterior—, es queda en 9.066 milions de pessetes, dels quals, dels 9.066 milions de pessetes, 4.610 són purament i simplement transferència corrent o de capital que van també a la Junta de Sanejament o a la Junta de Residus. Vol dir això que, sense les actuacions específiques de sanejament i de residus que —ho repeteixo— existien abans que existís el Departament, el Departament es queda en 4.456 milions de gestió que no sigui de sanejament o de residus.

I ara vull passar al comentari de la Junta de Sanejament i de la Junta de Residus, perquè estem parlant d'aquestes grans aportacions dels fons de cohesió, però que no són més que una altra manera d'enganyar, perquè el que fem és, gràcies a aquests fons, reduir l'aportació dels Pressupostos de la Generalitat a les actuacions pròpies de Junta de Sanejament i de Junta de Residus. I per què? Perquè l'any passat se'n destinaven 5.122 de transferències del Departament, i enguany hi han fet un estalvi de 500 milions de pessetes i es-

caig del Departament de Medi Ambient. Per tant, prioritats dins de la política pròpia del Departament, no. Si vénen els fons ho farem; si no vénen els fons, doncs, no ho farem, i tan tranquils.

En definitiva, no hi ha priorització de l'actuació de les dues juntes, i la prova és que fins i tot la mateixa Junta de Sanejament l'octubre del 94 aprova un pressupost de la Junta de Sanejament de 38.347.827 pessetes i al pressupost que ens arriba aquí no hi ha més que 26.868.800 pessetes. És a dir, en números rodons en falten 12.000, que no són els 12.000 dels fons de cohesió, en falten uns altres 12.000 que la Junta considera que s'haurien de destinar a les actuacions pròpies del Pla de sanejament i del Programa de sanejament, que per això suposem que existeixen.

I a partir d'aquí comença ja el ball de números, les indefinicions, unes actuacions molt genèriques que no especifiquen, entre altres coses, quines són les actuacions que es deixen de fer, si falten 12.000 milions del pressupostat per la Junta, què és el que no es fa i, per exemple, no especifica quina o amb quins diners es farà, si és que es fa, perquè no consta aquí, la depuradora del delta del Llobregat, una obra d'interès general, una obra qualificada d'alta prioritat i que desapareix. Què passa? Que es fa íntegrament amb fons de l'Estat? Que es fa amb alguna altra partida que vindrà? Es fa amb altes..., que es produiran variacions que es produiran durant enguany? Si més no, crec que pel volum i per la importància dels 12.000 milions i de l'obra de la depuradora del delta del Llobregat faltaria veure per què no està inclosa aquí.

Més greu és la Junta de Residus, i més greu perquè a la Junta de Residus, evidentment, una cosa és la filosofia i una altra cosa és la pràctica. I la pràctica de la Junta de Residus segueix practicant l'obscurantisme, la falta de transparència, la dificultat d'interpretar les actuacions que fan. Per exemple, en l'apartat d'inversions, hi ha 5.927 milions d'inversions dels quals 846 diu —article 60, 62, 63, 64, 65, 67 i 69—: «Infraestructures per a la recollida, tractament i reciclatge dels residus industrials.» Només diu això. I els altres 5.081 milions diu: «Actuacions i infraestructures per a la millora de la qualitat ambiental.» Què millorem?, on millorem?, com millorem?, són residus municipals?, són residus industrials? Són actuacions del Programa de gestió de residus especials?, són programes de gestió dels residus municipals? Obscurantisme total, incapacitat total de definir on gastarem aquests diners, si és que es pensen gastar i si no és que simplement el que es fa és teoritzar sobre possibles actuacions i segons com bufi el vent, segons si hi ha contestacions, segons si hi ha mobilització de veïns, com va ser el cas de la Conca..., vull dir, sembla que no hem avançat en la lliçó dels residus que se'ns va donar fa molts pocs anys i que va provocar la creació de dues lleis i uns canvis de llenguatge, però que aquí seguim en aquesta indefinició. 1.440 milions a corporacions locals; tampoc no se'ns explica massa bé amb quin criteri. I 1.400 milions per a compra d'accions a empreses privades com a actuacions més importants, però sense especificar tampoc si les actuacions de cara a les cor-

poracions són per a millores del Programa de gestió de residus municipals o per a actuacions específiques en residus industrials. En definitiva, en definitiva, difícil d'interpretar i difícil, impossible, d'aprovar aquests pressupostos.

Per altra banda, i continuant ara ja amb la resta, amb aquesta poca quantitat que queda del Departament de Medi Ambient, hem dit que quedaven 4.456 milions de gestió pròpia. Si d'aquí en traïem el capítol 1, que és personal, els 1.314 i escaig, arribarem a 3.140 milions de funcionament propi del Departament de Medi Ambient, i jo m'he permès fer una petita comparació, no sé si malèvola, però resulta que la Direcció General del Medi Natural, dependent del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, té enguany per a la seva gestió –evidentment, tampoc hi compta el personal, perquè està englobat dins del capítol I de la Secretaria General–, té, com he dit, 3.068 milions de pessetes. És a dir que tenim un Departament de Medi Ambient –si li extraiguéssim aquelles dues coses que li vam sumar– que és equivalent a la Direcció General del Medi Natural, dependent d'Agricultura i que des de sempre hem reclamat la seva incorporació dins del Departament. Però encara és més greu una altra constatació: si dels 3.000 que té cada un, tenim en compte que al capítol 2 –manteniment– de Medi Natural es gasten 364 milions de pessetes, vol dir que Medi Natural encara té 2.704 milions per fer gestió política, per fer gestió sobre el territori.

Què passa a Medi Ambient? Que en aquest capítol té 1.000 milions més; 1.385 milions per al capítol 2, per a manteniment. Per tant, li queden 1.756 milions per fer actuacions pròpies d'aquest Departament. Vol dir que és menys la capacitat d'un departament que d'una direcció general similar, en el sentit que fan funcions que són perfectament comparables i que són, fins i tot diríem, sumables o absorbibles una dintre de l'altra. Avui el Departament és menys que la Direcció General del Medi Natural.

Però vull acabar amb una constatació que és especialment colpidora des del punt de vista del que és el Departament de Medi Ambient, precisament el de Medi Ambient, que és el que s'hauria de preocupar d'una sèrie d'aspectes del desenvolupament sostenible, de la preocupació per la sensibilització mediambiental dels ciutadans, de canvis en els costums i en les conductes dels individus: resulta que la gestió d'aquests diners és un model de desenvolupament insostenible, és insostenible la gestió pressupostària del Departament de Medi Ambient. Per exemple, per gestionar menys diners que l'any passat, resulta que el capítol 1, el capítol de personal creix un 22,74%; és a dir que tenim més personal..., ja sé que s'han cobert les baixes, se suposa que s'han cobert les baixes que posàvem uns descomptes de retard o minoració pel retard en cobriment de vacants, però aquestes vacants, fins i tot, comptant aquestes baixes que es feien els altres anys i que ara no es fan, també ens dona una puja de més del 3,5%, concretament del 3,8. No sé si és necessari cobrir les vacants per fer menys tasca que no es feia, perquè per fer transferències, per pagar el manteniment i per gestionar 1.756 milions de pessetes ens gastem, paguem

1.314 milions de pessetes en personal. Un model, com poden comprovar, d'ineficiència energètica. Les pessetes de gestió per pesseta de sou, evidentment, surten molt mal parades en aquest Departament.

I no en tenen prou amb el personal –un altre segon exemple concret de desenvolupament–, que gastem 236 milions llargs en estudis encarregats a empreses de fora del Departament. És a dir que no hi ha prou personal dintre del Departament, que hem de gastar 236 milions per a empreses que a fora ens facin estudis.

Tercer exemple: l'any passat hi havia 1.419 milions en inversions en actuacions del Departament, enguany només en queden 800, i dels 800 resulta que 325 són inversions internes, inversions administratives, burocràtiques, d'edificis del mateix Departament de Medi Ambient; per tant, imaginin-se vostès què és el que queda. El que queda és, evidentment, una política en què ja no es compren terrenys, ja no s'actua sobre el territori. El Departament ha fet renúncia expressa a sortir dels seus despatxos i a ser alguna cosa més que un gabinet d'estudis, i la mostra n'és la vergonya que tenen en fer l'annex d'inversions. Si vostès analitzen l'annex d'inversions del Departament de Medi Ambient, l'única cosa que fa, per no dir-ho d'una altra manera, és una sensació insuportable de vergonya, de la manera que estan especificant què és el que fa el Departament de Medi Ambient o què és el que pensa fer o que diu que pensa fer per a l'any 1995.

Dos exemples més: les transferències a corporacions locals, és a dir, els ajuts a ajuntaments o a consells comarcals que vulguin fer alguna actuació en temes mediambientals, baixen per a l'any que ve un 59%: de 400 milions que hi havia per a enguany, per a l'any 94, en queden 164. I a institucions i famílies sense afany de lucre, és a dir, a la societat civil, un dels pilars d'actuació del Departament de Medi Ambient –saben que hi ha moltes organitzacions, saben que hi ha moltes associacions, molts moviments que tenen preocupació i inquietud i voluntat d'actuar en el sentit mediamambiental–, també se'ls abaixa un 27%: de 197 a 145 milions.

Ja no vull entrar en més detalls; crec que els números grossos expressen prou bé aquesta frustració, aquesta renúncia del Departament, aquesta impotència de gestionar alguna cosa sobre el territori i que per fer això no calia un departament de Medi Ambient, crec que és ja llançar la tovallola, i el Departament s'ha quedat en això, en menys que una senzilla Direcció General de Medi Natural que seria el primer que hauria d'haver agrupat dintre del seu si. Per tant, és obvi que demanem el retorn i demanem una reformulació, demanem més atenció al medi ambient si realment volem mantenir un departament de Medi Ambient digne, tal com cal en aquest país.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Popular, esmena 551, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Intentaré ser breu, perquè altres companys han coincidit a do-

nar una sèrie de dades que ja s'han mencionat, i, per tant, per no ser repetitiva.

El Projecte de pressupostos del Departament de Medi Ambient per a aquest any 95 té un important creixement pressupostari, d'un 104%. Dels 10.290 milions de 1994 fins als 20.962 milions de 1995, l'anàlisi, si la fem, d'aquesta xifra podria portar-nos a sobrevalorar l'esforç pressupostari de la Generalitat de Catalunya. Doncs, no, d'aquests 20.962 milions, 12.000 milions procedeixen directament de les partides pressupostàries de la Unió Europea. Si restem aquestes partides, resulta que la Generalitat ha fet una reducció del seu nivell d'esforç pressupostari d'un 12,9%; descomptades les partides europees, el que resta són 8.962 milions, 1.328 milions menys que el pressupostat, sense transferències europees, el 1994.

Per tant, aquest increment realment és un increment menor del que hauria estat possible si la Generalitat hagués mantingut el seu esforç pressupostari. Així, doncs, per parlar de manteniment nominal de l'esforç de la Generalitat caldria realitzar un increment addicional de 1.328 milions.

Si analitzem el programa 442.1, Direcció i Serveis Generals de la Protecció del Medi Ambient, que recull les despeses de manteniment de les infraestructures burocràtiques del Departament, sense comptar les transferències internes a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament, ens trobem amb un increment expansiu, brutalment expansiu, de la despesa de personal, amb un 22,8%: de 1.070 milions l'any 94 arriben vostès a 1.314 milions l'any 95. Aquest increment està provocat per un increment d'un 34,8%: de 643 milions fins a 867 milions de les assignacions per a funcionaris. Com poden justificar aquest increment de la despesa en funcionaris, de quasi un 35%, en un pressupost en què el nivell propi d'esforç pressupostari de la Generalitat en Medi Ambient es redueix substancialment?

Però és que, a més a més, ens trobem, només en relació amb la Secretaria General del Departament, amb un conjunt de despeses diverses integrades en el capítol segon —no parlo del primer—, com atencions protocol·làries i representatives, publicitat i propaganda, promoció, reunions, conferències, estudis i treballs tècnics, estudis socio-econòmics, estadístics i d'informació ambiental, que representen un increment de quasi un 21%; altres despeses diverses sense determinar amb un increment del 120,1%: de 18 milions vostès se'n van a 40 milions; per a reunions i conferències, un increment del 108%: dels 12 milions del 94 als 25 milions per al 1995. Si agafem el conjunt de despeses del capítol segon, arribem a quasi 540 milions en despeses diverses, la qual cosa representa un increment de l'11,2%. Per tant, tenim més de 500 milions que es podrien destinar a altres funcions dins del que haurien de ser els veritables objectius, que pràcticament és al voltant d'un 6% i escaig dels recursos propis de la Generalitat destinats a Medi Ambient.

Per començar a reduir aquesta despesa, el Departament hauria de fer-se un plantejament rigorós sobre l'eficàcia social de les seves pròpies publicacions en relació amb el cost que representen. Mantenir l'edició de revista *Medi Ambient*

o dels *Quaderns de Medi Ambient* és un luxe que només es pot explicar com a finançament per a una campanya d'imatge del mateix conseller.

Passem ara als programes sectorials d'actuació. Direcció General del Patrimoni Natural. Aquesta Direcció General, que té la responsabilitat de gestionar els espais protegits, de protegir l'entorn natural en relació amb les activitats humanes que poden incidir negativament en el medi, fomenten les avaluacions d'impacte ambiental..., i que, a més a més, ha de desplegar i controlar el Pla d'espais d'interès natural, té un pressupost de 611 milions. Si eliminem la despesa burocràtica se'ns queda en 511 milions; pel camí hem perdut 100 milions, dels quals 40 són en premsa i revistes i publicacions, 33 en estudis indeterminats, 14 en despeses diverses i quasi 10 milions en reunions i conferències. No només no creix el pressupost per protegir els espais naturals, sinó que en termes nominals baixa un 8%. La baixada es concreta en una reducció de quasi un 35% de les inversions reals i del 23% de les transferències de capital. Vostès mateixos.

«Despeses en promoció i educació ambiental»; aquesta partida, que és d'una gran importància per recolzar l'objectiu de modificar la percepció dels ciutadans en la problemàtica ambiental i per fomentar la seva participació activa en la implementació de solucions, es redueix globalment quasi un 33%: dels 919,2 milions de l'any 94, es queden vostès per a l'any 95 amb 622 milions de pessetes.

Pel que fa a la Direcció General de Qualitat Ambiental, les partides de despesa burocràtica s'incrementen quasi un 7%.

Finalment, pel que fa a la Direcció General del Medi Físic, ens trobem amb una retallada global del 52%, amb un 46% de reducció de les inversions reals, que representen 182 milions menys. Què ens indiquen aquestes dades? En primer lloc, que enguany, aprofitant els recursos procedents d'Europa, el Consell Executiu ha reduït en el seu esforç segments essencials de la protecció del medi ambient.

I per acabar vull fer esment que no podem limitar-nos en l'anàlisi del pressupost a la part de residus i sanejament d'aigües, on —cal reconèixer-ho— hi ha increment, sobretot en la part dels residus, ja que en el conjunt del pressupost hi ha també un fort increment de les despeses de personal i corrents. Aquests pressupostos són, doncs, un exemple de la burocràcia ineficient que gasta en personal i publicacions el que hauria de gastar en educació ambiental o en protecció dels espais naturals, o fins i tot ajudant i col·laborant en les deixalleries municipals.

Per aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular demana el vot favorable de la cambra a l'esmena a la totalitat de retorn al Consell Executiu dels pressupostos de la Conselleria del Medi Ambient.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Esmena 555, del Grup Socialista: la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Per ser breu, però inicialment m'agradaria fer dues

consideracions: una, en primer lloc, lamentar la no-presència del president de la Generalitat en aquest debat de pressupostos, en aquests moments que ja estem acabant, i també lamentar, en segon lloc, la no-presència del conseller de Medi Ambient en el moment que s'està debatent el seu Departament. Sembla que l'honorable conseller no té massa interès a sentir què opinen els grups de l'oposició respecte al seu Departament.

La Junta de Sanejament aquest any presenta un pressupost que es resumeix també —com vaig dir ahir en el de la Junta d'Aigües— només estrictament en vuit pàgines. No és possible explicar com es gastarà el Departament 65.000 milions de pessetes únicament i exclusivament en vuit pàgines. I, si mirem l'annex d'inversions que hi ha, l'any 94 la Junta de Sanejament com a mínim va explicar els sistemes de sanejament amb què pensava actuar i les comarques a les quals pensava fer inversions. Aquest any fins i tot aquesta explicació s'ha reduït encara més, i únicament es dona la informació de les inversions respecte a les conques dels rius; no vull dir que això no sigui pas d'utilitat, però em sembla que a més a més de les conques s'hauria d'haver mantingut els sistemes i s'hauria també d'haver mantingut les comarques per tal d'un major coneixement d'on anirà a parar el capítol d'inversions.

En segon lloc, lamentar la disminució global del pressupost de la Junta de Sanejament en 16.000 milions de pessetes, és a dir, disminueix un 25% respecte a l'any passat, una quarta part més petit. I, sorprenentment, una de les partides que disminueix són les despeses d'explotació dels sistemes de sanejament; disminueix poc, però disminueix respecte a l'any passat. Per tant, és inexplicable, i m'agradaria que des del Grup de la majoria, des del Govern se'ns expliqués com és possible inaugurar més depuradores, que així ha estat durant l'any 94 —per tant, sumar més inversions i més centres de despesa— i, en canvi, disminuir l'apartat d'explotació. A mi em sembla que això no és justificable ni explicable, si no és que es vol disminuir la qualitat de l'explotació, per tant es vol disminuir l'eficàcia dels sistemes que hi ha en funcionament, que és possible per aquesta via; però seria lamentable que fos així.

Una altra consideració és que l'apartat de serveis de professionals independents, que l'any passat ja vaig dir que jo no podia entendre què volia dir això de «professionals independents» —suposo que deu voler dir «professionals externs al Departament»—, aquesta partida l'any passat era de 238 milions de pessetes i aquest any és més del doble —594 milions de pessetes—, i seria bo primer que s'expliqués què s'entén per professionals independents i, en segon lloc, aquests 594 milions de pessetes més o menys a què es pensen destinar, perquè no és pas una xifra petita.

També lamentar, a part de la baixa del pressupost global, evidentment, que els 16.000 milions de pessetes de baixa són baixes en inversions. També no sembla massa justificat quan el Pla de sanejament porta un retard bastant considerable des de fa molts anys. Per tant, ens sembla que almenys durant uns anys més, aquest i uns anys més, s'hauria de

mantenir un cert ritme d'inversions per atrapar el retard que es porta, que és molt important, i no és justificable ni gens clara, per tant, aquesta baixa, de cop, de 16.000 milions de pessetes pel que fa a les inversions —el tema d'explotació ja ho he explicat abans.

També, lamentablement, aquest any tenim en el Pressupost un altre element conceptual, que és que en el capítol 7 hi havia l'any passat una partida destinada a corporacions locals, dotada amb pocs diners, però és que aquest any aquesta partida fins i tot desapareix. És a dir, nosaltres considerem que és una vergonya que això sigui així, en primer lloc, i en segon lloc que és un incompliment de la Llei de sanejament, perquè la Llei de sanejament diu ben clarament que els recursos de l'ITS i del cànon són recursos municipals, i que en tingui la gestió el Govern de la Generalitat és una altra cosa, però són recursos locals i caldria, si més no, el seu reconeixement en algun apartat.

Lamentem també que en cap dels punts del Pressupost s'hagi estat sensible a un dels problemes que aquest any ha existit important a Catalunya, que és tot el tema dels aiguats, que han causat desperfectes també en els sistemes existents. Els desperfectes s'avaluen —o nosaltres els avaluem— en 1.600 milions de pessetes; no és una quantitat menor i no s'observa en el pressupost cap partida que es pugui atribuir a la reparació d'aquests desperfectes causats pels aiguats.

També, en últim lloc, comentar que l'aportació dels Pressupostos de la Generalitat a la Junta és pràcticament inexistent, són 50 milions de pessetes; és a dir, el 0,1 del pressupost de la Junta és aportació dels Pressupostos de la Generalitat. Tota la resta es finança, per tant, tant la inversió com l'explotació, amb el cànon, amb fons europeus i també amb endeutament. La Junta de Sanejament és una de les entitats públiques que té més endeutament, i això és una qüestió discutible i que ens portaria molta estona de comentar, però el que sí que és ràpidament demostrable és que l'aportació que fa el Govern de la Generalitat de 50 milions és absolutament insuficient i carrega, evidentment, per poder-se finançar, amb l'endeutament.

Per part del Grup Socialista hem fet un intent de presentar algunes propostes per tal que fossin considerades pel Govern, amb ànim que poguéssim retirar l'esmena a la totalitat, però això no ha estat possible. Com que sembla que se m'ha acabat el temps, no explicaré..., només comentaré dues o tres de les propostes que nosaltres havíem presentat.

A nosaltres ens sembla important que en el pressupost s'hauria de considerar i reconèixer que els recursos del cànon i de l'ITS són de les administracions locals i hauria d'existir un compromís ferm del Govern de no posar dificultats a les administracions actuant i suprimir les traves que actualment existeixen; desbloquejar els problemes que hi han, per exemple, a Terrassa, a Girona, al Consorci del Besòs, a Mataró, a Manresa, a Reus, a Figueres. Ens sembla que això seria bo. També seria important que s'inclogués en les despeses que es produiran per temes de sanejament els col·lectors unitaris de l'àrea metropolitana, i també ens semblava que seria necessari incloure uns diners per al tema de

reparacions dels col·lectors produïdes pels aiguats. Bé, aquests punts potser són els més destacats, n'havíem apuntat fins un total de set; sembla que no és possible, però en qual-sevol cas a nosaltres ens ha semblat interessant fer aquestes aportacions.

Considerem, doncs, amb tot el que acabem de dir, donem per defensada aquesta esmena, i ens agradaria obtenir alguna resposta per part dels membres del Govern o del Grup de la majoria a alguns dels interrogants que hem plantejat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra, el senyor Serratusell té la paraula.

El Sr. SERRATUSSELL: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar, en primer lloc, que faré el torn en contra a les esmenes 550, 551 i 552, que corresponen al Departament, deixant la Junta de Sanejament i Junta de Residus, que ho farà el meu company i il·lustre diputat senyor Espadaler.

Senyores diputades, senyors diputats, en principi, en parlar del Departament de Medi Ambient penso que hauríem d'establir unes bases o criteris generals, perquè si no es farà molt difícil que ens entenguem. Els criteris generals que han inspirat l'elaboració d'aquest pressupost han estat, per una banda, la contenció de la despesa —i això cal dir-ho— i per altra banda el de mantenir els objectius dels programes. Perquè penso que això és el que ens hem de preguntar; és a dir, en el conjunt global del Departament, es mantenen o no es mantenen els objectius d'aquest? Nosaltres pensem que sí.

Però, per altra banda, fixin-se vostès que a vegades sembla que pretenem la quadratura del cercle, és a dir, ens omplim la boca de parlar tots plegats que cal reduir el dèficit públic, que cal baixar l'endeutament, però per altra banda ens mostrem frustrats o ens mostrem indignats moltes vegades perquè determinades partides es congelen o decreixen. Bé, és clar, el tot és impossible, és a dir d'alguna manera quan hi ha una política general que s'ha explicat i que fins i tot va ser molt llargament exposada pel conseller d'Economia i Finances, quant que els objectius prioritaris del Departament anaven cap a la contenció de la despesa, reducció del dèficit públic i baixar el nivell d'endeutament, és normal que succeeixi el que succeeix en alguns departaments, que no són ens aïllats, sinó que formen part d'un context global, que, d'alguna manera, les seves partides es vegin afectades.

Aquest és, d'alguna manera, el cas del Departament de Medi Ambient, si bé val la pena dir que una vegada més toquem amb una problemàtica metodològica a l'hora d'analitzar la política global del Departament, perquè una vegada més —tenen tot el seu dret, i és absolutament legítim— els membres de l'oposició ens parlen per separat del Departament i de la Junta de Sanejament i Junta de Residus, i nosaltres —penso que també és absolutament legítim—, any rere any, insistim que l'anàlisi que al nostre entendre cal fer, perquè és una anàlisi que està basada, d'alguna manera, en els instruments que el Departament té per actuar, és una anàlisi global, una anàlisi, per tant, consolidada.

I aquí em permetré —i ho dic amb tot afecte— parlar que..., com que els tres diputats que han intervingut en defensa de l'exposició, de la defensa de la seva esmena a la totalitat n'han fet referència, jo no puc més que, també, referir-m'hi, encara que sigui breument. És a dir, quan es parla que amb una primera ullada el Departament de Medi Ambient, com a tal Departament, tenia un creixement del 104% i que després ha calgut una anàlisi, diríem, més profunda per veure que, realment, doncs, dins d'aquest 104% s'incorporen els 12.000 milions dels fons de cohesió i arribar així a descobrir, d'alguna manera, que el Departament, en la seva globalitat, decreix, sembla que haguem descobert una mica la sopa d'all; vull dir, jo penso que és una operació, realment, ben senzilla, que no comporta cap mena de complexitat i que, a més, en cap moment s'ha volgut amagar.

La contenció de la despesa, per tant, ha estat fortament aplicada en el Departament de Medi Ambient, que ha vist incrementat, de totes maneres, el seu pressupost no consolidat d'un 4,58% de la globalitat, i que, en canvi, és cert, el pressupost consolidat, és a dir, aquell en què deduíem les transferències internes, decreix d'un 10,59%, aproximadament l'11% a què han fet referència altres il·lustres diputats o diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Però bé, això —ho repeteixo—, per una banda, el que ens conduiria a veure és si hi ha compliment o no-compliment de programes, perquè personalment el que trobo bastant estèril és el que algunes vegades es fa d'anar buscant partides concretes i parlar de si aquesta partida puja el 10% o baixa el 12% i per què, per exemple —com ha dit, i li ho contesto, malgrat que ell m'ha anunciat que no hi podia ser, el diputat senyor Portabella, però penso que per cortesia parlamentària ho he de fer...—, quan ell, per exemple, feia referència a la partida de si l'aigua, el gas o l'electricitat pujaven o no pujaven un tant per cent determinat. Bé, si ens ho mirem així, si ens quedem així, aïlladament, a mirar el tant per cent de les partides, en podem extreure conclusions diverses i determinades; però, si analitzem les actuacions concretes, en aquest cas de Secretària General, i, d'alguna manera, coneixem la voluntat del Departament d'obrir la seva nova seu a Tarragona i que és un Departament que, atesa la seva joventut, d'alguna manera, està desplegant-se encara, doncs, segurament, aquestes partides serien molt més comprensibles.

Sí que és cert que en el conjunt del Departament hi ha una baixa, d'alguna manera, en el que fa referència, fonamentalment, al que són els capítols d'inversions. Però bé, mirem una mica, dins d'aquest context global que els parlava, la història: és un departament que té una actualitat relativament jove, és a dir, és un departament jove —neix l'any 91— que el primer any experimenta un creixement de l'11%, que el segon any experimenta un creixement substancial del 47,5%, que l'any passat, tot i així, experimenta un creixement del 5,4% i que aquest any —ateses les circumstàncies que abans els he fet menció—, d'alguna manera, veu ralentit el seu ritme d'inversió; però és que també entenem que és normal, si tenim en compte el ritme d'inversions importants que el Departament ha anat desplegant al voltant d'aquests

quatre anys de vida. Per tant, fent només una única referència al consolidat del 94, el 72% de les despeses eren despeses de capital.

Així doncs, malgrat que el pressupost consolidat del Departament —com deia abans— decreixi respecte al 94, l'esforç inversor que fins aleshores s'havia dut a terme, bàsicament per part de la Junta de Sanejament, per una banda, i també amb aquesta voluntat de contenció del dèficit, fa que ens situem en el pressupost d'enguany. Els serveis centrals del Departament de Medi Ambient, malgrat que aquest pressupost, com ja he reconegut abans, s'ha vist disminuït per a l'any 1995..., cal tenir en compte que la major part de les inversions en infraestructures de vigilància i control atmosfèric, per una banda, i també en educació i promoció ambiental —l'Ambi-Bus, per exemple—, ja s'havien realitzat en la seva major part. Per aquesta raó, aquest pressupost per a l'any 95 té una marcada tendència al manteniment de les tasques ja encetades i a potenciar aspectes d'educació i promoció ambiental, campanyes de conscienciació, salons de la Infància i de la Joventut, etcètera, que comporten un fort increment de la despesa corrent, que és la que, d'alguna manera, s'ha fet reflexió o s'hi ha fet referència.

Però jo ho repeteixo: es mantenen els programes, es mantenen els objectius? La resposta, al meu entendre, senyores i senyors diputats, és clarament que sí. No faré referència a aquests objectius, que són els mateixos que, d'alguna manera, hem vingut explicant any rere any, però sí que m'agradaria significar en què es tradueixen aquests objectius, en quines actuacions més especials..., i així, segurament, podrà donar explicació a alguna de les qüestions que se'ns plantejaven des de l'oposició.

Secretaria General —ja ho he dit abans—: les actuacions, d'alguna manera, més importants per a Secretaria General aquest any són completar el desplegament del Departament amb la nova seu a Tarragona, seguir en el desenvolupament de la xarxa informàtica del Departament i mantenir, per tant, el conveni amb el Centre Informàtic de la Generalitat; actuació, al nostre entendre, imprescindible quan parlem de temes de medi ambient i que a vegades fa que es critiquin determinades partides..., per exemple, la partida de comunicacions segurament hauran observat que té un creixement dins del capítol 2 significatiu, però es que, bé, mantenir tota una xarxa i tota una connexió informàtica com la que el Departament pretén, doncs, significa això, significa creixement en aquest capítol.

També s'ha criticat, d'alguna manera —crec que ho ha fet la il·lustre diputada i companya Dolors Montserrat—, el tema de si hi havia excessiva, diríem, aplicació a partides que, aparentment, podrien representar o podrien significar increment de la burocràcia. Bé, si nosaltres expliquem que una de les voluntats és la de completar el dipòsit documental de llibres CD-Rom, àudio-visuales, de la biblioteca del Departament, com a biblioteca important i biblioteca de referència, seguir amb les publicacions que entenem importants també, i, d'alguna manera, podem admetre que algú pugui donar-hi menys importància, com la revista *Medi Ambient*, *Quaderns*

de Medi Ambient i altres, doncs, d'alguna manera, s'entendrà el creixement d'aquestes partides.

Comentar també —ningú hi ha fet referència, però crec que jo ho he de fer—..., quan es parlava del tema de comunicacions, conferències, que podia significar un luxe. Jo crec que no és un luxe l'organització de la Conferència, d'alguna manera, emprada dins del ventall de les Nacions Unides en relació amb la protecció de la Mediterrània, que l'any vinent tindrà lloc a Barcelona —serà la novena reunió de les parts contractants del que s'ha dit «Conveni de Barcelona»—, que és a la vegada una conferència de plenipotenciàries per adoptar un nou pla d'acció per a aquesta Mediterrània. L'actuació, com he dit abans, es porta a terme amb la col·laboració de les Nacions Unides i el Ministeri d'Obres Públiques i Comunicacions de Madrid. Bé, i això forma part també d'aquests despeses de conferències, de reunions, que, al nostre entendre, tenen aquesta importància.

M'agradaria, molt breument, perquè he dit que no entenc que és el mètode a seguir, però sí que algú s'hi ha referit i, per tant, ho voldria fer..., a aquest creixement-decreixement de partides: Secretaria General, fonamentalment —abans el senyor Víctor Gimeno en feia referència, i ell mateix es contestava—..., és a dir, el capítol de personal creix un 3,87%; bé, ell mateix ho deia: «És veritat, segurament, tenint en compte el retard en la provisió de vacants, però això no pot significar...», doncs, sí, ho significa; ho significa, senyor Gimeno.

Dins del capítol 2, ja li ho he dit: l'increment en publicacions, la Conferència alludida, que crec que té prou importància i els l'he referenciat... En publicacions, això; en comunicacions, la xarxa informàtica. En canvi, «Publicitat i propaganda», que sempre se'ns ha acusat que si era, d'alguna manera, autobombo, decreix del 3%; «Atencions protocol·làries i representatives» davalla un 20% dins de Secretaria General —no estic parlant de l'acumulat.

La Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, que també ha merescut l'atenció dels diputats que han fet, d'alguna manera, el seu posicionament previ, bé, deia la senyora Montserrat: «És que, d'alguna manera, en els temes d'educació ambiental, s'hi haurien de dedicar més partides i menys en personal i en publicacions». Llavors, com farem l'educació ambiental? Perquè, és clar, d'alguna manera, si hem de fer aquesta educació, necessitem personal i, si més no, necessitem publicacions; vull dir, perquè, a veure, per més que, d'alguna manera, la gent s'esforci en si mateixa, diguem-ne, a produir-se aquesta autoeducació, realment seria difícil si no hi dediquem les partides que hi dediquem. Efectivament, la partida de «Publicacions» creix, dins de Promoció i Educació Ambiental, perquè forma part d'aquesta despesa corrent necessària per al manteniment de programes.

Dir també que, dins de la disminució dels capítols d'inversió, en aquest, concretament, del capítol 7 —no s'ha dit, però crec que val la pena dir-ho, perquè forma part d'una de les prioritats del Departament—, es manté l'ajut a universitats.

Qualitat ambiental. Fonamental també, i forma part també del capítol 2, el manteniment de la xarxa de contaminació atmosfèrica; és una eina imprescindible per a la política del Departament i que, si no ho féssim, d'alguna manera, seríem criticats. La destinació a l'anàlisi d'agents contaminants també pensem que és un dels temes als quals no es pot renunciar.

I és veritat, d'alguna manera s'ha criticat, i és cert, en aquest cas, en aquesta Direcció General, la baixa a corporacions locals dins de les transferències corrents, però aquí s'ha de dir també una cosa: estàvem parlant del programa-inventari d'activitats classificades, que és un programa-inventari important per conèixer la realitat que el Departament ha vingut dotant, però és que porta tres anys dotant-lo! I, aleshores, el que s'interpreta, el que se sap i el que es coneix és que aquest inventari d'activitats classificades en gran part s'ha resolt i ha estat fet.

Dir també aquí que, per contra, les transferències a universitats tenen un increment considerable.

Acabaré simplement fent el comentari de la Direcció General de Patrimoni Natural. També s'ha dit: el tema de «Premsa, llibres i altres publicacions» té un increment excessiu. Bé, però és que aquí destinem aquest creixement de 8 a 40 milions; n'hi han 30, concretament, destinats a publicacions relacionades amb el PEIN. Si no ho féssim, també seríem criticats. Ens sembla que és el moment de fer-ho, i, dins d'aquesta política global del Departament, doncs, entenem que està ben dotat.

Bé, realment, a tots ens agradaria poder tenir més; jo ho vaig comentar també ja l'any passat en referència a les paraules de l'illustre diputat senyor Gimeno, quan, d'alguna manera, es queixava també de la insuficiència de les dotacions del Departament. A tots ens agradaria tenir més, però hem de ser conscients que estem en l'entorn que estem i que hi han uns objectius generals, que abans he comentat, objectius que moltes vegades són..., col·lideixen amb aquesta voluntat de poder dotar d'una manera més adient les partides pressupostàries.

És, doncs, per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor president, que ens oposarem a les esmenes de retorn.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Serratusell. Senyor Espadaler, el seu torn en contra.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fer el torn en contra a les esmenes dels diferents grups que han presentat –Socialista, Esquerra, Iniciativa– a les dues juntes: Junta de Residus i Juntes de Sanejament.

Els estalviaré..., tenia preparada..., però, degut a l'hora que és, els estalviaré, doncs, definir una mica quin és el marc legal, perquè ja el coneixem, ja l'hem discutit diverses vegades, però sí que voldria fer alguns comentaris, centrant-nos ja en la Junta de Residus, de quins són els programes que tenim en aquests moments en marxa. Bàsicament són tres: el de gestió de residus especials, el de gestió de residus muni-

cipals, que el tenim en fase d'aprovació –el primer d'ells està aprovat–, i el tercer, de fet, no és un programa, és el Centre d'Iniciatives de Producció Neta.

Les línies d'actuació, esbossades així, d'una manera ràpida, són: l'elaboració de programes sectorials; l'elaboració de programes d'investigació i desenvolupament en tema de matèries netes; la incentivació d'inversions; el potenciament de les plantes de tractament com són abocadors de compost i deixalleries; els ajuts..., convenis a diferents sectors per tal de minimitzar residus; el suport tècnic i l'assessorament a la indústria per millorar els processos productius; la creació d'infraestructures tendents a valoritzar la disposició del rebuig, etcètera. Aquestes són les línies, en essència, les línies bàsiques de la Junta de Residus.

Pel que fa al pressupost –el marc legal, els l'he estalviat; les línies d'actuació, els les he dit–, pel que fa al pressupost d'enguany, jo en destacaria únicament, en ares a la brevetat, quatre únics punts.

En primer lloc –i, a aquest, no s'hi ha referit ningú–, que l'endeutament és exactament el mateix que el de l'any passat; ens movem en un endeutament de 5.190 milions de pessetes, és a dir, ni una pesseta més que l'any passat, i aquest esforç de contenció entenc que és prou important.

Un segon punt, al qual sí que s'ha fet referència per boca dels diferents grups, és el que fa referència als fons de cohesió, dels quals la Junta de Residus en rep 1.436 milions de pessetes per finançar inversions de tractament de residus, com és la planta de tractament de frigorífics, de piles, de fluorescents i de piles-botó.

Un tercer aspecte que destacaria del pressupost de la Junta de Residus d'enguany és la participació en societats, l'adquisició d'accions per tal de tenir un major control i per garantir una gestió correcta de les empreses productores de residus, amb una inversió total de 1.400 milions de pessetes.

I un quart punt que jo en destacaria, també, són les subvencions de capital, que lamento que ara no hi hagi la senyora Montserrat, del Grup Popular, quan ella s'ha limitat a llegir unes quantes partides que pugen i que baixen: jo li diria que les subvencions a empreses privades pugen un 8,6%, als ens locals pugen un 7,5% i a institucions no lucratives pugen un 33%, amb un increment de mitjana de subvencions i ajuts del 9%, fins a un sostre de 2.500 milions de pessetes.

Pel que fa al pressupost d'explotació de la Junta de Residus, el capítol de personal el 1994 està dimensionat en la mesura de les seves necessitats –hi ha hagut un creixement notable del personal de la Junta de Residus–, i aquest any es preveu, el pressupost contempla, doncs, cobrir totes aquestes despeses sense augmentar massa més aquest personal, que ja es va dimensionar en el decurs d'aquest any que ben aviat tancarem. I pel que fa a les subvencions corrents, val a dir que les institucions no lucratives augmenten un 22%, arribant a la xifra de 108,5 milions de pessetes.

Abreujant, i pel que fa a la Junta de Residus, tenim un pressupost que conté la despesa, que té el mateix nivell d'endeutament que l'any passat, en el qual pugen les inver-

sions reals i en el qual augmenten les subvencions corrents i subvencions de capital. Per aquest motiu, és evident que nosaltres donarem suport a aquest pressupost i no ens posicionarem a favor de les esmenes de retorn pel que fa a la Junta de Residus.

Pel que fa a la Junta de Sanejament, els objectius a garantir són, per dir-ho breument, la qualitat de les aigües litorals i continentals, i això es fa mitjançant..., o es farà mitjançant el Pla de sanejament, que en aquests moments està en tràmit per part del Govern, en compliment de la Llei 7/1994, de 18 de maig. Els programes que hi han en aquests moments són els d'aigües residuals urbanes, el programa de tractament de fangs i el d'aigües residuals industrials, en el qual hi ha una cooperació amb els mateixos sectors implicats, així com el d'aigües residuals d'origen agrari i ramader. Són els quatre programes principals.

Què hauríem de dir sobre el pressupost de 1995 de la Junta de Sanejament? Doncs que és un pressupost inversor. I, en resposta una mica al que deia la senyora Rosa Martí, la diputada Rosa Martí, quan no entenia com es pot disminuir el pressupost d'explotació, li diria, potser..., no ho sé, no tinc tot el pressupost amb les xifres aquí davant, però probablement, doncs, perquè hi ha una gestió acurada i ben feta, però nosaltresensem que aquest pressupost –i queda clar– és un pressupost netament inversor: té un pressupost de capital de 30.000 milions de pessetes i un d'explotació de 20.000 milions de pessetes, dels quals 8.500 van per a manteniment de les diferents depuradores i plantes de sanejament; s'inclouen també –i aquí no hi ha fet referència ningú, i a mi em sembla, potser per la comarca de la qual procedeix, que és un tema molt important– 1.700 milions de pessetes a ajuts a empreses industrials del sector agrari i ramader, i la resta d'aquests 20.000 milions de pessetes, doncs, va destinada al control..., la resta dels que no he esbossat, va destinada al control de la qualitat d'aigua i a altres despeses de funcionament pròpies de la Junta de Sanejament.

En conseqüència, nosaltres entenem que aquest és un pressupost equilibrat, és un pressupost inversor, és un pressupost que vetllarà pel bon manteniment de les instal·lacions que actualment estan en marxa i de les que es posaran en marxa al llarg d'aquest any vinent, i per aquest motiu hi votarem a favor.

Sí que voldria contestar, ni que sigui molt breument, algunes referències que s'han fet des dels diferents grups. En primer lloc, em perdonarà la senyora Rosa Martí per dir-li que jo també lamento l'absència del seu cap de files en aquest debat, probablement deu estar tan ocupat... (*remor de veus*), això sí que li ho volia dir, així com la de la persona que ha defensat l'esmena de la Junta de Residus, per bé que val a dir que s'ha disculpat.

El tema del pressupost d'explotació l'hi he contestat... Els temes potser més importants de la nota que ens ha tramès, amb set punts, i que hem intentat..., que ens l'hem estudiat, i que vostè ho coneix, a mi em sembla que és innacceptable, per dues raons, aquesta espècie de nota que

vostè ens plantejava, almenys amb el redactat que planteja. Ens està demanant que el Departament de Medi Ambient no posi dificultats a les administracions actuant i suprimeixi les traves que actualment existeixen: escolti, aquest Departament no s'ha creat per posar traves ni entenem que en creï, de traves, i, entre els ajuntaments que aquí cita, jo tenia l'alcalde de Manresa assegut darrere meu i no tinc constància ni se m'ha queixat que tingués traves explícites del Departament de Medi Ambient... Em sembla que ni és lloc, un debat de pressupostos, per demanar al Govern que no posi traves, ni és massa «de rebut», doncs, pensar que aquest Departament està posant explícitament, obertament, intencionadament, traves als ajuntaments.

Pel que fa al tema d'incloure els collectors unitaris a l'Entitat Metropolitana en el Pla de sanejament, justament aquest és un tema que el vam treure en debat la reforma de la Llei 19/91, i el vam treure amb el vot positiu per part del seu Grup i amb un ampli consens de tots plegats. O sigui, ara estem tornant enrere, una mica, del que havíem acordat.

I pel que fa al tercer punt –m'abstindré de comentar els altres quatre que vostè tampoc ha comentat–, de destinar 1.500 milions de pessetes a la reposició dels desperfectes produïts pels aiguats, no n'hi destinarem 1.500 milions de pessetes: n'hi destinarem tants com convinguin, siguin 1.500, siguin 500 o siguin 2.000. Per tant, si no tenim encara l'avaluació de tots aquests danys als collectors..., sempre que siguin de sanejament, perdó, dels temes de sanejament, hi destinarem, doncs, els recursos que hi calguin.

Per tots aquests motius exposats, doncs, el nostre vot serà desfavorable a totes les esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler. (*El Sr. Riera i Olivé demana per parlar.*) El senyor Riera, per què demana la paraula?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Qüestió d'ordre, senyor president. Simplement per manifestar que el nostre president del Grup va estar tota la tarda ahir present aquí, a la cambra (*remor de veus*), cosa que m'ha semblat que el ponent convergent oblidava, i, en tot cas, dir-li que el president de la Generalitat sí que no ha estat aquí en tot el Ple (*remor de veus*).

El Sr. PRESIDENT: Senyor Riera, això no era una qüestió d'ordre, més aviat de desordre, però bé, és igual... (*Rialles.*)

Bé, anem a les votacions. La presidència considera decaigudes les esmenes del Grup Popular, d'Iniciativa i Socialista a l'article primer de la Llei, de manera que ja no les sotmetrem a votació.

Esmenes... de la 484 fins al final, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació, conjuntament, l'article primer de la llei, el preàmbul, el títol, títols i annexos, i a

més a més també votarem l'estat de despeses. (*El Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí. Vol...

El Sr. CARNICER: Si es posa a votació l'estat de despeses, demanaríem algunes votacions separades.

El Sr. PRESIDENT: Algunes votacions?

El Sr. CARNICER: Alguna, alguna. Pel nostre Grup, una de sola.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, així, la presidència considera aprovat l'estat de despeses, o sigui rebutjades totes les daixò, de manera que... (*Remor de veus.*) M'ho agraeixen, amb la mirada veig que les diputades i diputats m'ho estan agraint.

Doncs una sola votació, que és l'article primer, el preàmbul, el títol i títols. I annexos.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests particulars han quedat aprovats per 62 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Projecte de llei per la qual s'estableixen coeficients correctors del cànon d'infraestructura hidràulica per a usos domèstics de l'aigua

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei per la qual s'estableixen coeficients correctors al cànon d'infraestructura hidràulica per a usos domèstics de l'aigua i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la llei? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula l'honorable conseller senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): Senyor president, senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: El 9 de març de 1990, el Parlament de Catalunya va aprovar, amb vot majoritari, la Llei 5/90, que estableix el cànon d'infraestructures hidràuliques com a tribut de la Generalitat aplicat al rebut de l'aigua amb caràcter finalista.

Es tracta d'un servei de la Generalitat, com són les obres hidràuliques d'abastament municipal, que reben un ajut tècnic i econòmic, o les obres de disposició de recursos per a l'abastament, com la investigació i construcció de captacions superficials o subterrànies, i fins i tot la regulació del cicle hidràulic per a un millor aprofitament, i la defensa contra avingudes i l'evacuació de pluvials urbanes.

Aquest sistema de cobrar serveis de l'Administració relacionats amb el cicle de l'aigua tenia el precedent de la Llei 5/81, que establia el cànon de sanejament, així com el complement de tarifa de garantia de subministrament de l'Entitat

Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus. També es va citar en la justificació de la Llei el fet freqüent a la resta de països europeus del cobrament directe d'aquests serveis, com és el cas de les quotes de sanejament i de captació d'aigua que cobren les agències de bassins franceses.

Es va insistir que l'aigua havia de deixar de ser un producte a preu subvencionat i acostar-se cada cop més al preu de cost real, incloent en aquest cost i preu els temes de sanejament, de xarxes en alta, la regulació i altres serveis que presta l'Administració quant al servei d'aigua. No era, sense cap dubte, del tot encertat que en un país com el nostre, un país mediterrani, on els recursos hidràulics són escassos, aquests recursos es poguessin consumir, i fins i tot malbaratar, a preus inferiors als països competitiu del nostre entorn europeu, com són França, Suïssa o Alemanya, entre d'altres. Així, es va entendre i així aquest Parlament va aprovar la Llei 5/90.

Després de quatre anys d'aplicació de la Llei, cal reconèixer un refús per una bona part d'usuaris domèstics, que si bé no és majoritària i aplega un 5% dels abonats de l'entorn de Barcelona, és, en canvi, prou decidida, fent arribar a l'Administració, a la Sindicatura de Greuges i a les forces polítiques parlamentàries la conveniència de prendre un seguit de mesures per endreçar definitivament l'esmentada Llei, la primera de les quals consisteix a ajustar els coeficients correctors del cànon d'infraestructures hidràuliques per a usos domèstics de l'aigua.

Durant més de dos anys, representants d'aquest Departament i de la Plataforma del Rebut de l'Aigua varen negociar el tema, la qual cosa es va concretar en un conjunt de mesures acordades el 28 de setembre passat entre l'Administració, les forces polítiques amb representació parlamentària, l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, les organitzacions de consumidors OCUC i ACPB i els sindicats UGT i Comissions Obreres: començaven per l'aprovació que aquí es proposa de la present llei. És veritat, també, i cal dir-ho, que la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, la Confavc, no va signar els acords, però el consens a què s'ha arribat és prou significatiu per continuar fent efectius els esmentats acords del 28 de setembre. La modificació que es proposa per a usos domèstics deixa sense gravar els primers tres metres cúbics de consum mensuals, imposa un coeficient del 0,8 per al consum entre 3 i 9 metres cúbics al mes i augmenta el coeficient a 1,2 a partir d'aquest valor. En el cas d'habitatge estacional s'estableix un mínim de 9 metres cúbics al mes, que no representa augment del mínim establert anteriorment de 6 metres cúbics/mes, atès que en l'actualitat els 3 metres cúbics primers són gratuïts, pel que fa al cànon d'infraestructures hidràuliques.

Aquesta reforma de coeficients dona un avantatge important als abonats de consum reduït menor de 9 metres cúbics al mes, i una rebaixa aproximada de 200 pessetes/trimestre per a tots els rebuts. La rebaixa aplicada al cànon d'infraestructura hidràulica varia entre el 100%, consum fins a 3 me-

tres cúbics/mes, i el 30%, consum de 12 metres cúbics/mes, i disminueix per a consums més elevats. La disminució d'ingrés pel cànon representa, en definitiva, per als ingressos de la Junta d'Aigües de l'any vinent 2.000 milions de pessetes/any i és un 27% de la recaptació finalitzada en l'exercici del 94.

Aquesta llei, l'aprovació de la qual es demana, és, doncs, el primer pas de l'acord signat el 28 de setembre per tots els grups polítics representats en aquesta cambra.

Per acabar, vull agrair la predisposició de les diferents forces parlamentàries i el seu interès durant aquest procés negociador. Sense el seu suport, aquest procés que avui en cetem aquí hauria estat del tot impossible.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi hagués algun diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen, ho podria fer. (*Pausa.*) No sollicitant-ho ningú, passem al debat del Projecte de llei.

La llei té un article únic i disposicions addicionals i finals. Només hi ha esmenes del Grup Socialista: per defensar-les, té la paraula la senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar d'entrada que retirem des del Grup Socialista l'esmena número 1, la número 4, la número 5 i el paràgraf tercer de l'esmena número 6.

Pel que fa a l'esmena número 2, crec que hi ha possibilitat de presentar una transacció. I mantenim l'esmena número 3 i la resta de l'esmena número 6.

Voldríem, en defensar aquestes esmenes, fer estrictament tres comentaris, i molt breus; que avui precisament al Parlament de Catalunya es compleixen dos dels punts del conveni que abans feia referència l'honorable conseller, que vam signar el dia 28 de setembre. Per una part, la constitució de la Comissió d'Estudi a l'entorn del problema de l'aigua i, per altra part, la modificació d'algunes de les aplicacions del cànon d'infraestructures hidràuliques. Per tant, aquests convenis que es van signar en el seu dia són respectats fins avui per totes les parts. Només ens sembla, des del Grup Socialista, que s'ha introduït una distorsió; aquest fet que és que, per part del Govern, en aquests moments hi ha un conseller que no és el conseller d'Obres Públiques i Política Territorial, sinó que és el conseller de Benestar Social, que està fent un intent de negociació amb la Confavc, que és l'única entitat que no va signar el conveni. Ens sembla que hem de fer aquesta observació i també ens sembla que és una desautorització del mateix conseller Roma. I, en segon lloc, anunciar que nosaltres, les esmenes que vam presentar des del Grup Socialista només eren unes esmenes de forma, en cap moment eren esmenes de fons, i pretenien, doncs, millorar la redacció en tot el que podíem.

Respecte a l'esmena número 1, que acceptem de retirar-la, hem de fer una petita observació, i és que la retirem en benefici del consens, però ens sembla que la redacció que nosaltres presentàvem era una millor redacció i més ajustada a allò que s'havia signat en el conveni, perquè aquí es generalitza l'aplicació dels 9 metres cúbics/mes a tothom, i el

que s'haurà d'aprovar per aconseguir la rebaixa és la primera residència. A nosaltres ens sembla que això hauria quedat molt millor amb la redacció que nosaltres proposem, però, bé, en ares del consens, ens sembla acceptable fer la retirada d'aquesta esmena i, també, pensar que segurament la Comissió d'Estudi farà, donarà més llum a l'entorn de tot aquest problema i, per tant, en un termini no molt llarg segurament podrem aconseguir la modificació de les lleis, que és un dels objectius del mateix conveni.

Per tot el que acabem de dir, donem per defensades les esmenes, com he dit abans, senyor president, la 3 i tots els paràgrafs de la 6, excepte el tercer, i retirades la 1, la 4, la 5 i part de la 6. I espero que el Grup de la majoria presenti la transacció respecte a l'esmena número 2.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra, el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Més que per fer un torn en contra, gairebé és per donar-li la raó a la senyora Martí, en el sentit que presentarem una esmena transaccional tot seguit a l'esmena número 2. I per posicionar-nos respecte al conjunt de la llei.

Efectivament, senyora Martí, aquesta llei és fruit del pacte, perquè el pacte era més ampli que tot això. El pacte neix a partir de les negociacions de la Mesa. Entre els pactes hi havia el compromís que es creés, per una banda, la Comissió, que s'ha fet aquest matí mateix, la Comissió de l'aigua, i, per altra banda, que es presentés aquesta llei. I aquesta llei era el text d'aquesta llei; per tant, el consens ja s'havia assolit abans que es presentés pràcticament el text del Govern. Malgrat això, vostè va fer unes esmenes, vostè hi va presentar unes esmenes, nosaltres les hem estudiat, les hem comentat, les hem negociat amb vostè, i, per tant, en aquest moment el que queda viu o les que queden vives són l'esmena número 3, com diu la senyora diputada —que anuncio, senyor president, que la votarem favorablement—, i l'esmena sisena, que fa referència a l'exposició de motius i que la senyora diputada ha retirat el tercer paràgraf del conjunt de la seva esmena; anunciar-li, doncs, que també, en benefici de la unitat, li votarem a favor el conjunt del que queda de l'esmentada esmena.

Només per acabar aquesta breu intervenció, senyor president, dir a la senyora, per tranquil·litzar-la, a la senyora diputada, que el fet que el president Pujol hagi encarregat al conseller de Benestar Social que acabi d'arrodonir algun aspecte de l'acord no l'ha d'estranyar, perquè en definitiva és el Govern el que pren l'acord i, com a solidari, el conseller de Benestar de Social, el conseller de Política Territorial o qualsevol dels membres del Govern hauria pogut assumir aquest encàrrec.

Gràcies, senyor president; li faig arribar tot seguit l'esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I amb l'esmena número 3, què passa?

El Sr. CODINA: He anunciat que la votaria favorablement, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Favorablement, molt bé.

Prego al senyor secretari que doni lectura a aquesta transaccional.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional al Projecte de llei per la qual s'estableixen coeficients correctors del cànon d'infraestructura hidràulica per a usos domèstics de l'aigua, entre el text del Dictamen i l'esmena número 2, presentada pel Grup Socialista:

«Primer. Els tipus de gravamen aplicable són: per a usos domèstics, 16,25 pessetes/metre cúbic; per a usos industrials, 17,21 pessetes/metre cúbic. En els supòsits d'utilització de l'aigua per a usos domèstics, el tipus s'ha d'afectar dels coeficients per trams de la base imposable indicats a continuació, que són revisables d'acord amb el que disposa l'apartat segon.

»Tram de base imposable. Coeficient: fins a 3 metres cúbics/mes, 0; de 3 metres cúbics/mes a 9 metres cúbics/mes, 0,8; més de 9 metres cúbics/mes, 1,2.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari.

Passem, doncs, a les votacions. En primer lloc se sotmet a votació l'esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena número 3.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I a continuació se sotmet a votació tot el text de la llei...

(El Sr. Codina demana per parlar.) Sí?

El Sr. CODINA: Senyor president, queda pendent l'esmena número 6, amb el benentès que ha estat retirat el tercer paràgraf per part de la senyora diputada...

El Sr. PRESIDENT: Només el tercer paràgraf; doncs, el que resta d'aquesta esmena.

Vots a favor?

L'esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara tot el text de la Llei.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia... (El Sr. Farrés demana per parlar.) Sí, senyor Farrés, per què demana la paraula?

El Sr. FARRÉS: Per, molt breument, intentar fer una certa explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, hi té dret. (Remor de veus.)

El Sr. FARRÉS: Estem d'acord i fem nostres moltes de les manifestacions, aquesta llei és fruit del pacte, i voldríem fer algunes puntualitzacions. Primer, en el seu moment, quan va ser discutida aquesta llei, Iniciativa per Catalunya va votar-hi en contra. Els vots, lògicament, van fer prosperar la llei; nosaltres vam anunciar que crèiem que això seria objecte de conflicte. L'experiència ha demostrat un llarg conflicte, un desgast important, amb problemes importants; per tant, no sempre les majories vol dir que necessàriament tenen raó. Segona, amb la votació que hem fet, nosaltres no donem per aprovada la llei inicial. Hem votat i hem aprovat la modificació perquè és fruit d'aquest pacte puntual i per-

què significa una rebaixa, una minoració amb relació a la situació anterior. Tercer, tal com ens recordava el conseller, el conseller ens ha dit que amb aquesta llei s'endregava definitivament aquesta qüestió: a nosaltres ens agradaria creure-ho. Nosaltres no n'estem segurs del tot. Per què? Home, perquè també, com ens ha recordat, 2.000 milions de pessetes de recaptació d'aquest cànon van a la Junta d'Aigües. (Veus de fons.) De totes maneres, la recaptació del cànon va a Junta d'Aigües. Dono per reproduïdes les manifestacions que va fer el Grup d'Iniciativa ahir a la nit respecte a la Junta d'Aigües. Quan s'hagin aclarit els comptes de la Junta d'Aigües, veurem si els cànon han de ser d'aquestes quanties o no. Per tant, aquest és el sentit que volem donar al nostre vot.

I, finalment, i a pesar del que s'ha manifestat per part del Grup de la majoria, el nostre Grup vol també manifestar la seva preocupació per les negociacions que en aquests moments sembla ser que hi ha al voltant de no sabem ben bé quins aspectes, entre altres coses perquè les raons de dissidència de la Federació d'Associacions de Veïns en la signatura del pacte eren unes raons que jo entenc, almenys algunes d'elles, que no són negociables, i que precisament amb l'aprovació d'aquesta llei s'hi dona compliment. Per exemple, el fet que en aquell moment no es pogués adquirir el compromís públic de pagament dels impostos endarrerits, etcètera, i fins que, allò, la rebaixa, fos una realitat en els rebuts dels usuaris. Amb l'aprovació d'aquesta llei la rebaixa podrà ser una realitat en el rebut dels usuaris. Per tant, en haver obert aquest segon front, volem creure que no es desautoritzarà ni aquesta llei ni la comissió parlamentària, que és la que ha d'entrar-hi en profunditat recollint totes les opinions i tots els parers. Però encara és el Parlament qui en definitiva té l'última paraula avui en temes de legislació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. La senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè l'honorable conseller, quan ha fet l'exposició de motius d'aquest Projecte de llei de modificació dels coeficients correctors, crec que ens ha donat una explicació de com ha anat tota la qüestió i ens ha recordat el dia de la signatura que, per part de tots els grups i de les associacions que hi pertanyien, així com UGT i Comissions Obreres..., vàrem signar els acords, que evidentment ja en portem dos, de realitzar un, que és el que avui acabem d'aprovar, i, l'altre, la constitució de la Comissió.

Jo només voldria recordar, per no ser repetitiva, als altres companys una qüestió, i recordar-li a l'honorable conseller i, em sembla, a tots nosaltres, els polítics, i als polítics que governen, que el fruit de tot això ha estat el moviment social iniciat arreu de Catalunya i en certs indrets determinats per totes aquestes associacions. Una altra vegada és la ciutadania que ens ha de demanar i ens ha de demostrar que nosaltres estem moltes vegades, en aquest cas el Govern, fora de joc. I així ha passat, per exemple, amb el tema del 0,7, i ara ens trobem que, després de tres anys, ens hi tornem a trobar

amb el tema de l'aigua. De la mateixa manera com jo recordava, si vostès ho recorden, il·lustres diputats, en el debat de Pressupostos, el tema que perquè s'arregli un revolt hi ha d'haver morts i perquè s'arreglin altres qüestions s'ha de tallar una carretera, en aquest cas ens ha passat igual. Que ens serveixi això, doncs, de punt de partida perquè no ens torni a succeir i, evidentment, perquè puguem treballar, no endreçar, com vostè deia, honorable conseller, sinó treballar en bé i en benefici de tot aquest col·lectiu, que, com vostè sap, la Confavc no hi està del tot d'acord.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre seguretat nuclear

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre seguretat nuclear, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. De l'escó estant i amb la màxima brevetat que vostès desitgen.

Primer, aquesta Moció és conseqüència d'una interpellació substanciada pel diputat senyor Benach, que avui no pot ser aquí, i, en tot cas, ens agradaria dir per què no pot ser aquí: resulta que l'alcalde de la població de la qual ell és regidor, alcalde que és també diputat d'aquest Parlament, ha tingut la bona pensada de fer avui el ple de pressupostos, a més a més quan els dos caps dels dos grups de l'oposició són també diputats d'aquesta cambra. Doncs, en honor d'aquest diputat, que treballa dues vegades en dos llocs, el mateix dia, em toca a mi de fer aquesta Moció.

Vostès recordaran perfectament el contingut de la interpellació, ho recordaran perfectament: el contingut de la interpellació eren els nostres dubtes sobre la legalitat de la construcció, per part de l'Associació Nuclear d'Ascó, d'un magatzem temporal per als generadors de vapor, dels ATGV; una construcció, hi insisteixo, que el nostre Grup té dubtes de seguretat, dubtes de conveniència i dubtes de legalitat, dubtes que vam expressar, que semblava que per part del Govern no eren compartits, però que creiem que calia d'una manera o altra clarificar. I la Moció és simplement això: demanar al Govern que clarifiqui la legalitat o la no-legalitat dels permisos atorgats a l'Associació Nuclear d'Ascó per a la construcció d'aquest magatzem temporal de generadors de vapor.

Amb l'esperança, doncs, que un tema tan senzill com és que per part de la màxima administració nacional es clarifiqui la legalitat o no d'una construcció d'un tema que creiem tan important com és la seguretat nuclear, presentem aquesta Moció.

I, com que resulta que sóc l'últim diputat del meu Grup que enguany parlarà en aquest Parlament, en nom de la resta de companys i de l'il·lustre escriptor Joaquim Ros i Lasales (*rialles*), bon Ninou i fins l'any que ve.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat?

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Estalvio haver de dir tot el que pensava, i només per dir al senyor diputat que el posicionament del nostre Grup és d'abstenció.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Molt breument, però per manifestar el nostre posicionament favorable, en tant que no es qüestiona en aquesta interpellació ni en la Moció subsegüent la política nuclear; no és un tema tan greu sinó que, simplement, és un problema de clarificar algunes qüestions que, com va exposar el diputat Benach l'altre dia, no quedaven prou clarificades. El tema de l'emmagatzematge temporal de generadors de vapor no és una cosa comparable a l'emmagatzematge de bates, de gorres, de sabatilles usades en zones que poden estar afectades per radiació, no són el mateix tipus d'instruments: són unes instal·lacions molt grans i que han tingut contacte amb aigua que surt del radiador. Per tant, creiem que cal discutir ben bé i cal saber si el que s'ha fet s'ha fet d'acord amb la legalitat o no. Com que l'únic que es demana és això, creiem que fóra bo, perquè en temes de seguretat nuclear no es té per què, en aquest cas concret, anar amb obscurantisme o anar posant traves: cal ser clars, i, això, ho han entès les mateixes centrals nuclears, ja que han canviat la política de portes tancades a la de portes obertes —deixen entrar molta més gent ara que abans—, i que això no els ha de fer mal, i, si hi ha hagut alguna irregularitat administrativa, pot ser perfectament corregible. Per tant, creiem que fóra bo que la cambra aprovés això.

I, en la mateixa línia, em demanen els companys del Grup Parlamentari que també, com que tanco les intervencions..., desitjar bones festes, feliç any nou i fins al febrer.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Per anunciar el vot favorable del Grup Socialista, estrictament, al text que se sotmet a votació de la Moció; no a les intervencions que es poguessin haver fet en la interpellació ni en l'explicació del vot de la Moció: només estrictament al text que votem.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SABANZA: Senyores i senyors diputats, molt breument. Evidentment, el nostre Grup no comparteix el punt de vista que es va expressar al moment de la substanciació de la interpellació: va quedar palès, al nostre entendre, que el Reglament d'instal·lacions nuclears i radioactives fa una diferència important entre instal·lacions radioactives i nuclears. Creiem que aquesta és una instal·lació nuclear, i, per tant, qui té les competències davant d'una llicència d'activitats classificades és el Ministeri d'Indústria, previ informe del Consell de Seguretat Nuclear. És el tràmit que s'ha seguit, però com que estem convençuts que aquesta legalitat és la que ha de quedar ben clara, el nostre Grup, tot i que hauríem volgut una altra redacció i, per exemple, no utilitzar la paraula «investigar», perquè en els temps que corren sembla que investigar vulgui ja dir que és una cosa mal feta, i potser ens haurien agradat més paraules com «examinar el procediment emprat», el nostre Grup, doncs, per acabar bé l'any i perquè la nostra felicitació de bon Nadal i pròsper any nou tingui un bon gust de boca, els anuncio que votarem favorablement aquesta Moció.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: La senyora Montserrat per què demana la paraula?

La Sra. MONTSERRAT: Per afegir-me a aquests bons auguris de bon Nadal, com deia el senyor Sabanza, ja que jo m'abstenia: doncs comunico a Esquerra Republicana que hi votarem favorablement.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Seguidament, passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus? (*Forta remor de veus i rialles.*)

La Moció ha estat aprovada per unanimitat.

Sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de normalització lingüística

Ara, senyores diputades i senyors diputats, per si això els serveix de felicitació nadalenca, els diré que el Tribunal Constitucional ha decidit: primer, declarar que els apartats segon i quart de l'article 14, així com l'article 20 de la Llei 7/1983, de 18 d'abril, del Parlament de Catalunya, de normalització lingüística, *no* són contraris a la Constitució. (*Aplaudiments.*) Segon, declarar que el primer incís de l'article 15 de l'abans dita Llei 7/1983, de 18 d'abril, del Parlament de Catalunya, *no* és inconstitucional, interpretat en el sentit exposat en el fonament jurídic 18. És un fonament jurídic que, al meu entendre, és una obvietat. De manera que jo crec que la victòria ha estat esclatant.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Finalment, els demano el seu assentiment per a fer constar en acta la felicitació de les senyores diputades i els senyors diputats de la Mesa i de la presidència a tot el personal de la casa, als serveis de la casa, per la seva dedicació i el compliment fidel de les seves obligacions.

Bon Nadal i un any molt millor.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(*Són les cinc de la tarda i vuit minuts.*)

